

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ДЖОАНА ЛИНДЗИ СИНЕОКИЯТ ВАРВАРИН

Америка обича Джоана Линдзи.
Тя сплита мечтите по невероятен начин!
Романтик Таймс

ДЖОАНА ЛИНДЗИ СИНЕОКИЯТ ВАРВАРИН

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

В търсенето на истинска нежна любов, Шанел Ли-Сан-Тер бяга от похотливите аванси на синеокия варварин, избран за неин другар в живота, объркана и уплашена от трескавите копнежи, които грубоватият красавец пробужда в невинната ѝ душа.

ГЛАВА 1

Шанел Ли-Сан-Тер така се стовари по гръб върху омекотения под на залата за тренировки, че за момент дъхът ѝ секна. Точка за Корт. Беше казала на андроида да не я жали и той очевидно бе приел думите ѝ буквално.

— Защо позволяваш да се отнася така към теб?

Шанел издиша и въздухът от дробовете ѝ почти изсвистя. Джад Се Моер я ядосваше; двамата бяха прекарвали заедно последните девет месеца в Откриване на света. Когато импулсивно бе поканила неколцина от своите нови приятели у дома за цялата ваканция, не бе предполагала, че някое от момчетата ще приеме.

Както повечето дипломанти от нейния клас, с изключение на нея самата, Джад беше само на осемнайсет. При това и нисък, почти колкото дарашците — слуги на родната ѝ планета Шака'ан. Имаше съвсем момчешки вид. Когато брат ѝ Далден навърши осемнайсет, вече приличаше на истински мъж. Вероятно русоляво кестенявите коси на Джад, сивите очи и обичайното му пламенно изражение, както и нетактичните забележки, като тази отпреди минута, ѝ пречеха да види в него нещо друго, освен хлапак.

Шанел седна и преметна златната си плитка върху рамото. После впи присвитите си кехлибарени очи в кистранеца.

— Господин Се Моер... за мен Корт е почти като член на семейството.

Не беше трудно да разбере, че я бе ядосал. Тези големи бадемовидни очи го смущаваха, когато се присвиеха така. А и ръстът ѝ... Беше висока почти колкото него, а Джад със своите метър и седемдесет и пет надминаваше средната за кистранците височина. Шанел обаче бе само по майчина линия кистранка. Баща ѝ бе шака'анец, а всички знаеха, че това бе кастата на воините.

Последното желание на Джад беше да предизвиква недоволството ѝ. На студентите им беше забранено да правят секс помежду си. И това го бе подлудявало — да бъде в един клас с Шанел,

а да не може да я докосне. Сега продължаваше да го подлудява, тъй като тя категорично му отказваше. Но той беше упорит. Шанел несъмнено бе най-красивата жена, която бе виждал.

Така и не разбра кое точно бе предизвикало гнева ѝ, тъй като понятието „семейство“ му бе чуждо. Не знаеше какво значи да имаш майка и баща. Бе учил за подобни неща в часовете, когато ги запознаваха с онова, което биха могли да видят на други планети. На Кистран децата се раждаха в изкуствени утробы и се отглеждаха в Центрове. На Шакаан — по най-варварския начин, от жени.

— Хайде, Шанел, твоят андроид е само една машина. Дори аз знам, че семействата се състоят от живи хора — обяви Джад.

— Затова казах „почти като“. А Корт не само изглежда като жив; компютърът на майка ми, Мок II, посвети години на усъвършенстването на неговата програма, така че сега той мисли почти толкова свободно, колкото и ние. Освен това е мой компаньон и покровител от деня на раждането ми.

„Покровител“ беше по-скоро архаична дума, за разлика от „компаньон“; беше достатъчно да погледнеш красивата външност на андроида, за да разбереш за какво бе създаден — за забавление на жените. На истинските мъже им беше страшно трудно да се състезават с нещо толкова свършено. Черна коса, зелени очи и нечуваната височина от метър и деветдесет. Най-големият ръст, достиган от кистранците, беше метър и осемдесет, и всеки такъв гигант биваше привличан в Службите за сигурност. На Джад му беше чужда суровостта, която изискваха там. Струваше му се обаче, че Шанел я имаше. Майка ѝ, Тедра Де Ар, бе работила в Служба за сигурност I и бе един от най-добрите ѝ служители. Преди двайсетина години дори геройски бе повела армия от варварски воители, за да освободи Кистран от лудия диктатор. Един от тези варвари бе бащата на Шанел.

Сега вече на Джад му се струваше, че разбира защо тя многократно бе отхвърляла предложенията му. Имаше си машина, чието главно задължение бе да доставя удоволствие на своя собственик. Как би могъл той да се състезава със свършенството?

Погледна андроида с безсилна ярост.

— Трябваше да ми кажеш, че ти е компаньон. Карис спомена, че бил собственост на майка ти, затова предположих, че ти няма да правиш секс с него, но...

Мекият ѝ смях прекъсна излиянията му. Мелодичен и заразителен, този смях, караше да се усмихват дори случайно минаващи непознати. А сега охлади ревността, тъй като в него се долавяше истинска радост, а не сарказъм или присмех.

— Извинявай, Джад, но ако познаваше баща ми, нямаше да направиш подобно прибързано заключение. Кажи му, Корт.

— Чалън Ли-Сан-Тер — отвърна безизразно андроидът, — ме допусна до дъщеря си едва след като Марта се съгласи да ме препрограмира. Вече не съм способен да правя секс.

— Значи не ти е леко, Корт — усмихна се с облекчение Джад.

— На твоето място не бих ликувала. — Шанел се приближи, също усмихната. — Преди да разреши Корт да ми стане покровител, баща ми настоя за още нещо. Никой да не прави секс с мен, докато не ме дадат на моя другар в живота. Ако не вярваш, само опитай да ме докоснеш в присъствието на моя покровител и ще разбереш какво означава да те стъпчат.

— Но това е... това е... Не може да бъде! Програмирането на андроидите така, че да могат да нараняват хора, е против законите на Сентура Лийг. Те са изключително силни, десет пъти по-силни от най-силните хора. Атакуват ли, неминуемо убиват!

— Вярно е, но Корт е програмиран не да убива, а само да понатупа порядъчно виновника. Точно това имаше предвид баща ми, когато настоя за вкарването на тази програма.

— Но законите...

— Не важат в Шака'ан, Джад. Ние не сме в Сентура Лийг, а баща ми е шодан на Шака-Ра, закон в закона. А и онова, което Корт би сторил на мъжа, който ме докосне, ще е нищо в сравнение с реакцията на баща ми или брат ми, ако само чуят нещо такова. — Спря за момент и направи физиономия. — Разбира се, ако не го одобрят.

Извънредно варварско. Карис, тяхната обща приятелка, му бе казала, че Шанел споменала нещо подобно и пред нея. Бащата трябвало да одобри мъжа, на когото ще я дадат, или да го избере сам, независимо от нейното мнение.

Именно поради тази причина Джад бе предприел пътуването до Шака'ан. Възнамеряваше да се срещне с баща ѝ. Ако получеше разрешението му, тя щеше да бъде негова, без да може да се възпротиви. Щеше да бъде негова...

— Мислите ти сякаш са изписани на екран, господин Се Моер.
— От интеркома на стената зад тях се разнесе изпълнен с презрение женски глас. — Нима наистина мислиш, че баща ѝ ще ти я даде само защото си му я поискал? Неговите собствени воители безуспешно я искат вече няколко години; Защо смяташ, че той ще удостои с подобна чест един хилав кистранец с жълто около устата?

Джад се изчерви от унижение. Преди да се качи в транспортния Роувър на Шанел, не бе и предполагал, че е възможно човек да мрази компютър. През изминалите две седмици обаче бе открил, че това е напълно възможно.

— Ще се видим за вечеря, Шанел — заяви сухо той и излезе от гимнастическата зала.

Младата жена го изпрати с поглед, а после насочи очи към интеркома.

— Не беше много любезно от твоя страна, Марта.

— Не съм програмирана да бъда любезна, момичето ми. Колко пъти още ще трябва да отказваш на това момче, преди да разбере? Майка ти никога не би се примирила с подобна дразнеща настойчивост. Защо я търпиш?

Шанел въздъхна.

— Прекалено меко сърце имаш. Не че и Тедра не става отстъпчива в определени случаи... но никога не позволява другите да го забележат.

— Марта, нямам настроение да изслушам още една лекция за собствените си недостатъци. Кога ще се откажеш от опитите си да ме превърнеш в копие на моята майка?

— А ти кога ще разбереш, че дори не бих опитала да направя подобно нещо? Не е необходимо. И без това приличаш на нея повече, отколкото си даваш сметка. Просто ти трябва малко повече време да осъзнаеш желанията си.

Шанел се засмя и излезе грациозно от застланата с омекотяваща материя част на залата.

— Ето защо сега това противно момченце пътува с нас към Шака'ан.

— На теб още не ти е писнало съвсем от него, понеже знаеш, че няма да се опита да вземе онова, което желае, както би постъпил истинският воин. Решила си да оставиш Чалън да запознае хлапака с

някои страни на живота в Шака'ан, а баща ти никога няма да те даде на мъж, който не е в състояние да те защитава. Но най-същественото е, че си поласкана, задето смехотворните ти страхове, че само воините те намират привлекателна, се оказаха неоснователни.

Младата жена се взря в интеркома. Фактите наистина бяха такива.

— Марта, кога, по дяволите, ще престанеш да четеш хорските мисли?

— Не се налага да чета мисли, момичето ми. Само разпознавам мотивите още преди вие самите да сте си дали сметка за тях.

— Знаещ какво възнамерявам да направя?!

— Аз най-върховният пример за онова, което може да постигне в наши дни технологията ли съм, или какво? — попита Марта с присъщия си тон, който караше другите да се чувстват по-низши.

Шанел се приближи до един стол и се отпусна тежко отгоре почти без да усети движението му, докато той се приспособяваше към извивките на тялото ѝ. Корт застана зад нея и започна леко да масажира напрегнатите ѝ вратни мускули.

— Мисля, че поне веднъж можеше да запазиш нашата малка тайна...

От интеркома долетя съвършена имитация на кратко изкискване.

— Майка ти не е глупава. Но не ме гледай така нещастно. Тя иска същото, което и ти. Не си ли го разбрала още? Ти си нейното момиченце, Шани, нейното творение. Тя не предполагаше какво означава това, докато не се появихте вие двамата, и чувствата, които я изпълниха, я свариха напълно неподготвена. Тя може да обича баща ви до дъното на душата си, но няма да се замисли, ако трябва да му се противопостави заради теб или брат ти. Това се нарича майчинство и то обсеби Тедра.

— Случаят е по-различен.

— Защо? Кой тероризира баща ти цели шест месеца, за да ти позволи да отидеш на Кистран и да изучаваш науката за полета? Кой спори с него, кой го оборва и дори го предизвиква и в крайна сметка се съгласи цял месец да изпълнява всяко негово желание? А ако смяташ, че майка ти не е наясно за истинските причини за желанието ти да ходиш да учиш на Кистран, значи нищо не разбираш.

Младата жена виновно се размърда на мястото си.

— Това бе разумно извинение...

— Може би преди пет години наистина щеше да бъде — Марта изсумтя. — Но ти знаеш, и аз знам, и тя знае, че вече не искаш да управляваш аеробусите единствено за да караш тук воините за размяна. Ти искаше обаче да отидеш на Кистран, за да се научиш да управляваш дълбоко пространствените кораби.

— Тя знае ли истинската причина?

— Тя има очи. Вижда как страниш от воините на Чалън. Вижда колко те разстройва фактът, че ги привличаш. Вижда и как се затваряш в стаята си всеки път, когато се разчуе, че някоя от жените е наказана от своя воин по онзи специфичен начин. Вижда също така как не разговаряш с баща си седмици наред в редките случаи, когато и той я е наказал така.

Шанел скочи.

— „Този начин“ за един воин е да подлуди жена си от сексуално желание и да я остави. Може да продължи часове...

Единствено другарят в живота или любовникът имаше право да налага подобно варварско наказание, така че Шанел все още не го бе изпитвала на свой гръб. Но пък беше чувала предостатъчно истории, които жените споделяха помежду си, за това колко уничително било, как плачели и умолявали, но без резултат. Един от най-големите ѝ страхове беше, че някой ден и на нея ще ѝ се наложи да страда така. Познаваше много други култури и знаеше със сигурност, че този Шака'ански обичай е изключително примитивен. Предусещаше, че колкото и да обичаше своя другар в живота, щеше да го намрази заради това. Не беше като майка си, която по-късно си връщаше на Чалън. Нейната майка...

— Как може да ѝ причинява това... На нея! Понякога го мразя!

— Не, не го мразиш. — Марта пак се изкиска. — Обичаш го всеотдайно, така, както те обича и той самият. Просто и ти като Тедра не можеш да приемеш тази страна от Шака'анския живот.

— Та той я кара да крещи, Марта!

— Не от болка, момичето ми, просто от безсилие. А не си ли забелязвала, че едрият ти като мечка баща често е в синини? Той вече не успява да се отърве безнаказано, освен в случаите, когато Тедра не може да отвърне заради загуба на предизвикателство.

„Загуба на предизвикателство“ беше периодът от време, през който победеният трябва да служи на победителя. Обикновено се изразяваше във физически труд. За майка ѝ обаче това бе, и винаги щеше да бъде, пълно подчинение в спалнята.

— В наши дни се отнасят пренебрежително към загубата на предизвикателство — обяви Шанел.

— Не го вярвай. Майка ти приема сериозно всички предизвикателства заради онова странно нещо, което нарича чест.

— Но тя е от Службите за сигурност I. Знае както да дава, така и да получава. А аз не знам.

— Не ти пречи да опитваш. Корт ми каза, че си посветила почти толкова време на упражненията в Службите за сигурност, колкото и на пилотирането.

Беше вярно. Щом бе разбрала, че има начини да се хвърлят и разрушават големи предмети, които по принцип не могат да се помръднат, тя бе пожелала да научи как да го прави. Всичко беше в движението, в тласъка и в изненадата. Кистранийците го наричаха „поваляне“. Само че не бе имала достатъчно време да усъвършенства техниките. Щеше да остане още в Кистран именно с тази цел, ако семейството ѝ не я очакваше в точно определен ден.

— Колко пъти те хвърли на задника ти тази сутрин, Корт? — измърка Марта.

— Три.

Дори Шанел не се сдържа и се усмихна.

— Това не се брои, Марта, и ти го знаеш много добре. Той няма право да използва силата си срещу мен, така че няма нищо общо с бъдещите ми противници.

— Тук вече ме хвана натясно. Майка ти отказваше да те научи на своя боен стил; смяташе, че няма да ти донесе нищо добро. Това обаче не ти попречи да го изучиш самостоятелно, нали?

— Не.

— И тя те остави да го направиш.

Шанел направи физиономия и се отпусна отново на стола.

— Всичко това няма да струва и пет пари, когато стане дума за моя другар в живота. Няма да посмея да го нараня. Вече го виждам как се залива от смях, преди да започне да ме наказва.

— Е, Тедра не е имала представа какви ще бъдат чувствата ти към воините, когато реши, че трябва да овладееш бойните умения. Тя само искаше да можеш да се защитаваш особено след като те отвлякоха при онова внезапно нападение, когато беше само на десет. Баща ти се справи бързо с положението. Той е свикнал. Знаеше, че ще може да те откупи. Майка ти обаче едва не полудя.

Шанел не обичаше да ѝ напомнят за най-ужасяващото преживяване в живота ѝ. То трябваше да се превърне в най-обикновено нападение, от което нямаше защо да се страхува. Предводителят Кийдън просто искаше купчина гаалски камъни срещу нейното връщане и бе сигурен, че ще я получи. Един от неговите воители обаче, Хогар, не бе съвсем нормален — обичаше да причинява болка. Шанел бе принудена да язди цял ден с него и както беше със запушена уста, никой не чу виковете ѝ, когато той злобно я щипеше по цялото тяло. От ужас и болка изгуби на четири пъти съзнание. Оттогава изпитваше дълбок, всепроникващ страх от болката.

След като се прибра у дома, така и не разказа на никого какво бе правил с нея Хогар, дори на майка си.

Марта обаче нямаше представа, че е пробудила толкова мъчителни спомени, и продължи:

— На Тедра ѝ бе непоносима мисълта за твоята безпомощност, ако един ден някой негодник реши да се домогне до теб, въпреки Корт, чиято основна задача е да те пази. Той действително е страхотен, но не и срещу воин с меч. Могат да го накълцат като истински човек.

Младата жена прикри очи с длан. Приличаше на майка си в много отношения, но в едно се различаваха напълно — Тедра бе роден боец и обичаше да предизвиква мъжете, особено своя другар в живота, макар да нямаше шанс да го победи. Шанел пък избягваше да влиза в каквито и да било схватки, и физически, и словесни. Първият тип битки предизвикваха болка, а вторият — изнервеност и безпомощност, тъй като с воините не можеше да се спори. Те не се ядосаха и рядко отстъпваха по каквото и да било повод.

Тедра обаче бе настояла дъщеря ѝ да се научи да се бие. Вместо обаче да я обучи на своя стил, който вършеше много добра работа в другите светове, но беше почти безполезен срещу варварите, тя бе решила, че Шанел трябва да се науча как да върти меча. Това бе нещо нечувано за Шака'ан, тъй като според местните закони жените нямаха

право да употребяват оръжие. Ала то не бе спряло Тедра. Бяха ѝ необходими цели две години, но най-накрая бе накарала Чалън да се съгласи с думите:

— Нима искаш дъщеря ти да бъде оставена на милостта на някой воин само защото той има право да държи меч, а тя не, някой като Фалдър Ла-Мар-Тел?

Фалдър бе от хората, с които Чалън никога не се бе разбирал и неговото име се оказа капката, от която чашата преля. А щом баща ѝ се бе съгласил, Шанел вече не можеше да се противи.

Тя обаче мразеше тези уроци. Не искаше да учи подобни неща. В крайна сметка се научи да не се страхува от няколко синини — часовете по решителност и по поваляне бяха свършили своето. Но и досега предпочиташе да избяга, вместо да използва меч. Ненавиждаше конфронтациите. А в момента между нея и Марта ставаше нещо подобно. Човек не можеше да спори, а още по-малко да обори компютър Мок II, също както и Шака'ански воин. Всички те бяха изключително твърдоглави.

— Може би онова, което научи в часовете по поваляне, някой ден ще ти влезе в работа...

— Изплюй камъчето!

— Тедра неведнъж е казвала, че ти е направила лоша услуга, научавайки те да гледаш на нещата като нея. Не си чувала други Шака'анки да недоволстват от начина, по който се живее тук, нали?

— Аз обаче съм отгледана и възпитана иначе. Освен това знам, че към жените на другите планети не се отнасят така. Дори на Кистран...

— Там намери ли мъж, с когото би желала да правиш секс? Вече си на двайсет години и майка ти ти даде с цялото си сърце карт бланш да постъпиш както искаш по този въпрос, стига да знаеш какво искаш, независимо дали баща ти одобрява или не. И така, откри ли го?

— Ти имаш отговор за всичко — изпъшка Шанел. — Ти ще ми кажеш.

— Добре, момичето Шака'анските мъже може и да те плашат, но ти и харесват. Ти цениш снажните им едри фигури и в това отношение приличаш на Тедра. Все пак си израснала сред тях. Свикнала си да виждаш около себе си само този тип мъже. Всъщност, ако един мъж не

надминава метър и осемдесет и не е два пъти по-широк в раменете от теб, няма никакъв шанс да привлече интереса ти.

— Съществуват стотици планети и аз вече мога да ги посещавам Марта. Да не искаш да кажеш, че няма да намеря други високи мъже с повечко мускули на нито един от всички тези други светове?

— Разбира се, че ще намериш. Но нека обърнем отново внимание на онова, което не ти харесва в твоя свят — начина, по който воините се отнасят към своите жени, ако нарушат правилата.

— То е влудяващо, уничително...

— Но абсолютно безболезнено. В някои светове нарушителите на закона все още се екзекутират. Или пък ги тикват до живот в затвор. Съществуват светове, където шибат провинилите се с камшици, докато по гърбовете им не остане кожа. На други места пък са изобретили съвършени методи да причиняват ужасна болка, без да оставят следи. И това са само малка част от красотите, които ще откриеш, когато отидеш да търсиш твоя идеален другар в живота. Май това, което Шака'нциите правят, е най-милостиво и безвредно.

— Но има и светове, където насилието е непознато и където няма толкова много смехотворни правила.

— Ти си възпитана да не нарушаваш правилата. Чалън се погрижи за това. Не виждам за какво всъщност се тревожиш.

— И аз не желая да говоря повече по този въпрос.

Както обикновено, Марта чуваше само онова, което ѝ харесва.

— Питала ли си се някога защо майка ти се примирява с наказанията, от които се плашиш толкова, както и с всички останали недостатъци на този свят?

— Защото обича баща ми.

— Точно така, както и поради факта, че я е накарал да си изгуби ума още когато го е видяла за първи път, и продължава да я кара да си губи ума всеки път, щом легне с нея. Заслужава си да се примириш с някои дреболии, за да се радваш на подобно щастие до края на живота си. А може би онова, което не харесваш, всъщност не е чак толкова лошо, колкото си мислиш.

— Не е само то — измънка Шанел.

— Да не искаш да кажеш, че пропиляхме всичкото това време, за да разискваме само част от проблема?

— Хайде, хайде, Марта. Щом знаеш толкова много, значи знаеш и какъв е главният проблем. Нито едно от твоите високотехнологични основания и обяснения не може да отрече факта, че воините не изпитват любов. Те са похотливи, но не обичат така, както обичат жените и преди да си успяла да заявиш, че баща ми изпитва любов, нека ти кажа — знам колко е трябвало да се бори майка ми, за да го накара да я признае. А и татко е изключение. Няма друг воин като него. Дори брат ми споделя, че не разбира какво чувства баща ни. Той никога не е изпитвал любов, макар че е Шака'анец само наполовина.

Мълчание.. Защо си бе помислила, че Марта ще бъде в състояние да оспори този неоспорим факт от живота на Шака'ан? Марта изучаваше и анализираше воините от двайсет години. Ако и тя не можеше да успокои Шанел, значи действително нямаше с какво да бъде успокоена. А тя не желаше да се обвързва за цял живот с мъж, способен да ѝ предложи единствено страхотен секс и малко обич. Тя искаше нещо повече. Искаше онова, което бе намерила майка ѝ, но нямаше да го открие на Шака'ан.

ГЛАВА 2

— Не знам как е при теб, Шани, но аз самата толкова се вълнувам от перспективата да видя твоя свят, че едвам се сдържам.

Шанел и сама го виждаше. Лично тя не би избрала да посети Шака'ан. Вероятно визитата бе така вълнуваща за приятелката ѝ, защото бе забранена за средните граждани на другите светове.

Карис потвърди предположенията ѝ, обръщайки се към Яри и Сайра.

— Известно време планетата е била отворена за туризъм — непосредствено след като била открита от майката на Шани. Неколцина идиоти обаче не се подчинили на местните закони и трябва да благодарим на тях, че сега Шака'ан е толкова недостъпна за всички нас. Днес тя е здраво пазена от един от онези Глобални щитове, които не позволяват дори на най-съвършените космически кораби да навлязат в атмосферата на определеното Космическо пристанище. За да се приземиш, трябва да получиш разрешение от Центъра за посетители и ако не си търговски посланик или не се намираш в някаква особено опасна ситуация, изобщо не се надявай. Без твоята покана, Шани, никога нямаше да имаме такава възможност. Надявам се знаеш колко сме ти благодарни.

Подобни излияния караха Шанел да се чувства неудобно. Единствената ѝ заслуга бе, че покани неколцина приятели за през ваканцията, тъй като дипломатите не успяваха да спечелят достатъчно Разменни знаци, за да си позволят да напуснат планетата, докато тя разполагаше със своя транспортен Роувър — космически кораб, достатъчно голям, да осигури удобства за хиляда човека. Той нямаше нужда даже от екипаж, тъй като Марта беше в състояние да го управлява съвсем сама.

Шанел обаче беше поканила само трите момичета — Карис, Яри и Сайра. Дватама младежи, Джад и Дрен Се Рост — първият и единствен мъж, с когото Яри бе правила секс, — се бяха самопоканили; Джад сам си знаеше защо, а Дрен, тъй като не можеше

да си представи да се раздели с Яри — очевидно правенето на секс бе ново и прекрасно преживяване и за двамата.

Те бяха неразделни и се бяха забавлявали страхотно през двете седмици, откакто бяха напуснали Кистран; това можеше да се приеме двузначно, тъй като един от изразите за правене на любов на Шака'ански беше „забавлявам се“. И това очевидно предизвикваше завистта на Карис и Сайра, тъй като заявиха, че ще се хвърлят на врата на първия мъж, когото срещнат, след като се приземят. И двете бяха опитали да предизвикат интереса на Джад за правене на секс, но той пък бе решил, че ако не може да има Шанел, няма да има никоя жена.

Шанел също изпитваше малко завист към щастието на Яри, но не толкова голяма, колкото другите две момичета, тъй като, за разлика от тях, тя не знаеше какво пропуска. Беше прието дипломантите да опознават секса още през първата нощ след завършването и тази групичка бе направила точно това. С изключение на Шанел. Тя бе прекарала нощта на дипломирането в компанията на Гар Се Берни, директора на Кистран за трети пореден десетгодишен мандат. Именно той бе допуснал младата жена в часовете по Откриване на света и на Службите за сигурност, правейки услуга на Тедра. А всеки път, когато Шанел се чувстваше самотна, го посещаваше. Той я развеселяваше с истории за майка ѝ, тъй като някога е бил шеф на Тедра.

Беше се наложило да промени доста свои възприятия, макар Марта да я бе подготвила за напредналата култура на Кистран. Тъй като идваше от друг свят, от нея не се искаше да живее в комплекса на Учебния център като останалите студенти, затова бе имала възможност да общува ежедневно с възрастните кистранци и да се убеди, че всичко, което майка ѝ и Марта ѝ бяха казвали за Кистран, е вярно.

Там действително гледаха на любовното по-различно от обитателите на която и да било друга планета. Наричаха го „правене на секс“ и, тъй като бяха открили, че е здравословно, сега то бе задължително за всички граждани, с изключение на учащите се, за които пък бе забранено до дипломирането. Дори имаха закони за секса, дотолкова неотделим от тяхната култура беше той.

Всичко това обаче никак не допадаше на Шанел. За жалост същото важеше и за родния ѝ свят. Именно поради това все още не можеше да приеме факта, че няма да има думата при избора на своя другар, който щеше да контролира напълно живота ѝ оттук нататък.

Единствената причина все още да е сама, беше намесата на Тедра, която все намираще кусури на войните, предлагани от Чалън. После майка ѝ бе постигнала своето и по въпроса за обучението за управление на аеробуси. Тя обаче нямаше да може да отлага повече това важно събитие. Шанел бе прескочила с две години средната възраст за създаване на семейство. Нямаше да се учуди, ако при завръщането си у дома откриеше, че решението вече е взето.

Трябваше да помоли Марта да се свърже с Тедра и да я попита. В такъв случай може би най-добре щеше да бъде изобщо да не се връща...

Божичко, какво да стори? Може би нейната майка ѝ бе направила лоша услуга, като я бе окуражавала да мисли със собствената си глава. Ако бе имала друга майка, сега щеше да бъде щастлива да остави баща си да решава бъдещето ѝ без ни най-малко съмнение, че той ще направи възможно най-добрия избор за нея, тъй като желае щастието ѝ. Истината обаче бе, че предпочиташе философията на Тедра, когато ставаше дума за правене на секс.

Макар да бе възпитаничка на кистранската култура, майка ѝ не одобряваше всичко в нея. Онова, което тя подкрепяше, бе индивидуалният избор. Шанел също искаше да избира и бе готова да го направи, готова да открие какво бе ощастливило Яри, какво бе ощастливявало и майка ѝ през всичките тези години.

Беше готова. Просто все още не бе намерила мъжа, способен да я накара „да си изгуби ума“, дори нямаше представа какво точно представлява това. Тедра я бе уверила, че ще разбере, когато се случи и тогава можеше да се възползва, ако желае. Изборът щеше да бъде неин. На баща ѝ му оставаше единствено да го приеме или да не го приеме. Тедра очевидно смяташе, че ще се размине леко с недоволството на Чалън. Шанел се надяваше, че майка ѝ е права.

В този момент ѝ зададоха някакъв въпрос и тя бе принудена да насочи вниманието си отново към разговора. Бяха приключили с последното хранене за деня и се бяха събрали в Салона за свободни занимания. На нея ѝ се искаше да се оттегли, но приятелките ѝ бяха прекалено развълнувани, за да спят.

— Какво казахте?

— Сайра иска да знае дали ще може да опита местните изделия
— повтори Карис.

— Изделия?

— Варварите.

Младата жена изпъшка наум. Наистина предпочиташе да си легне. Въпреки това леко се усмихна.

— Шака'анците не обичат да ги наричат „варвари“, тъй като вече знаят какъв смисъл влага в това напредналият свят, А и те не са истински варвари, макар и да не е изключено на пръв поглед да се сторят такива някому. Ти обаче можеш да правиш секс с някой от воините, ако събудиш интереса му. Само че предварително трябва да му кажеш, че си под закрилата на шодана, така ще избегнеш всякакви недоразумения.

— За какви недоразумения говориш? — намеси се Сайра. — Споменати ли са в законите и правилата, които ни даде Марта?

— Марта ви даде стандартната информация, предлагана на всички посетители, но както вече сте си дали сметка, вие сте особен случай. Обикновено единствените посетители, на които се позволява да напуснат Центъра, са тези, които имат аудиенция при шодана. Ако той се съгласи да се срещне с тях, Охраната на Центъра ги придружава до двореца. Там си свършват бързо работата и се връщат веднага, все така съпроводени от охрана. Ако в групата има жена, тя не може да спре, за да прави секс с някой от воините, така че във въпросната стандартна информация няма причина да се засяга подобен въпрос.

Зелените очи на Карис се разшириха.

— Звезди мили, имаш предвид онази работа с искането, за която ми спомена веднъж, нали?

— Страхувам се, че е точно така — отговори Шанел и заобяснява на Сайра и Яри. — Ако някой воин реши, че не си защитена и не те придружава мъж, той е в правото си да те поиска и тогава никой от моята или вашата планета не може да се намеси. Кажете ли му обаче, че се намирате под закрилата на някой воин, той трябва да се увери, че говорите истината, преди да предяви някакви претенции.

— Сигурна ли си? — попита Сайра.

Явно желанието им да опитат местните мъже охладняваше. Шанел нямаше намерение да ги разубеждава да не се забавляват на Шака'ан, а просто да бъдат по-предпазливи.

— Само две посетителки са били пожелани през всички тези години и при това и двете са искали да ги пожелаят, така че това не е

разстроило никого, най-малко пък въпросните жени. А споменаването, че вече си имаш покровител, върши работа, тъй като в такъв случай онзи, който пожелае жената с покровител, ще трябва да се бие с него, а воините не се бият заради жени.

— Защо? — заинтересува се Яри.

Шанел бе очаквала реакцията ѝ със смесица от страх и отвращение.

— Всеки воин би отговорил, че не знае какво е ревност... или любов.

— О, хайде, Шани — промълви с недоверие Карис. — Ти каза, че баща ти обичал майка ти, а всички знаем, че той е воин.

— Баща ми е изключение. Може да се каже, че майка ми му е повлияла зле.

Карис и Сайра се засмяха, а Яри рече:

— Аз пък мисля, че това е страхотно. Представете си, няма да се налага да се разправяме с ревност и чувство за притежание.

— Така ли? — намеси се с лека досада в гласа Дрен. Той беше по-нисък от Шанел и с двойно по-тесни рамене от нея, но въпреки това бе най-красивото момче в класа им. — Нямах намерение да опиташ някой от тези воители, нали?

Яри се засмя и се притисна към него. И тя бе нисичка. Всъщност най-високото момиче достигаше едва метър и шейсет и пет и този факт понякога караше Шанел да се чувства неудобно заради високата си пищна фигура.

— Не унивай, скъпи — измърка дребната брюнетка. — Както разбирам, тези воители са прекалено големи за мен. Искам кожата ми да бъде бяла и гладка, а не на сини и черни петна.

— По дяволите, не бях се сетила за това — изпъшка Сайра.

Шанел се засмя и се облегна, разклащайки чашата си с вино.

— Точно това не трябва да ви тревожи. Никой не е по-нежен с жените от воините, тъй като те винаги имат предвид собствените си размери и сила. Жените дараша от класата на слугите са много по-дребни от теб, Сайра, но дори те няма от какво да се оплачат.

— Сред тях няма ли нещо за нас с Дждад? — заинтересува се Дрен единствено за да си върне, но получи лакът в корема от Яри.

Въпреки това Шанел отговори:

— Жените даращ са на разположение на всеки, който пожелае да ги използва и нямат нищо против. Понякога се чудя дали изобщо знаят как да отказват.

— Ти със сигурност знаеш — заяви Джад и седна до нея. — Питам се дали...

Не успя да довърши. Още не се бе настанил, когато Корт се озова до него с намерението да се стовари отгоре му, но Джад успя да се отмести с впечатляваща бързина, разливайки виното си. Два роботачистачи изникнаха в един и същ момент от двата противоположни края на огромното помещение и започнаха да чистят, но никой не им обърна внимание. Джад наблюдаваше кръвнишки андроида, Шанел се смееше — просто не бе в състояние да се сдържи, а останалите съзерцаваха Корт така, сякаш бе объркал нещо.

— Защо го направи, Шани? — попита най-сетне Карис от името на всички.

Младата жена продължаваше да се смее и не можеше да отговори; затова се намеси Джад.

— Корт е нейният покровител — заяви той така, сякаш казваше мръсна дума. — Никой не може да прави секс с нея, когато той е наблизо. Не може дори да я докосне!

— Не е съвсем точно, господин Се Моер — разнесе се гласът на Марта; очевидно бе следила разговора им от самото начало. Истинско чудо бе, че не се беше обадила досега. — Ако Шани иска да прави секс с някой мъж, Корт няма да се намесва. Може даже да ѝ помогне да се съблече.

Шанел замръзна; за момент ѝ се прииска да лисне виното си върху интеркома.

— Доста грубо, Марта.

— Познаваш ме, кукличке. Обичам да се изразявам високопарно.

— Много ти благодаря.

Марта се разсмя, но Джад възкликна възмутено:

— Що за покровител е това? Мислех, че трябва да държи всички мъже по-далеч от теб, Шани!

Думите му изпълниха младата жена с досада и тя се озъби:

— Не, само онези, на които вече съм отказала.

Младежът се изчерви смутено и подметна саркастично:

— Съмнявам се, че точно това е имал предвид баща ти.

— Абсолютно си прав, Джад — отвърна Шанел. — Това е нещо, добавено от майка ми към програмата на Корт, без знанието на баща ми. Все пак тя е кистранка, също като теб. И смята, че човек трябва да може да откаже или да приеме в зависимост от това, което чувства.

— А на теб някога искало ли ти се е да приемеш?

Бе прекалено личен въпрос. Джад съжали веднага, че го е изрекъл и погледна встрани, без да очаква отговор. Марта обаче, еретичка от метал, не изпитваше подобни скрупули.

— Няма никакъв смисъл да се съгласява на Шака'ан. Баща ѝ е силен и сърцат човек, с когото никой не иска да си съперничи дори за поста шодан, камо ли за една жена. Нито един от воините, които я познават, не би се приближил до нея. Те могат само да си мечтаят за това и да опитват да докажат пред баща ѝ, че са достойни да ѝ станат другар в живота. Дотогава тя няма да прави секс. Шанел не смее да върви срещу естествения ред на нещата.

Младата жена вече нямаше желание да залива интеркома с вино, а да го натроши на парченца. Разбираше какво цели Марта. Тя се опитваше да я подтикне да защити правата си, като ѝ покаже как биха погледнали на нейното положение другите. И точно в този момент тези други я наблюдаваха ужасено. Точно това ѝ трябваше — тяхното съжаление за капак на собственото ѝ самосъжаление.

— Наистина ли става така, Шани? — изрече най-сетне Карис. — Нима трябва да се обвържеш завинаги, без първо да си опитала мъжа?

— Повечето Шака'анки нямат нищо против това...

Марта се намеси отново:

— Те не знаят как да измамат системата.

— Традицията, Марта, не системата и стой, по дяволите, подалеч от това!

— Но, Шани, ти си половин кистранка — отбеляза Сайра.

— Така е. Нещо, което на Марта ѝ е удобно да забрави, само и само да може да докаже своята теза. Аз обаче, видите ли, имам друга алтернатива и вече съм взела своето решение.

— Страхливка — изсумтя презрително Марта. — Онова, което търсиш, можеш да го намериш в дома си. Не е нужно да ходиш в друга Звездна система и по този начин да разбиеш сърцето на майка си.

Ето до какво опираше всичко; трябваше да се досети от самото начало. Марта ѝ бе дадена назаем. Тя бе преди всичко на Тедра и

онова, което казваше и правеше, в крайна сметка бе за нейно добро.

Младата жена въздъхна.

— Добре, Марта, ще потърся, наистина ще го направя, докато баща ми определи избраника си. Но ако не съм съгласна с неговия избор, ще замина и майка ми ще ме подкрепи.

— Знам. Единственото, за което те моля, е да положиш поне мъничко усилие да не се стига до това. В такъв случай ще имаш пълната ми подкрепа.

— Надявам се, че си даваш сметка за нежеланите последствия.

Внезапно Джад изчезна от мястото си в края на кушетката, но след малко се появи отново; изглеждаше потресен. Гласът на Марта напомняше мъркане, когато се обърна към него.

— Това бе само кратък предварителен преглед на онова, което ще се случи с вас, господин Се Моер, ако споменете нещо от чутото тази вечер пред един определен баща, досещате се чий. Само че тогава няма да бъдете трансфериран до вашата кабина и обратно, а изхвърлен в пространството.

Дори Шанел бе впечатлена от тази заплаха. Чрез Молекулярното трансфериране човек можеше да се пренесе от космическия кораб до повърхността на която и да било планета, без да е необходимо да се приземява. И то по-бързо, отколкото траеше едно премигване. А Марта контролираше трансфериращата система на Роувъра.

— Това е... това е против законите на Признаването на живота — прошепна с нескрит ужас Джад.

— Виж го ти — засмя се компютърът. — Аз съм Мок II, момче, и се подчинявам единствено на собствените си закони. Всички знаят... — Последва продължителна пауза, след което Марта буквално изпищя: — Разкарай се от терминала ми, Брок!

Шанел премигна от приятна изненада. Не бе разбрала, че са се приближили достатъчно до Шака'ан, за да могат да влизат в контакт с него, но дълбокият мъжки глас, който прозвуча през интеркома, доказваше точно това.

— По-кратко, жено — нареди строго гласът. — Идвам по молба на родителите на Шанел.

Брок можеше да бъде не по-малко своеволен и непочтен от Марта. И той бе свободно мислещ компютър Мок II. Принадлежеше на бащата на Шанел и следователно бе програмиран да се съобразява

единствено с него. Марта и досега се оплакваше, че именно тя помогнала да бъде създаден, като доставила необходимата статистика. Направила го заради Тедра, която пожелала да изненада Чалън, като му подари негов собствен Мок II.

Това бе наистина голяма изненада. Чалън дори не се бе приближил до Брок в продължение на една година. Не искаше да притежава това ултрамодерно нещо. А когато най-сетне се предаде и започна да разговаря със своя компютър, трябваше да измине още една година, този път в спорове, за да бъде установена доминиращата фигура. Сега обаче се разбираха прекрасно. Напоследък Брок дори се опитваше да се наложи и над Марта — нещо напълно невъзможно, което забавляваше всички, с изключение на нея.

Възмущението ѝ бе затихнало, но не и мърморенето.

— Казвай каквото имаш да казваш и си разкарай тенекиения задник от моя терминал. А следващия път, когато решиш да се отбиеш, по-добре първо поискай разрешение. В противен случай може и да си произпържиш електрическата верига.

— Хайде, хайде — рече помирително Шанел и се усмихна. — В случай че сте забравили, напомням ви, че се намирате пред любопитна публика, която никога досега не е чувала компютри да се карат. Май шокирахте приятелите ми.

— Ние не се караме — заяви Марта.

— Шегата ти е неуместна, Шанел — смъмри я Брок.

Младата жена въздъхна.

— От колко време всъщност си при нас, Брок?

— Не се тревожи, момичето ми — успокои я Марта. — Той си пада по тайните промъквания, но не е достатъчно добър. Обясни за какво става дума, Брок, и се прибирай вкъщи.

Настъпи продължителна пауза; вероятно Брок се колебаеше дали да изпълни получените инструкции, или да укори Марта и да я увери, че не е препоръчително да му заповядва. Накрая се обърна към Шанел.

— Поздрави от родителите ти. Липсваш им много и очакват с нетърпение пристигането ти.

— Майка ми там ли е, Брок? — попита нетърпеливо младата жена. — Мога ли да говоря с нея?

— Съжалявам. Чалън и Тедра в момента са на състезание. Ще останат там, докато изгрее луната.

— Какво състезание? — попита Марта, преди Шанел да успее даже да си го помисли.

— Воините от цялата страна са поканени в Шака-Ра, за да сравнят уменията си. Започнаха с изгрева на слънцето и ще продължат дотогава, докато се излъчи победителят. Чалън, разбира се, е върховният съдия. Тъй като родителите ѝ не могат да напуснат състезанията, на аеробусната спирка ще я чака ескорт, който ще я съпроводи до шатрата в парка.

— Просто така? — Тонът на Марта си остана сприхав. — Е, няма да имаш нищо против да се обадя в Центъра, за да проверя всички тези факти, нали?

— Жено, ти умишлено се държиш така дръпнато.

Брок вече не се опитваше да прикрива раздразнението си.

— И с основание — отговори светкавично Марта, а после добави сладко: — Довиждане, Брок.

Интеркомът остана ням достатъчно дълго, за да даде възможност на Карис да се наведе към Шанел и да прошепне:

— Той наистина ли я мисли за жена?

Шанел не успя да каже, че шепненето не променя нищо, когато става въпрос за Мок II, защото Марта я изпревари и разясни положението:

— Разбира се. Неспасяем идиот!

Само дето Марта вече не звучеше толкова недоволено, а по-скоро — гордо, което накара Шанел да се усмихне широко.

— Мислех, че Брок ти харесва.

— Само когато прояви нещичко от огромния си интелект, но май напоследък се случва рядко. Превърнал се е, несъмнено това е свързано с мъжествеността, в квинтесенция на варварите. И когато започне да ръси подобни снизходителни глупости в стила на воините, направо ме изкарва от стената.

— Но ти все пак се справяш, нали? — попита Шанел.

— Разбира се — изпръхтя гръмко Марта.

ГЛАВА 3

Когато на другата сутрин Шанел се събуди, вълнението на приятелите ѝ сякаш се бе предало и на нея. От една страна, нямаше желание да разбере какво я очаква след завръщането ѝ, но от друга — изгаряше от нетърпение да види отново близките си. Бяха ѝ липсвали много. Прислугата и обширният дом — също.

През изминалите девет месеца бе живяла в някаква кутийка. Кистранийците, разбира се, знаеха много добре как да оползотворят малкото пространство, като използваша подвижни стени и само с едно натискане на копчето можеха да променят размерите и формата на всяко помещение според нуждите си в момента. Така човек разполагаше с четири-пет стаи върху пространство само за една.

Беше видяла някои наистина невероятни неща на Кистран, но и бе израснала сред не по-малко невероятни. Шака'анците може и да презираха съвременните удобства на другите светове, но не и Тедра. А всичко, което тя купуваше за себе си, купуваше и за дъщеря си.

Бе готова да го направи и за своя син, и за другаря си в живота. Но, подобно на останалата част от мъжкото население, те упорито отказваха да се докоснат до каквото и да било, чуждо на техния свят, с изключение на оборудваните с най-модерна медицинска техника болнични заведения. Воините не бяха глупави и съзнаваха, че това бе истинско чудо, с което небрежните лечители не можеха да се мерят. Заслужаваше си да имаш всичко, даващо възможност да се спаси живот, да се възстановят тъкани или да се избегне оставянето на белези. Почти всеки град на планетата разполагаше поне с един подобен медицински център. А в някои, като Шака-Ра, имаше и повече от един.

— Гръм и мълния, момичето ми — долетя гласът на Марта в мига, в който младата жена се надигна и с това движение изключи въздушното си одеяло. — Проведох дълъг разговор с Центъра за посетители; както изглежда, моят добър приятел Брок не ни е казал дори половината от това, което става.

— Ти наистина си падаш по този стар жаргон, а?

— И двете с моята Тедра си падаме. — Марта се изсмя. — Но в случай че не си забелязала, същият жаргон блика и от твоята сладка устичка.

— Как би могло да бъде иначе, след като съм го слушала през целия си живот? Какво не ни е казал Брок? Предполагам, става дума за състезанието?

— Позна. Както изглежда баща ти го е замислял цели един-два месеца, преди да го сподели с майка ти и го е направил едва след моето тръгване. Посланиците обаче, кой знае как, научили за това по-рано, така че разполагали с достатъчно време, да разпространят новината из своите планети и да уведомят всички желаещи да участват. Както изглежда състезания от този род се нравят на дяволски много хора, тъй като Центърът за посетители буквално се пука по шевовете.

— Но това означава...

— Позна, момичето ми. Шака-Ра, или поне паркът, е отворен за посетители. Всеки може да дойде в нашия красив град и да остане през цялото време на състезанията дори само като наблюдател.

— И баща ми се е съгласил на това?

— Шокиращо, нали?

Шанел се взира известно време в отсрещната стена, отворила широко невидждащите си очи, като опитваше да осмисли току-що чуто. Най-сетне заяви:

— Вероятно майка ми го е убедила.

— След като през всички тези години беше непреклонен в желанието си да държи посетителите по-далеч от Шака-Ра? След като разполагането на Центъра наред нищото бе именно негова идея? И аеробусите трябваше да се отклоняват от пътя си, за да прелитат над атмосферата, без да бъдат забелязани? И всички аеробусни спирки бяха разположени извън очертанията на града?

— Какво е обяснението според теб, Марта?

— Майка ти наистина има огромно влияние върху баща ти, но не и когато става дума за доброто на Шака'ан. — Това ми се струва по-скоро идея на воин. Питам се кое ли е предизвикало подобен обрат.

— Трябваше да попиташ Брок.

— Този кретен няма да каже. Той обича да пази в тайна мотивите на Чалън. Каквато и да е причината, поради която ме е поставил в

групата на всички останали жени, той сега си е вгълпил, че аз няма защо да се бъркам в проблемите на войните. Освен това никога не ще признае, че съм по-умна от него, макар и глупците вече да са наясно със следното: интелигентността и способностите на един Мок II нарастват с възрастта, а аз съм по-старата.

— Не е нужно да ме убеждаваш в това, Марта — усмихна се Шанел и се насочи към санитарния възел. Задейства стените, за да може да се усамоти поне за малко. Разбира се, те не пречеха на комуникационната система на Роувъра, което означаваше, че гласът на Марта можеше да я следва навсякъде. Така и стана.

— Даваш си сметка какво означава това състезание, нали? Там ще има и войни, които не те познават. Няма да се налага да се показваш в чиари, защото би могла да минеш за чужденка. А от това следва, че няма да бъдеш забранена територия. Схващаш ли, момичето ми?

— Пределно ясно, Марта.

Шанел си бе дала сметка какво щеше да означава всичко това за самата нея и вече изпитваше друг вид вълнение, което нямаше нищо общо със завръщането ѝ у дома. Разполагаше със златна възможност и щеше да се възползва от нея... но не поради причината, която имаше предвид компютърът. Там щеше да има не само много войни, а и много посетители от други планети, вероятно каймакът на каймака. Това спестяваше много време и енергия. Вместо да се налага тя да ходи до техните планети, за да ги открие, те идваха на нейната.

— Е? — настоя Марта.

— Ами, може и да опитам някой воин, просто за да разбера от какво бягам.

— Ето това се казва ум и дух.

— Или пък някой посетител...

— Подиграваш се с Марта, така ли? — смъмри я компютърът.

— Не мислиш ли, че е възможно?

— Добре е известно, че Шакаанските мъже превъзхождат всички останали хуманоиди.

— Опашата лъжа. И ти го знаеш много добре — засмя се Шанел.
— Всеки свят разполага със своите превъзходни екземпляри от мъжки род.

— Ти така и не откри някой, който да те привлече на Кистран, нали? А и как би могла, след като си се разглезила от това, с което си свикнала у дома?

— Не останах там достатъчно дълго, Марта, нито пък съм излизала от Галион Сити, за да обикалям из останалата част на планетата.

— Добре, добре — отвърна раздражено компютърът. — Няма смисъл да спорим. Аз ще наглеждам състоянието на жизнените ти функции, докато си там долу, така че ще разбере съвсем точно кога либидото ти се увеличава.

— Добре, но пази тази информация за себе си. Бих искала да го усетя сама.

Началникът на Центъра за посетители беше дошъл да поздрави Шанел със завръщането ѝ на родната планета. Това я изненада, тъй като обикновено господин Рампон напускаше плюшения си офис само тогава, когато в Центъра се появяха Чалън или Тедра, или се очакваше някой наистина важен посетител.

— Добре дошли, госпожице Ли-Сан-Тер, добре дошли! Вашата майка ви купи аеробус, и то много добър. Наличните не могат да превозят всички желаещи. По някои линии има истински задръствания. Можете ли да повярвате?

Единственото, което младата жена чу, бе, че си има свой аеробус и на лицето ѝ се появи бляскава усмивка.

— Майка ми каза ли ви, че няма да имам нужда от пилот?

— Да, спомена и това е добре дошло, тъй като точно в момента всичките ни пилоти са заети. Тя спомена също така, че в близко бъдеще може да започнете да летите за нас.

— Напълно е възможно — усмихна се до уши Шанел.

— Добре. Ако минете отсам, ще запиша лично вашите гости, за да ви спестя време.

Поредната изненада.

— О, благодаря ви, господин Рампон.

— Само го попитай какво иска, Шани.

Гласът на Марта прозвуча от колана на младата жена, където бе прикрепена връзката с компютъра.

Бузите на Шанел порозовяха, но не толкова, колкото бузите на господин Рампон. Той се изкашля смутено и рече:

— По една случайност аз наистина искам да ви помоля за една малка услуга. Току-що пристигна един от Високопоставените крале на Сентури III. Успяхме да го превозим, заедно с неговата свита, до аеробусната спирка под Шака-Ра, но пилотът се върна, за да ме информира, че наземният транспорт не разполага с повече свободни за даване под наем хатаари.

— Искате да кажете, че е принуден да чака на спирката?

— Точно така. А както знаете пътят оттам до града никак не е къс и на всичкото отгоре е по нанагорнище. А такава една изтъкната особа не би и помислила да ходи пеш, нито пък ние бихме се осмелили да ѝ предложим подобно нещо. Високопоставените крале се засягат много лесно.

Младата жена си представи важен дебелак, който се поти по стръмния път към Шака-Ра, и едва не се засмя.

— Не, не можем да го оставим да ходи пеш.

— Значи няма да имате нищо против да го вземете с вас, заедно с цялата му свита?

— Ни най-малко. На един хатаар могат да се настанят съвсем удобно двама, дори трима души.

— Слава Богу! Ценя жеста ви. Приемам го като лична услуга.

Шанел го увери, че това изобщо не е проблем. После остави приятелите си на неговите грижи, а те с Корт отидоха да огледат новия ѝ аеробус, паркиран пред Центъра.

Целият комплекс беше огромен и изцяло задръстен с космически кораби от десетки различни светове.

— И въпреки това не могат да извозят неколцина човека до Шака-Ра — промърмори Шанел.

Марта не я попита за какво говори, просто изрече и своето мнение по въпроса.

— Баща ти едва ли ще позволи приземяването на аеробуси в града. Това е закон за цялата планета. Шака-Ра е единственото място, където все още могат да идват външни посетители.

— Знам законите, Марта.

— Тогава престани да се оплакваш.

— Не съм се оплаквала. Просто ми се струва, че ако баща ми възнамерява да ги допусне в града за състезанията, би трябвало да улесни придвижването им дотам.

— Да си чувала някога той да е опитвал да улесни с нещо посетителите?

Младата жена се засмя. Това беше вярно. Дори преди затварянето на планетата Чалън не се разбираше с мъжете от другите светове. Веднъж Тедра го бе казала много добре:

— Посетителите са или прекалено уплашени от войните и следователно — прекалено сервилни, или прекалено снизходителни, смятайки ги за най-обикновени варвари, които имат нужда от малко цивилизоване.

— Но с тях трябваше да се общува. Естествените ресурси на планетата се търсеха много, особено гаалските камъни; беше се оказало, че те са невероятен енергиен източник, дори изместиха кризилиума, като скъсиха наполовина времето за космически пътешествия на големи разстояния.

— Шака'анците използваха гаалските камъни необработени, само за осветление. Напредналите светове разполагаха с технология, благодарение на която един-единствен камък бе достатъчен да захранва цял град или космически кораб с размерите на транспортния Роувър. И всеки камък беше неизтощим; енергията в него никога не намаляваше. Нищо чудно, че бедните на енергийни източници светове бяха готови да воюват срещу Шака'ан, ако предлагането на гаалски камъни престане. А семейство Ли-Сан-Тер притежаваше най-голямото находище — половин планина, в резултат на което се бе превърнало в едно от най-богатите семейства на цели две звездни системи.

Но когато се появи заплахата от война, тя не дойде от външните светове, а отвътре. Твърде много посетители бяха нарушавали законите — бяха ходили там, където не ги желяеха; бяха си позволявали да имат жени, които не им бе позволено да имат; бяха крали ресурсите на планетата, вместо да ги купуват. Шанел не беше сигурна кое точно бе възпламенило искрата, тъй като тогава бе малка. Но знаеше, че огромна армия воини от намиращата се на изток страна Ба-Хар-ан се бе отправила към Кан-ис-Тра. Несъмнено щеше да последва кървава разправа с посетителите, ако виновниците не бяха открити и планетата не бе затворена.

Разбира се, не напълно. Трябваше да се правят компромиси. Затова аеробусните спирки бяха преместени извън градовете. Там се изпращаха транспортните средства. Откарваха Шака'ански търговци до Центъра за посетители и след това ги връщаха обратно. Посланиците вече не отиваха сами да търсят онова, което им бе нужно, а чакаха, с надеждата то да дойде при тях.

— Ти знаеше ли за него, Марта? — попита Шанел, като погледна към чисто новия, лъскав, небесносин транспортен аеробус.

— Разбира се. Тедра го поръча непосредствено след като ти замина за Кистран. Естествено, преди да разбере, че плановете ти не включват единствено пилотиране за Центъра.

— Нека не започваме пак. Ще направя истинско усилие да се влюбя много бързо, преди баща ми да е взел решението.

— Силно взаимно желание и страст ще свърши работа за начало. Тедра също не обикна Чалън веднага; беше ѝ необходима цяла седмица.

ГЛАВА 4

Шанел се приземи безупречно върху площадката за кацане на върха на планината Райк. Този аеробус беше истинска мечта — много по-голям от едноместния Флийтуинг И, с който се бе придвижвала на Кистран. Добре че в часовете по Откриване на света се бе научила да управлява всички най-модерни еднопилотни кораби от звездната система Сентура. В новия ѝ аеробус можеха да се настанят удобно двама човека, а отзад имаше доста място за багаж.

Шанел отвори люка и се обърна към своите приятели.

— Тук приключи лесното.

— Не искаш да кажеш, че ще трябва да пътуваме с тях, нали? — попита Джад, вперил ужасено очи в чакащите в края на площадката хатаари.

Младата жена проследи погледа му и се усмихна. Четириногите бяха свикнали да ги яздят. Огромни и космати, с дълги и широки гърбове, те бяха кротки същества, привикнали да работят заедно с човека.

Но преди да бе успяла да успокои Джад, Карис възкликна със страхопочитание:

— Звезди мои, Шани, значи така изглеждат! — Тя не говореше за хатаарите, а за четиримата воители, които чакаха край тях. — Предполагах, че са едри, но чак пък толкова.

— Шани каза, че са нежни с жените — припомни ѝ Сайра; в нейния глас се долавяше нетърпение. — Много ми се иска да го опитам.

— Може да ти се наложи да почакаш — вметна Яри. — Като че ли ни предстоят неприятности.

Шанел излезе от аеробуса и погледна към другия край на площадката за приземяване — към нея се приближаваха петима човека с не особено приятелски вид. Нещо повече. Ниският топчест мъж, който вървеше начело, изглеждаше побеснял.

Корт застана пред младата жена, така че да я прикрие с тялото си. Със своите метър и деветдесет и с проблясващия меч андроидът очевидно впечатли дребния човек, защото го накара да спре.

— Дръпни се от пътя ми! Настоявам да говоря с пилота на този аеробус.

Корт, разбира се, не помръдна, затова Шанел пристъпи напред и каза:

— Аз съм.

— В такъв случай ще ви информирам, млада жено, че това ще струва работата на всички онези некомпетентни особи в Центъра. Как се осмелявате да се отнасяте така непочтително към Негова светлост, високопоставения крал. Вие изглежда дори нямате представа с кого си имате работа. Това е недопустимо...

Младата жена остана с впечатлението, че бе само в началото на твърде дълга тирада, затова го прекъсна:

— Центърът не е виновен, че за състезанията са дошли толкова много посетители и няма достатъчно хатаари, за да бъдат превозени. Но аз съм тук, за да ви предложа услугите си.

— Е, това вече е нещо — изпфука непознатият. — Вие ще ни помогнете да излетим незабавно...

— Съжалявам, но под превозване имах предвид хатаарите. Дори и аз не мога да приземя аеробус в града. Или може би не сте чели законите на тази планета и не знаете какво е позволено?

Мъжът видимо настръхна.

— В такъв случай вие също като нас сте заседнали тук, тъй като онези диваци вече ни информираха, че точно тези животни не можели да се наемат.

— Онези „диваци“ са воините на баща ми. Той им е наредил да ме съпровождат до дома, така че те не биха ви дали доведените за мен хатаари, който и да сте вие. И искам да им се извините, в противен случай няма да можете...

— Как смееете да ми говорите така! Как смееете...

— О! — изфуча с отвращение Шанел и се обърна; нямаше смисъл да продължава опитите да се разбере с подобна надута особа.

Изведнъж се оказа лице в лице с четиримата воини, които се бяха приближили тихо и я наблюдаваха, очевидно развеселени. Вероятно бяха чули думите ѝ и именно това ги бе разсмяло — че ги бе защитила.

Те самите никога не биха се обидили на човек, който бе толкова под тяхното ниво; даже не биха го забелязали.

— Дребният мъж със силния глас има нужда от твоята помощ, Шанел — рече Лоуен, воинът с кестенявите коси и кехлибарените очи. — По-добре се погрижи.

Младата жена помисли, че я подсеща за обещаното извозване, когато чу охкане. Обърна се. Вероятно посетителят бе опитал да ѝ попречи да му обърне гръб и сега Корт стискаше пръстите му в юмрука си и ги извиваше така, че непознатият се свлече на колене.

— Пусни го, Корт.

Човекът бе освободен незабавно. В този момент се чу друг глас, спокоен и повелителен.

— Трябваше да разбереш по облеклото, че това е дъщерята на Ли-Сан-Тер. Извини се, Алрид.

— Но, Джордан...

— Извини се!

Дребният мъж, все още на колене, започна някаква дълга тирада за това колко съжалявал, че е обидил дъщерята на шодана. И наистина звучеше искрено. Младата жена обаче почти не го слушаше. Бе свела поглед и опитваше да види какво от нейната външност издаваше самоличността ѝ. Не носеше чаурито, което обличаха всички жени на Кан-ис-Тран. Полата и наистина беше дълга до прасците, а блузата — без ръкави, но приликите свършваха дотук. Не носеше типичните полупрозрачни шалове, а беше цялата в бяло, с приглушен сребрист оттенък, но в никакъв случай не и прозрачно. Полата ѝ беше тясна, късата блуза висеше свободно, но така, че да очертава фигурата ѝ. Вместо сандали, носеше бели ботуши. Косата ѝ бе здраво хваната на тила, а не свободно разпиляна.

Разбира се, забравяше единственото, заради което баща ѝ щеше да я изпрати право у дома в двореца, ако не го носеше: бялото наметало около раменете. То ясно говореше, че се намира под закрилата на шодана. Синьото би свършило същата работа, тъй като това бе цветът на семейство Ли-Сан-Тер. Никоя жена в Кан-ис-Тран не излизаше без наметалото си; в противен случай мислеха, че е свободна и може да бъде поискана.

Но тези посетители нямаше как да знаят всичко това. Вероятно реакцията им се дължеше само на наметалото.

Най-сетне Шанел вдигна поглед към човека, накарал мърморкото да се извини.

Той вероятно бе Високопоставеният крал. Облеклото му не бе по-пищно от това на неговите придружители, но видът му бе по-царствен. Беше с късо подстригани светлоруси коси, смарагдово зелени очи и идеална височина — около метър и осемдесет и пет. Нищо във външността му не смуцаваше.

Шанел обаче не го бе забелязала до този момент, а и той не й бе обърнал внимание, докато не бе разбрал коя е. Сега й се усмихваше, а от това стомахът й буквално се обърна. О, Звезди, защо всички ставаха толкова усмихнати, щом разберяха, че е член на семейство Ли-Сан-Тер?

— Говореха, че сте хубава — рече той, като се поклони едвам-едвам (вероятно това бе безкрайно благоволение от страна на особа, в чиито вени тече кралска кръв). — Опасявах се, че са преувеличавали, а се оказа, че са ви подценявали.

Точно в този момент изобщо не й беше до подобни глупости, затова не си направи труда да отвърне нещо на този коментар.

— Ако вашите хора все още имат нужда от превоз до града, можете да използвате три от нашите хатаари. Нямаме нищо против да се посвием.

— Приемаме с радост предложението ви — отговори крал Джордан, след което се обърна към своята свита: — Аз ще пътувам с принцесата.

— Не съм принцеса и се страхувам, че няма да можете да пътувате с мен. Това няма да се понрави на воините на баща ми.

— Приятно ми е да чуя, че добродетелта ви се пази толкова — заяви той, макар да не бе доволен от отказа. — Моята кралица трябва да бъде недокосната.

О, Звезди, още един ухажор. Шанел отстъпи, следвана плътно от Корт.

— Забрави за него, кукличке — успокои я Марта, за да й напомни, че не е сама. — Заинтригува те съвсем слабо.

— Знам.

— Освен това, след като разберат коя си, винаги съществува вероятност истинският им мотив да е богатството на твоето семейство или престижът от сродяване с един толкова властен шодан.

— Съзнавам го много добре, Марта.

— Всички тези причини обаче губят силата си, щом те зърнат и видят, че истинското богатство всъщност си ти самата.

— Коя програма си включила? — попита раздражено Шанел. — За повдигане на падналите духове ли?

— Тази тема винаги те депресираща, макар да не виждам защо — оплака се Марта.

— Аз не се различавам по нищо от която и да било друга кан-ис-транка, златна от главата до петите. В мен няма нищо необичайно, което да дава повод за смехотворни ласкателства.

— Значи напоследък не си се поглеждала в огледало.

— О, колко остроумно. Да си чувала някога воините да ръсят всички тези плоски приказки?

— Не, те просто те ласкаят по най-сеплия начин всеки път, когато са край теб. Погледни назад, ако смяташ, че те заблуждавам. — Младата жена се обърна и видя, че и четиримата воини я следяха с очи. — Искаш ли да ти кажа какво си мислят?

Шанел се изчерви.

— Не.

— Те всички те желаят и почти всички вече са те искали от баща ти.

— Създаваш ми наистина прекрасно настроение преди завръщането у дома, Марта — смъмри я младата жена. — Аз не искам воин; искам любов. Искам да бъда равностойна на бъдещия си другар в живота. Искам това, което има майка ми.

— Това, което има майка ти, е воин — отбеляза тихо и самодоволно Марта.

ГЛАВА 5

„Това което има майка ти е воин.“ Докато се движеха по дългия лъкатушеш път, водещ нагоре към Шака-Ра, тези думи не й даваха мира. *„Това, което има майка ти, е воин.“*

Е, така беше, никой не можеше да го отрече, но въпросният воин бе способен да обича. Той обаче бе изключение. Само че Тедра не мислеше така.

— Пълна заблуда е, че воините не изпитват любов — бе казала веднъж на дъщеря си. — Те просто си мислят, че не изпитват. И това се дължи на проклетото спокойствие, с което толкова се гордеят, на прословутото им самообладание и самоконтрол. Наистина ги притежават. Никога не викат, никога не спорят, никога не се разстройват по начина, по който го правят нормалните хора. Все едно че изобщо нямат чувства... Но техните хумор, нежност, загриженост, дори гняв могат да бъдат видени, ако знаеш какво да търсиш. Баща ти не го признаваше, докато веднъж не помисли, че умирам. Той плака, Шани. Крещя. И точно тогава разбра, че ме обича. И аз го разбрах.

На Тедра й беше лесно да прави подобни предположения. Тя имаше другар, който й признаваше чувствата си. Никой друг воин обаче не би признал подобно нещо. Дори приятелят на Чалън, Тамирон, който държеше страшно много на своята другарка в живота, упорито твърдеше, че воините не изпитват силните емоции, присъщи на жените. Собственият й брат казваше същото.

— Жените изпитват любов, а воините — не. Воините дават покровителство и нежност, не повече.

Тя го бе замерила с възглавница заради тези думи. Той обаче не бе трепнал.

Мразеше спокойствието им. Нима трябваше да накараш един воин да види ада; за да излезе от черупката си? И дори да го направеше, щеше ли да има смисъл?

Не, Тедра определено се лъжеше, а Марта застава на нейна страна и подтикваше Шанел в погрешна посока. Разбира се, Марта

вярваше, че постъпва правилно. Знаеше колко ще страда Тедра, ако дъщеря ѝ напусне завинаги планетата, така че бе готова на всичко, за да предотврати подобно развитие на нещата. Младата жена обаче нямаше намерение да си блъска главата в стената, само и само за да успее да изстиска няколко капчици емоции от някой мъж. Нямаше значение, че видът на воините ѝ харесваше, че дори в този момент се сещаше за петима-шестима, които би могла да обикне. Но не възнамеряваше даже да опитва. Щеше да посвети енергията си на намирането на мъж с нормални емоции, някой, който ще я обича и ще ѝ го признава.

— Ако продължаваш да униваш, майка ти ще си помисли, че съм те сплшила и ще ме изключи.

— А не е ли така?

— Ни най-малко. Това се нарича „перлите на мъдростта“. Сплашване е, когато извадиш тежката артилерия и започнеш да говориш за вероятности като разбито семейство, дъщеря, която не може да се върне у дома, защото не е изпълнила волята на баща си, майка, която така и не успява да прости на своя другар в живота, тъй като дъщеря ѝ не може да се прибере, баща, който...

— Ще те изключат!

— Това вече си е моето момиче — изписука компютърът. — Малко цвят на бузите няма да ти е излишен. Или не си забелязала къде сме?

Наистина не бе забелязала. А вече бяха в града. Паркът се бе ширнал пред тях. По гладките зелени поляни обаче сега се издигаха шатри и палатки с всевъзможни цветове и форми, както и оградени с въжета арени и пъстри тълпи. Търговци бяха разположили сергии с храни и напитки; навсякъде чакаха хатаари. Никога досега младата жена не бе виждала толкова много воини и посетители на едно място.

Беше необичайно да гледаш други цветове на косите и очите, освен златното и кафявото, характерни за нейния град. Сега имаше всякакви багри, които би могъл да си представи човек. Така че не бе трудно да се различат чуждите състезатели, макар да носеха дадените им в дар черни браки от кожа на заал, характерни за воините на Кан-ис-Тран; някои дори въртяха мечове.

Младата жена хвърли поглед назад, за да види как се чувстват приятелите ѝ. Изглеждаха леко разтревожени. Не можеше да ги вини.

За кистранците воините бяха великани. Средната им височина бе малко повече от метър и деветдесет и пет, някои достигаха два метра и десет сантиметра, а сега наоколо гъмжеше от тях — голи до гърдите, загорели от слънцето и изтъкани от мускули.

Точно в този момент Карис и Сайра като че ли не бяха много сигурни относно желанието си за правене на секс. Това обаче не се отнасяше за Шанел. Бе забелязала, че мнозина от посетителите също приличаха на воини; може би не чак толкова високи, но определено добре сложени.

— Не е трудно да бъде възбуден интересът ти — изсмя се Марта. — Колко много голи гърди, а?

— Настроението ми се пооправи. Вече виждам бащината си шатра, затова, ако обичаш, направи услуга и на двете ни, и забрави, че можеш да говориш, Марта.

Блажена тишина. Изведнъж иззад гърба ѝ се разнесе друг глас.

— Нарани чувствата ѝ.

Младата жена изсумтя.

— Не си познал, Корт. Точно в този момент Марта си седи и злорадства, тъй като вече е предначертала целия ми живот и аз все още не съм се отклонила от предварителния ѝ план.

— Майка ти те видя — заяви след малко андроидът.

— Къде е тя? — В същия миг Шанел я видя; синьо петно, спуснало се към нея през тълпата. — О, Звезди, май че ще се разплача — прошепна тя, докато се плъзваше от гърба на хатаара.

— Шанел, чакай! — нареди Корт.

— Не мога!

Вече и тя тичаше, без да обръща внимание на навалищата, като в последния момент избягваше сблъскването с някой от тълпата, махаше с ръце и плачеше. Миг по-късно Тедра бе до нея; прегърна я и я притисна до задушаване в обятията си, Шанел се смееше и лееше глупави сълзи. Толкова хубаво бе да се озове отново в прегръдките на тази обич.

— О, миличка, никога повече! — Тедра се отдръпна леко и впи жаден поглед в лицето на дъщеря си; сините ѝ очи я поглъщаха така, сякаш не бе очаквала да я види отново. — Колко пъти ми идваше да скоча и да те довлека, ако трябва насила, обратно вкъщи. Подлудих

баща ти. Аз също се побърках от тревога. — Засмя се. — Но ти си тук, добре си... Добре си, нали?

Шанел също се засмя.

— Да.

Тедра я привлече отново към себе си.

— И ще продължиш да бъдеш добре. И ще останеш тук. Не — прошепна на ухото ѝ тя, когато я усети, че настръхва. — Няма от какво да се притесняваш. Ако се наложи, ще те пусна. Дори ще оставя Марта на Роувъра, за да може да те отведе оттук. Аз обаче ще направя всичко, което зависи от мен, за да не допусна да се случи нещо такова.

— Дори ако не искам той да бъде Шака'анец? — попита колебливо младата жена.

Майка ѝ се отдръпна отново с въздишка.

— Значи вече си направила избора си? Вече си го срещнала?

— Не.

— В такъв случай ще се тревожим, след като го намериш. Баща ти не е съвсем непреклонен. Той желае щастието ти не по-малко от мен. Но за това ще говорим после.

Шанел се върна към действителността и тя си припомни, че не са сами; намираха се на сред алея между арени и в момента се бяха превърнали в център на внимание.

— Защо ни зяпат?

Тедра се засмя.

— Корт така се спусна след теб, че разблъска всички по пътя си. Както знаеш, не би трябвало да те губи от погледа си.

Младата жена се огледа. Естествено, андроидът я бе догонил и сега стоеше непосредствено зад нея.

— Май изобщо го забравих.

— Освен това — добави Тедра, като я стисна отново в обятията си, — бих могла да кажа, че двете с теб направихме истински спектакъл. Да се надяваме, че този факт няма да достигне до ушите на баща ти, в противен случай ме очакват неприятности, задето съм излязла без придружители.

Шанел също се засмя, защото надникна през рамото на майка си и видя кой още беше пристигнал току-що.

— Вече е късно.

Тедра изпъшка.

— Дяволска работа — възкликна тя, след което се обърна и се озова лице в лице със своя другар в живота. — Просто като я забелязах, не можах да изтрия, Чалън. Би било неразумно да очакваш подобна постъпка от мен, след като не съм я виждала цели девет месеца.

— Май си забравила чия беше идеята за нейното отсъствие.

— Прав си. Да взема сега да си бия главата в земята от срам.

— Жено, още малко и ще ме предизвикаш.

— Така ли? — отвърна с известна изненада тя. — Значи още не си ми ядосан?

— Импулсивността ти е разбираема. А сега пусни дъщеря ми, за да мога да я приветствам и аз както подобава.

„Както подобава“ означаваше да няма прегръдки на публично място, така че Чалън просто започна да я оглежда от главата до петите, като ѝ повдигна брадичката и се взря в лицето ѝ така, както бе направила и неговата другарка в живота. А после, за безкрайно изумление на младата жена, я придърпа към себе си и я прие във воинските си обятия. Макар да не я притисна към гърдите си, тя се усети заобиколена от неговата сила... и любов.

— Много липсваше на майка си — заяви официално, но с много чувство той.

Шанел засия. Когато разговаряше с Шака'анец, човек трябваше винаги да чете между редовете. Те рядко използваша местоимението „аз“; обикновено го заместваха с „един воин“ или, в случая на Чалън, с „майка ти“. Тя обаче знаеше, че той говори за себе си, а той знаеше, че тя разбира и неговата усмивка беше невероятно красива.

Не се беше променил изобщо по време на нейното отсъствие, но тя и не бе очаквала подобно нещо. През целия си двайсетгодишен живот не бе забелязала никаква промяна у своите родители; те като че ли не остаряваха. И в това нямаше нищо чудно, тъй като всеизвестен факт, бе че Шака'анците остаряват бавно и красиво. Колкото до Тедра, макар самата тя да не бе Шака'анка, продължаваше да полага изключително големи грижи за своето тяло, на което в много светове се гледаше като на смъртоносно оръжие. Но не и в този свят. Не и от страна на нейния другар в живота, който беше висок почти два метра и десет сантиметра, а силата му отговаряше на размерите.

— Толкова се радвам, че съм си отново у дома. И ви благодаря за аеробуса. Прекрасна изненада.

— Какъв аеробус? — попита Чалън.

— Чалън, мисля, че вече трябва да се прибираме в шатрата — намеси се припряно Тедра.

— Какъв аеробус? — повтори той, като сведе поглед към своята другарка в живота.

— Добре де, този, който й купихме. Нали за това я изпратихме в Кистран, за да се научи да пилотира. Да прави нещо полезно...

— Нещо, което бъдещият й другар в живота надали ще разреши — отбеляза тихо той. — Помисли ли за това, когато ме убеждаваше да я пусна в Кистран?

— Не, но ти очевидно си помислил — изпъшка Тедра. — Защо тогава се съгласи?

Чалън постави длан върху бузата й и внезапно се усмихна.

— И ми задаваш този въпрос сега, след всичко, което направи, за да получиш разрешението ми, *чемар*?

Бузите на Тедра пламнаха, но за щастие ярко розовият им цвят подхождаше чудесно на синьото чаури и пелерина. Само наметалото й трябваше задължително да бъде бяло или синьо, за да отбелязва принадлежността й към дома на нейния другар в живота, но днес в негова чест бе цялата в синьо, в това число и сандалите. А сега й се искаше да не го бе направила.

Отблъсна ръката му, но това само го разсмя. Карайки я да се засрами, той я наказваше, задето бе купила аеробуса, без да го сподели с него. Дано се разминеше само с това. Бе достатъчно да хвърли поглед към дъщеря си обаче, за да разбере, че тя също е наясно. По дяволите! Само това й липсваше на Шанел, още едно напомняне, че не е особено лесно да се справиш с воините. Идеше й да срита Чалън.

— Няма как да знаеш какво ще направи бъдещият й другар в живота... Или вече знаеш? — Очите й се присвиха леко. — Не си взел решение, без да ми кажеш, нали, скъпи?

Двете жени зачакаха напрегнато отговора му. Тедра бе готова да избухне. Шанел просто се страхуваше.

— Когато вземам такова решение, жено, не е нужно да те уведомявам. Не, все още не съм го взел.

Младата жена си отдъхна.

— Татко, искам да поговоря с теб във връзка с това.

— Може, но вземането на решението си остава моя работа.

Шанел заскърца със зъби.

— Това означава ли, че ще пренебрегнеш моите желания? Ами ако аз избира сама?

— В такъв случай аз пък се надявам, че ще бъда в състояние да приема твоя избор.

Младата жена премигна.

— Сериозно ли говориш? Наистина ли ще обмислиш моите предпочитания?

— Разбира се, *керима* — отвърна нежно баща ѝ. — Нима мислеше, че няма да го направя?

Та той я обичаше. Желаше щастието ѝ. Ключовата дума обаче си оставаше „ако“. „Ако“ приемеше избора ѝ, но „ако“ не го приемеше, щеше да се наложи тя да приеме неговия. Все пак това бе за предпочитане пред другото, а именно — баща ѝ да вземе решение, преди тя самата да си е намерила някого.

— Звезди, ама вие действате наистина депресиращо — обади се с нескрито отвращение Марта. — Какво става с щастливото завръщане у дома?

Тедра се засмя. При тези думи и нейният другар в живота, и дъщеря ѝ се намръщиха по абсолютно един и същ начин.

— Майко, с най-голямо удоволствие ти връщам компютъра.

Тедра обаче не я остави да махне от кръста си съоръжението за свръзка.

— Още не. Несъмнено ще искаш да разведеш насам-натам приятелите си, за които ми съобщи снощи Марта...

— Снощи се е свързала с теб, без да ми каже? — възкликна невярващо Шанел.

— Е, не знам защо не го е споменала. Да, двете побъбрихме надълго и нашироко. Във всеки случай, ще се чувствам по-добре, ако, освен Корт, до теб е и Марта. Сигурна съм, че баща ти е на същото мнение. Нали така, Чалън?

Тедра обаче продължаваше да гледа многозначително към дъщеря си и най-сетне тя се сети какво иска да ѝ каже. Майка ѝ не желаше войните на Чалън да я следват по петите, не и днес. Днес бе единственият ден, в който можеше да бъде анонимна, без свита,

издаваща знатния ѝ произход. Само че Чалън дори не бе чул въпроса. Когато бе насочил очи към компютърната свръзка, погледът му бе привлечен от дрехите на дъщеря му и лицето му бе останало все така смръщено.

— Първо ще се прибере вкъщи, за да се облече подобаващо. Прилича на посетител.

— Остави я да си откъдне, по дяволите — възкликна нетърпеливо неговата другарка в живота. — Току-що е пристигнала. А и какво от това, че прилича на посетителка? Една четвърт от хората тук са такива. Този път това действително не променя нищо, а и тя си носи пелерината. Нима наистина ще я накараш да си губи времето, след като си има гости, на които трябва да обърне внимание?

— Твоята Марта може да я трансферира...

— Сигурно се шегуваш — пресече го сухо Тедра. — Ще позволиш да я трансферират, когато случаят не е спешен и при положение че мразиш толкова трансферирането? — Тъй като Чалън изглеждаше искрено огорчен, тя побърза да добави: — Приятелите ѝ я настигат. Нали няма да поставиш в неудобно положение дъщеря си заради такава дреболия?

За тези си думи Тедра получи само поглед, който говореше „почакай, докато останем насаме“. Шанел намести пелерината така, че да прикрие още повече дрехите ѝ; очевидно щеше да ходи с тях, поне до края на деня.

— Състезанията ще продължат сигурно още дълго — обърна се Чалън към дъщеря си. — Можеш да ги наблюдаваш с приятелите си, но Марта ще трябва да те трансферира при мен, ако срещнеш някакви затруднения с воините, които не те познават. Ясно ли е, Марта?

— Пределно ясно, едри човече.

В този момент приятелите на младата жена се появиха в компанията на благородниците от Сентури III, които поискаха арогантно да привлекат вниманието на Чалън. Затова майка ѝ намигна, усмихна ѝ се и прошепна:

— Късмет, скъпа.

Марта започна да се смее.

— Моята Тедра е във върхова форма, какво ще кажеш? Обичам, когато започне да върти на пръста си този воин.

— Ти си ѝ казала за желанието ми да се движа инкогнито, нали?

— Разбира се, че аз. Казах й всичко, момичето ми. Знаеше, че ще го направя.

Младата жена въздъхна.

— Добре, Марта, след като се налага да бъдем заедно до края на деня, постарай се да ме накараш да го забравя.

ГЛАВА 6

— Затвори си устата — обърна се Шанел към Карис. — Ще ти потекаат лигите.

— Просто не мога да се сдържа, Шани — въздъхна приятелката ѝ. — Виж само какви мускули!

Мускулите, запленили дотолкова Карис, наистина бяха внушителни. Състезанието, което наблюдаваха, беше за сила. В него двама мъже се хващаха за ръцете и всеки опитваше да накара другия да изгуби равновесие. На шейсет сантиметра зад тях в тревата бяха очертани линии — това бе позволеното отклонение. Онзи, който биваше избутан зад линията, губеше играта.

От мястото, където седяха двете приятелки, можеха да виждат по-добре гърба на единия воин и именно той бе пленил вниманието на Карис. За Шанел обаче тази гледка не бе нищо необичайно. Тя предпочиташе да наблюдава състезанията на посетителите, но Карис я бе домъкнала първо тук.

Главното събитие, което бе обсебило повечето арени, бе, естествено, боят с мечове. Шампионът сред посетителите накрая имаше право да застане срещу победителя измежду воините, но това не бе задължително. Така че бе напълно възможно да останат двама първенци. За момента обаче съревнованията бяха все още в етапа на елиминациите.

Единствено Карис остана с Шанел, както и, разбира се, Корт, който стоеше незабележим в мълчанието си. Сайра бе заминала за Шака-Ра с един от воините-придружители. Беше се уговорила да прекара деня с него още преди пристигането им в града. Джад почти не се отделяше от Дрен; и двамата се чувстваха некомфортно, заобиколени от толкова много гиганти, но боят с мечове ги бе пленил, затова бяха останали да ги наблюдават заедно с Яри.

Карис пък се интересуваше единствено от воините и това обясняваше защо все още двете се мотаеха в тази част на парка, където имаше малко арени за посетители. Шанел обаче се отегчаваше и очите

й зашариха, първо към зрителите от отсрещната страна на голямата арена, после по-нататък, към палатките. Една от тях привлече вниманието й, тъй като приличаше на миниатюрно копие на бащината й шатра. В този момент от нея излязоха четирима мъже.

Бяха далеч, така че не можеше да различи чертите на лицата им, обаче привлякоха вниманието й. Очевидно бяха посетители, тъй като имаха черни коси, но в същото време и четиримата бяха високи, едри и мощни като воители. Звезди, от коя планета идваха?!

Мъжете поговориха малко пред палатката, след което се разделиха: двама тръгнаха към централната част на парка, а другите двама — към края, където стоеше Шанел. Те бяха абсолютно еднакво високи, а когато наближиха, видя, че са млади, вероятно с четири-пет години по-големи от нея самата и красиви. Задържа дъх с надеждата, че ще спрат на арената пред нея. Точно това и направиха.

О, Звезди Небесни, единият беше наистина великолепен! Просто не можеше да отдели очи от него. Не беше просто красив, бе чувствено привлекателен. Черната му коса бе дълга и гъста и галеше широките му рамене. Кожата му бе тъмна, със златист оттенък, гърдите и ръцете — огромни, може би по-широки от гърдите и ръцете на доста от воините, които познаваше. Долавяше се нещо арогантно в четвъртитата му челюст, в твърдите, изсечени устни и дебелите черни вежди, които в момента бе леко сбърчил.

Младата жена продължаваше да го съзерцава, когато очите му минаха през нея мимоходом и... веднага се върнаха. Бяха сини, светли като небето по обяд и смуцаващи с излъчващата се от тях сила; накараха я да се почувства доста странно...

Шанел извърна поглед към арената и в същия миг чу гласа на Марта.

— Ако съм те разчала правилно, кукличке, ти току-що си изгуби ума.

— Звезди, значи това било!

В началото й се стори, че я стисна в корема — без болка, просто непознато и силно приятно усещане.

Компютърът се изсмя.

— Добре, и къде е той? Трябва да видя лично този невероятен екземпляр.

Внезапно младата жена се почувства нервна и уплашена. Не желаше Марта да разбере, че е посетител.

— Не още, Марта. Искам да бъда сигурна, че всичко това не е просто плод на въображението ми.

— Цялото ти същество пламна. А това не става в резултат на фантазии.

— Какво говори твоята Марта, Шани? — попита Карис.

— Нищо. Как се справя твоят воин? — Още не бе довършила, когато въпросният мъж победи и приятелката ѝ се развика от щастие. Шанел се усмихна; усети как част от тревожността ѝ започва да изчезва. — Няма да можеш да се запознаеш с него, ако продължава да побеждава, освен ако никой повече не се осмели да го предизвика.

Съдията вече въвеждаше следващия воин — пак висок два метра и десет сантиметра. Карис се намръщи.

— Но аз не желая той да изгуби.

— Ако е напреднал достатъчно в елиминациите на тази арена, загубата тук може да не доведе до отпадането му от състезанията.

Нейната приятелка обаче вече не я слушаше, погълната от току-що започналия двубой. Шанел се възползва от възможността да хвърли отново поглед към чернокосия посетител и отново срещна сините му очи. Звездици! Нима я бе наблюдавал през цялото време! Почувства се отново нервна. Искаше да предизвика интереса му. Нямаше да протестира ни най-малко, ако той се приближеше, сграбчеше я за ръката и я поведеше нанякъде. Но той, разбира се, нямаше да направи такова нещо. Той бе посетител от друга планета. Посетителите, поне повечето от тях, вършеха всичко цивилизовано. Каква загуба на време!

А на нея точно то ѝ липсваше. Все пак не можеше да си позволи да бъде прекалено леснодостъпна. Рискуваше да го уплаши. Трябваше да я пожелае достатъчно силно, за да я поиска от баща ѝ. А не беше сигурна дали изобщо я желае. „Подразни го, Шани. Накарай го да дойде при теб. Ако пък изгуби интерес, ти самата можеш да проявиш агресивност,“

Този път бавно, като че ли неохотно, младата жена отклони поглед обратно към двамата воини, които мереха силите си на арената. Видя как любимецът на Карис бе отблъснат извън линията и я чу как въздъхва.

— Той губи, а аз печеля. — Още малко приятелката й щеше да се засмее. — Мисля да отида при него, да се представя и да му предложа симпатиите си.

— Върви. Аз ще те чакам тук.

— Тя е решила — обади се Марта веднага щом останаха сами. — А ти какво чакаш?

Шанел хвърли поглед към чернокосия воин и побърза да го отклони. Той все още я съзерцаваше. Изражението му обаче не се бе променило. Даже не й се бе усмихнал.

— Чакам той да дойде при мен.

— Тук не си играем игрички, момичето ми — заяви компютърът със солидна доза раздразнение. — Ти го желаеш, тогава върви при него.

— По дяволите, Марта, не е толкова лесно. И защо не оставиш тази работа на мен, а?

Проследи следващия мач, от началото до края, без да погледне нито веднъж към красивия непознат. Високият два метра и десет сантиметра воин победи отново и то с лекота. Истински мамут! Вероятно щеше да издържи чак до края на деня.

Защо не идваше още? Обикновено посетителите не бяха колебливи или срамежливи. Може би не я желаше. Може би просто бе предизвикала любопитството му, тъй като приличаше на Шака'анка, а беше облечена като посетителка... С изключение на наметалото. Дали причината не беше в проклетото наметало? Да не би да мислеше, че е заета? Поне можеше да дойде и да я попита!

Хвърли отново поглед към него. В този момент той излезе на арената. Младата жена се ококори и дъхът й секна. Корт на секундата се приближи до нея.

— Какво има?

— Нищо, Корт.

— На твое място бих измислила някой по-добър отговор — обади се предупредително Марта.

— Той ще участва в състезанието!

— Е, това обещава да бъде интересно. Сега вече мога ли да хвърля един поглед?

— Не още.

— Ще стана подозрителна, Шани!

— Млъкни, Марта!

Шанел не можеше да повярва, че той прави това. Воинът бе по-висок от него поне с десет сантиметра и доста по-тежък. Посетителят обаче сплете ръцете си с неговите, зае правилната позиция и погледна отново към нея. В този момент тя разбра кое го бе накарало да постъпи така. Той я желаше. И тъй като тя наблюдаваше състезателите, а той предпочиташе да гледа него, бе станал един от тях. Колко мила постъпка, изпълнена с ревност... И глупава. Той нямаше да спечели. Но затова пък тя щеше да се възползва от примера на Карис и да му предложи своите симпатии, след като загубеше.

Двубоят се оказа наистина впечатляващ. По тялото на посетителя изпъкнаха и се очертах мускули, за чието съществуване Шанел не бе и предполагала. Дишането ѝ се учести. Усети, че се напруга заедно с него. Внезапно ѝ се прииска безкрайно силно той да победи, защото Чалън нямаше да приеме кой да е посетител, а само този, който успее да надвие воин.

Бе приковала поглед в лицето му и се опитваше да му даде сила. Точно в този момент той насочи очи към нея, за да се увери, че го наблюдава. И успя! Огромният воин отстъпи зад ограничителната линия, ръцете им се разделиха, а победителят се вторачи в Шанел.

Тя не скачаше и не пищеше от радост като Карис, но точно това чувстваше в себе си. Беше на седмото небе и усмивката ѝ го показваше красноречиво.

— Ако не знаех, че никой не те е докосвал, бих се заклела, че са те целунали и това ти е харесало — отбеляза Марта, видимо заинтригувана.

— Той току-що победи един воин, Марта!

Колко горда се чувстваше само!

— Е, и?

— Добре, хвърли един поглед.

Постави съоръжението за свръзка с компютъра така, че насочи наблюдаващата му част право към триумфация посетител.

— Шани, да не си объркала посоките — смъмри я Марта, видимо раздражена. — Той не е воин!

— Не ми пука. Това е той. И да знаеш, че те изключвам, Марта. Нямам нужда от помощ.

— Да не си посмяла! Майка ти го направи веднъж и я поискаха.

— И виж колко хубаво завърши цялата тази работа.

— Шани...

Гласът на Марта бе прекъснат, но младата жена знаеше, че тя все още можеше да наблюдава и да чува, затова додаде:

— Много съжалявам, Марта, но вече съм направила своя избор.
— Потупа свръзката на кръста си. — Ще поговоря с теб по-късно.

— Струва ми се, че този мъж иска да го предизвикам — отбеляза внезапно Корт и Шанел видя, че нейният „избор“ се бе вторачил право в андроида.

— Не го гледай! Отдалечи се! Той мисли, че си с мен.

— Но аз наистина съм с теб.

— Знаеш какво имам предвид. И стига си се хилил. Не е смешно. Той е посетител. За разлика от воините, посетителите ревнуват поради най-смехотворни причини, а аз определено не искам да започна тази връзка с ревност.

— Може би все пак трябва да задоволя желанието ти. — Шеговитото настроение на андроида очевидно бе във вихъра си. — За да му покажа, че съм само една машина.

— Добре, вече си разигра шегичката, Корт. Аз обаче искам да се запозная с този човек. Говоря съвсем сериозно. Така че присъствието ти не е наложително, поне за известно време.

— Знаеш, че не мога да го направя, Шани.

— Тогава ме дръж под око, но така, че той да не те вижда. Можеш...

Шанел млъкна. Вече беше късно. Посетителят приближаваше, давайки знак на съдията, че няма да продължава нататък и дългите му крака го отнесоха до Шанел, преди да е събрала мислите си. Мъжът не отделяше поглед от Корт.

— Ако не желаеш да участваш в състезанието, бихме могли да отидем да уредим въпроса насаме.

Говореше по типичния за Шака'анец начин, само дето имаше съвсем слаб акцент, при това много мелодичен. Долната челюст на младата жена увисна, тъй като това си бе открито предизвикателство. На андроида обаче ситуацията все още му се струваше изключително забавна и той се усмихна на непознатия.

— Можем да го направим, но не смятам, че е необходимо. Жената вече направи избора си.

Светлосините очи се спряха върху Шанел. Въпреки внезапното унижение, тя осъзна, че стои пред емоции, каквито не бе изпитвала досега. Разгорещени... необуздани... плашещи... Те обаче отлетяха в мига, в който посетителят отново погледна към Корт, оставяйки я да се пита, разтърсена до мозъка на костите, дали просто не си бе въобразила всичко това. Но определено не си бе въобразила дръзкото заявление на андроида.

— Ще те изключат заради тези думи — прошепна Шанел. Усещаше, че бузите ѝ все още горят.

Двамата мъже предпочетоха да не я чуят, а може би и наистина не я чува, впили погледи един в друг. Посетителят се бе вторачил в косата на Корт.

— Ти от изток ли си?

— Не.

— От тази планета?

— Не съм родом оттук.

Това очевидно бе достатъчно, тъй като непознатият насочи отново вниманието си към Шанел. Струваше ѝ се забавно, че бе помислил Корт за воин, макар да нямаше нито височината, нито издутите бицепси, характерни за воините. Можеше да си позволи да се позабавлява, тъй като този път светлосините очи не я смутиха, а я огледаха просто с любопитство, интерес и възхищение.

— Той ти е само придружител, така ли?

— Да, придружител, приятел... и андроид.

— Андроид?

Произнесе думата така, сякаш не знаеше какво означава, но младата жена реши, че в този момент само едно нещо имаше нужда от уточняване.

— Той ще ни остави насаме, ако искаш да... поговорим.

Посетителят обаче предпочиташе да се изразява буквално.

— Аз няма да се задоволя единствено с говорене.

Значи щяха да си говорят директно, така ли? Шанел се усмихна. След като той не беше воин, тя можеше да бъде колкото си иска дръзка.

— Нито пък аз.

Усмивката, която се появи на лицето на непознатия при тези думи, накара коленете ѝ да омекнат. Как бе възможно привлекателността му да се удвои само с едно извиване на устните?

Мъжът се наведе, мина под дебелия кабел, който опасваше арената и застана пред нея толкова близо, че я смаза с размерите си.

Той беше по-нисък от баща ѝ с не повече от пет сантиметра, което означаваше, че се издигаше с почти трийсет сантиметра над нея. А раменете му... Приятно бе да се гледа подобно тяло, но на нея ѝ се искаше да не бе толкова висок и силен. Това бе една от причините да не желае воин. Как човек да се защитава, когато има вземане-даване с толкова едър мъж? А този грамаден посетител вероятно не притежаваше самоконтрола, характерен за воините, който не им позволяваше да нараняват случайно или умишлено жените.

Изведнъж Шанел осъзна, че ако продължаваше в този дух, можеше да си докара нежелана болка. Той наистина беше прекрасен. А тя вече бе изгубила ума си. Това не можеше да бъде променено.

Прехапа нерешително устна. Щеше ли да се осмели да го направи? По дяволите, да! Беше невероятно, че изобщо го бе намерила и то толкова скоро, затова нямаше да злоупотребява и да търси другаде късмета си, Той наистина бе едър, но това не означаваше, че няма да бъде внимателен към нея.

Младата жена отстъпи малко назад, за да намали напрежението върху врата си, причинено от взирането нагоре към лицето му. Той обаче я хвана за ръката и я придърпа. Явно желаше да я докосва. Тя също искаше да го докосва. Смущаваше я единствено близостта им.

— Ще трябва да ми отпуснеш малко пространство, ако искаш да те гледам. Вратът ми няма да издържи дълго на това напрежение.

В отговор той я обхвана с едната си ръка и я вдигна пред гърдите си. Шанел бе едновременно приятно развълнувана и разтревожена от агресивната му дързост. Сега вече стояха очи в очи и това създаде нов проблем за нея, или по-скоро — за сетивата ѝ. Звездици! Беше прекрасно да бъдеш притисната така. Толкова прекрасно!

— Няма да излезе нищо. Не и на публично място. Пусни ме! Можеш да ме държиш за ръката.

— Казвам се Фалон Ван'иър.

Това бе неговият отговор.

— Радвам се да го науча, но въпреки това ще трябва да ме пуснеш, докато сме на публично място.

— Казваш го така, сякаш очакваш да стане твоето. Често ли става твоето?

Усети, че това го забавлява. Продължаваше да не я пуска.

— Не винаги — призна предпазливо младата жена. — Но в много случаи — да. Особено когато, за разлика от другите, използвам здравия разум.

Фалон се засмя и тя усети до пръстите на краката си вибрациите на басовото му ръмжене.

— Аз също съм свикнал да става моето. Всеки път. И имам малко предимство пред теб.

Нима това бе неговото чувство за хумор?

— Защо си толкова скромнен? Имаш голямо предимство пред мен. — Присви очи. — Няма да ме пуснеш, така ли?

— Не.

— Дори и ако от това произлязат проблеми. Аз съм покровителствана, Фалон Ван'иър, и наметалото ми е добре познато.

Той повдигна другата си длан и погали наметалото ѝ.

— Съзнавам това, жено, макар да ми се иска да не беше така. Ти обаче се отдаде на грижите ми за известно време, така че не предвиждам проблеми с воините на Кан-ис-Тран.

Нямаше намерение да му обяснява, че воините, които можеха да го възпрат, бяха воините на баща ѝ. Все още не искаше той да разбира коя е.

— Какво ще кажеш да ме пуснеш, за да се махнем оттук?

— Значи все още опитваш да направиш така, че да стане твоето? Това в проблем ли ще се превърне, жено? Нима си неспособна да приемеш волята ми?

Стори ѝ се, че този въпрос бе от голямо значение. Ако кажеше „да“, дали щеше да я пусне и да си тръгне? Но не можеше да отвърне и „не“, тъй като това действително можеше да се превърне в проблем. И може би най-добре беше да разбере още сега какво щеше да стане.

— Надявах се, че ще можем да прекараме известно време заедно, за да се опознаем. Но това не означава, че ти принадлежа, Фалон. Дори и да ти принадлежах, пак можеше да не се съгласявам с всичко, което кажеш. Аз не съм робиня, готова да се подчинява безпрекословно. Имам си своите мнения и чувства, които могат да бъдат или да не бъдат в съзвучие с твоите. Ако волята ти е разумна, естествено бих я приела. Но ако не е, не очаквай от мен да си трая. Искам още сега да знам дали е против твоите принципи всичко това.

— Не те ли изслушах внимателно?

— Така е, изслуша ме. Не избяга уплашено, когато откри, че мога да бъда малък деспот. — Думите ѝ го накараха да се усмихне. Тя го имитира. — Може би ще ми кажеш защо не искаш да ме пуснеш.

— Защото много ми харесва да те чувствам до себе си. Защото предпочитам, ако се наложи, да се бия с всеки воин, който ми се изпречи, отколкото да се лиша от това усещане дори за момент.

О, Звезди!

— Защо просто не ми го каза?

Фалон се усмихна.

— Значи моето желание изведнъж стана приемливо и за теб?

— Ти успя да го... обосновеш. Може би ако изчезнем наистина бързо, проблемите, които предвиждам, няма да ни достигнат. Дали палатката, от която излезе преди малко, не е твоя?

— Не съм сигурен, че разпадеността ти ми допада. Къде и кога ще те отведа, това решавам аз. Ти само можеш да очакваш.

Младата жена го изгледа невярващо, след което избухна:

— Звездици! Къде съм чувала това преди? Ти не си от Кан-ис-Тра, нали?

— Не. Също като теб. Забравих го за момент. Това прави разпадеността ти приемлива.

Тя му се усмихна. Нямахше намерение да поправа грешката му. Не искаше да отрича. Колкото по-малко въпроси ѝ задаваше засега, толкова по-добре. А що се отнася до нея самата, тя изпита огромно облекчение при вестта, че той не е воин, след като бе започнал да звучи именно като такъв.

— Там, откъдето идваш, жените потискат ли желанията си?

— По-разсъдливи са.

— В такъв случай може би ще е добре да се замислиш дали да не промениш местоживеенето си.

— Аз не съм на това мнение.

Прибързаният му отговор я накара да въздъхне.

— Защо не признаем, че всичко си има своите мотиви и не спрем дотук?

— За какво говориш?

— Няма значение. Сега не е моментът...

— Шани! — провикна се Карис.

— По дяволите — промърмори младата жена и стрелна закачливо събеседника си. — Мен викат. Но май няма да премислиш и да ме пуснеш, за да мога да поговоря с приятелката си? — Той само я погледна и това беше най-красноречивият отговор. — Може би ръката ти вече се е изморила?

— Та ти си лека като перце, *керима*.

Шанел направи физиономия.

— Аз съм едро момиче. Дребна е приятелката ми Карис.

— Жената, с която беше преди малко? Тя е направо дете.

— Не е дете. Просто е ниска и...

В този момент Карис се приближи до тях, следвана от своя воин.

— Шани, аз... О... о! О, звезди!

Шанел не се опита да отрече онова, което очевидно ѝ бе дошло наум.

— Ще го запазим помежду си, нали, Карис?

— Щом настояваш, но и Яри, и Сайра, ще бъдат не по-малко доволни за теб, отколкото съм аз. Определено ти бе необходимо доста време, но сега вече ще можеш да разбереш какво...

— Не сега, Карис.

— Разбира се. — Приятелката ѝ, която бе по-млада от нея, се усмихна. — Просто исках да знаеш, че ще бъде заета няколко часа. Комар иска да ми покаже палатката си.

— Сети ли се да му кажеш, че си под закрилата на шодана?

Карис направи гримаса.

— Честно казано, забравих. — Погледна към воина, който я държеше за ръката. — Това променя ли нещо? Че съм под нечия закрила, имам предвид?

— Така няма да мога да претендирам за теб, дори да съм имал подобно намерение — отвърна Комар.

— Забележи как нито потвърждава, нито отрича, че е имал подобно намерение — обърна се към приятелката си Карис.

— Прави го, за да не те разочарова, тъй като не знае какви са твоите чувства — обясни Шанел.

— Колко мило. Знаех си, че този воин ще ми хареса. Ще се видим по-късно, Шани.

— Знаеш ли къде да ме намериш?

— Разбира се.

— Защо ти носиш твоето предпазно наметало, а тя не? — попита Фалон, щом останаха отново сами.

— Аз знаех, че идвам тук. Карис взе решението си в последния момент.

— Явно си добре запозната с привичките на това място.

Той се приближаваше прекалено много до истината и това я притесни. Трябваше да го накара да смени посоката на мислите си. Защо нямаше повечко опит!

Сведе ресници; свенливостта, която показваше, бе само наполовина искрена. Нави кичур от косите му около показалеца си.

— Държиш ме вече доста дълго време, Фалон — рече тя, като вдигна невинен поглед към очите му и побърза да го свали. — Това ли е всичко, което желаш да правиш с мен?

Изуми се, когато изведнъж усети ударите на сърцето му. В същия миг той я обхвана с другата си ръка под коленете и я понесе припряно към палатките. Тя се долепи към врата му, макар това да не бе необходимо, тъй като той я притискаше достатъчно покровителствено. Но така се опитваше да скрие лицето си, за да не бъде случайно разпозната. Последното ѝ желание в момента бе някой да я проследи.

Може би обаче не трябваше да се опитва да се държи предизвикателно с мъж, когото не познава изобщо. Но всичко само потвърждаваше, че той я привлича така силно, както и тя — него. Дори не беше отговорил на въпроса ѝ. Вместо това бе действал.

ГЛАВА 7

Шанел бе решила да не протестира, ако Фалон Ван'иър я помъкнеше със себе си. Но определено не го бе очаквала от един посетител.

По принцип, ако някой народ бе достатъчно напреднал, за да може да пътува от планета до планета, а не само от град до град, социалните му привички бяха по-изтънчени.

Шанел знаеше само за няколко планети, които продължаваха да се придържат упорито към старите си традиции. Една от тях бе Сентури III, с почти средновековна култура, но вече способна да покорява Космоса. Ша-Ка'ар, отделила се от Шака'ан преди повече от триста години, беше пък място, където жените робуваха. Шака'ан пък бе друг пример. Нейните жители нямаха желание да навещават останалата част от света или да се възползват от онова, което този свят можеше да им предложи.

Фалон Ван'иър, където и да беше роден, се отнасяше като типичен воин към нея и това започваше да я тревожи. Накрая стигнаха до бялата му палатка и влязоха.

Дебели възглавници и животински кожи, Фалон постави младата жена върху тях и коленичи.

Тревогата ѝ нарастваше. Щеше да прави секс за първи път в живота си. Беше напълно нормално да изпитва известен страх, колкото и да искаше това да се случи. Действията му обаче навеждаха на мисълта, че то щеше да стане прекалено бързо.

Шанел се повдигна на колене, за да се изправи лице в лице срещу него, с надеждата, че това ще го накара да намали темпото. Той обаче вече посягаше към връзките на наметалото ѝ.

— Ще може ли... ще може ли да поговорим за обичаите...

— Както и да искаш да го наречеш, жено, вече сме го започнали.

— Нямах предвид...

— Само срещу едно протестирам — заяви той с лека досада в гласа и изражението. — Затова сега ще те освободя от него.

Шанел проследи с очи пелеринката си, която прелетя през отвора към предната част на палатката. Може би той смяташе, че далеч от погледа тя губеше значението си.

— Това не показва, че вече не съм пазена.

— Знам, но иначе ме потиска.

Била го потискала? При положение че очите му вече бяха изпълнени с толкова бурни емоции? Ако сега всичко това се отрицаше...

Шанел се отдръпна инстинктивно, когато ръцете му се насочиха отново към нея. Той забеляза реакцията ѝ, но тя не го спря — пръстите му бяха вече в косите ѝ; очевидно възнамеряваше да ги разпусне.

— Защо сега очите ти се изпълниха със страх? Допреди малко в тях не виждах такова нещо.

— Не е страх. Просто... струваш ми се доста настървен, Фалон, сякаш вече не се контролираш.

Наложи се да отмести ръцете му, тъй като той не успя да открие как да разкопчае кистранската шнола, сама натисна механизма на тила си и косите се разпиляха по гърба ѝ. Младият мъж моментално придърпа кичур пред рамото ѝ, взирайки се учудено в златистия им цвят.

— Нямах представа — промърмори на себе си той, като притисна косите ѝ към бузата си, — че това също ще бъде превъзходно. Златото се цени толкова малко тук, но при теб то се превръща в истинско съкровище.

Думите му ѝ доставиха удоволствие, но инстинктът ѝ самосъхранение се обади отново, когато той започна да я придърпва към себе си.

— Няма да изгубиш самоконтрол, нали?

— Ще се успокоиш ли, ако ти кажа, че никога досега не съм го губил?

— Ще се успокоя, ако знам, че това няма да бъде първият път, в който ще го изгубиш.

— Не бих могъл да се закълна, жено. Никога преди не съм се чувствал така.

— Как?

Пръстите му заопипваха лицето ѝ, за да се насладят на усещането, не грубо, но не и много нежно.

— Беше достатъчно да те зърна, за да разбере, че искам да ми принадлежиш.

Шанел не бе сигурна, че е наясно какво иска да й каже.

— Но ти ме имаш.

— За момента. И се чувствам по-благодарен, отколкото мога да изразя, че ми се отдаваш. Но знам, че това е само временно. — Дланите му обхванаха лицето й и я привлякоха по-близо. — Искам да те командвам! Искам да бъдеш под моя закрила! Непоносимо ми е да мисля, че не мога да те имам по всички начини, които са ми известни.

Устремът му едновременно я вълнуваше и плашеше. Той обаче започваше да звучи все повече и повече като воин и това само увеличи тревогата й.

— Това единственият проблем ли е?

— Не — отвърна сериозно Фалон. — Бях готов да се слея с теб още в мига, в който те зърнах, толкова силно бе желанието ми. И то не намаля, *керима*, напротив, нарасна. Затова не мога да ти дам нежността, която бих искал, но не трябва да се тревожиш, че ще ти причиня болка. По-скоро бих те оставил още сега, отколкото да рискувам да ти причиня болка.

Думите му не я успокоиха. Едно бе мъж с нормални размери да се остави на емоциите си. Ван'иър обаче не беше сред тях. Какво ли означаваше за него „да не причинява болка“?

Чувстваше се поласкана, задето я желаете толкова силно. Но трябваше да бъде луда, за да поеме подобен риск особено след като той бе признал, че не е сигурен дали ще успее да запази самоконтрол и да бъде достатъчно нежен с нея. Всичко това противоречеше на уверенията му, че няма да й причини болка, а освен това прекалено много й напомняше на воините, за да й подхожда.

Изобщо не трябваше да идва, не трябваше да позволи да се стигне дотук. Какво щеше да прави сега? Да си тръгне, разбира се, но по възможност — без грозен скандал. Само дето не беше сигурна, че той щеше да я остави да си тръгне току-така. Трябваше да го изиграе. Може би да го накара да затвори очи, а тя да се измъкне и да изчезне, преди да е разбрал какво изобщо става. Беше обаче по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни.

И тогава й дойде наум да използва страха.

— Знаеш ли, Фалон, бихме могли да изчакаме малко, докато... докато се поуспокоиш.

— Шегуваш ли се?

— Добре, значи отпада. Затвори си тогава очите и за малко не ме докосвай. Аз сама ще се съблека, така че дрехите ми да не пострадат от не особено нежните ти ръце. Обаче няма да гледаш, защото понякога гледането действа възбуждащо, а ние точно това избягваме, ако желаем да преживея цялата тази работа.

— Все още ли мислиш, че ще ти сторя нещо лошо?

— Не нарочно.

— Не искам да се страхуваш от мен, жено.

Заяви го толкова строго, че я накара да се изсмее нервно.

— Тогава нека опитаме да направим така, както предложих, а? Затвори си очите!

Той се подчини и седна върху петите си. Изразяваше болезнено нетърпение.

— Бих предпочел да го направя аз, дори дрехите ти да пострадат малко...

— Това изобщо не е решение на въпроса.

— В такъв случай побързай, жено.

Досега не бе чувала по-добър съвет и тя се възползва незабавно от него, но бе успяла да отстъпи на не повече шейсет-седемдесет сантиметра, когато гласът му я закова на място.

— Говори ми. Разсейвай ме, за да не си представям какво правиш.

Дяволска работа. Разсейването обаче не беше лоша идея, в случай че я хванеше, докато се измъкваше, и се наложеше да се оправдава. Така можеше да поуспокои бушуващите в него емоции.

— Добре — отвърна тя, — но ти ще трябва да продължаваш да държиш очите си затворени.

— Ще трябва ли? Не ми пука за навика ти да даваш нареждания, жено.

Не обърна внимание на недоволството му, тъй като той продължаваше да стиска клепачи и въпреки нежеланието си, ѝ се подчиняваше. Вероятно просто изпитваше необходимост да обясни отношението си. За да го успокои, тя заяви:

— Не съм искала да давам нареждания, Фалон. По-скоро бих казала, че давам предложения. — Особено когато имаше вземане-даване с мъже с неговите размери, помисли си тя, едновременно развеселена и тревожна. Отстъпи още една крачка и усили леко глас, така че той да не забележи увеличаването на разстоянието помежду им. — А сега нека поговорим за имена и за причината да не използваш нито веднъж досега моето. Ти чу името ми, нали?

— Чух го — изсумтя Ван'иър. — То обаче не звучи женствено.

Още една крачка и се озова извън купчината кожи.

— Вярно е. Точно заради това майка ми го обича толкова, а баща ми не го използва. По този начин се обръщат към мен и приятелите ми, но ти... ти можеш да ме наричаш така, както ти харесва.

— Искам да те нарека моя.

Произнесе го простишко, но с чувство, и думите достигнаха до сърцето ѝ. Тя също бе желала той да я нарече своя, но след това я бе дострашало. Ами ако наистина не ѝ причинеше болка? Ами ако бе позволила тревогите ѝ да я обземат до такава степен, че да помрачат разсъдъка ѝ и да станат причина да пропусне най-хубавото, което би могло да ѝ се случи някога?

По дяволите, ето, пак го правеше — позволяваше силното привличане да я ослепи така, че да не вижда пределно ясните факти. Този човек можеше да я пречупи на две с голи ръце, а емоциите му бяха прекалено бурни, което изобщо не беше в стила на воините.

— Имаш силно развито чувство за... собственост... нали? — Отдалечи се с още две крачки и бавно се изправи на крака. — Това е старомодна привичка в повечето светове. От коя планета каза, че си?

— Не съм ти казал. Има ли значение?

— Не. — Дъхът ѝ секна, защото при тези думи той бе посегнал към нея. — Стига само да не си тукашен.

Обърна се и побягна, но извика, тъй като една ръка я хвана за косите още преди да е стигнала изхода на палатката.

— Къде мислиш, че отиваш, жено?

Не звучеше ядосано. Можеше просто да го уговори да я пусне, вместо да планира подобно бягство. Но сърцето ѝ биеше уплашено.

— Аз... промених си намерението, Фалон.

В отговор мъжът я обхвана през кръста, повдигна я и я понесе обратно към кожената постеля. Тревогата ѝ премина в паника.

— Не ме ли чу?

— Чух те — отвърна той, като я постави върху кожите и се приведе така, че прикри половината ѝ тяло със своето. — Аз обаче не съм си променил намерението и по-добре се примири. Ти ме пожела. Ти ме избра, жено.

— Това беше, преди да започнеш да се държиш като емоционален воин.

— И това те плаши?

— И още как! Аз реагирам странно на болката, Фалон Ван'иър. Изпадам в истерия. Пусни ме!

Младият мъж поклати бавно глава.

— Съжалявам, че се страхуваш, *керима*, но вече ти казах — няма да ти причиня болка. Сама ще се убедиш.

— Чакай!

Не успя да каже нищо повече, тъй като точно в този момент той откри предимствата на кистранското облекло. То бе замислено така, че да се съблича бързо и лесно. Едно подръпване, едно опъване, и се свличаше от тялото. Това обаче никога не бе ставало толкова бързо, както в ръцете на Фалон. После ръката му обхвана брадичката ѝ, за да може да я обсеби с устата си, докато другата му длан изучава формата и чувствителността на гърдите ѝ. Шанел не можеше да направи нищо, за да го възпре. И не след дълго... Изведнъж... Вече не бе толкова сигурна, че изобщо желае да го спира.

Той не ѝ причиняваше болка. Цялата му буйност в този момент бе съсредоточена в целувката и тя пробуждаше в нея всички онези силни усещания, които бе изпитала още щом го бе зърнала за първи път. Нима бе сгрешила, като позволи на страха си да надделее? Сега тялото ѝ се наслаждаваше на онова, което ставаше.

Преди да разбере какво става, той съумя да я накара да го пожелае отново, този път — истински, и надеждата ѝ, че именно това бе мъжът, когото можеше да приеме като свой другар в живота, се възвърна. Страхът ѝ не бе изчезнал напълно, но отстъпи пред първия ѝ досег със страстта.

Дъхът ѝ замираше. Този човек излъчваше прекалено много сила и неутолимо желание да я докосне навсякъде. Шанел изпитваше все по-голямо и по-голямо удоволствие. Мъжът откриваше по тялото ѝ участъци, за които не бе подозирала, че могат да бъдат толкова

чувствителни. Устата му вкусваше, хапеше, събуждаше у нея страст, която се разпространяваше из цялото ѝ тяло и я караше да копнее за още.

Не бе останала и следа от смущение или свян, които да я карат да се чувства странно или неудобно. Беше напълно отворена за него — тяло, лишено от разум, опитващо за първи път страстта, марионетка, движена от нечии прищевки. Силата на желанието ѝ бе нараснала дотолкова, че вече не тя владееше него, а то — нея. Стигна дотам, че започна да моли Фалон да я вземе.

Това бе грешка от нейна страна — да му даде да разбере колко силно го иска. Молбата ѝ му се отрази точно по начина, от който се бе опасявала. Той изгуби напълно контрол над себе си. Дишането му се учести още повече, ръцете му станаха груби и тревогите ѝ се превърнаха в реалност. Болката бе по-силна от удоволствието, когато дланите му се плъзнаха под тялото ѝ и я стиснаха. Ребрата ѝ щяха да се счупят всеки момент. Едвам дишаше. А викът ѝ, причинен от припряното му проникване, бе задушен от целувките му.

Слава Богу, изгуби съзнание.

ГЛАВА 8

Щом дойде на себе си, Шанел отвори очи и съжали, че го е направила. Всичко беше истина — Фалон, болката... и не беше свършило. Намираше се все още в неговата палатка, гола. Поне вече не я смазваше под тежестта си и не ѝ причиняваше онази непоносима болка със своя...

Той лежеше до нея на една страна, подпрял глава на лакът, и не отделяше погледа си от лицето ѝ. Не я докосваше. Ако го направеше точно сега, най-вероятно щеше да му се разкрещи.

О, Звезди, как бе могла да постъпи толкова глупаво и да се отдаде във властта на напълно непознат мъж? Фактът, че тялото ѝ го бе пожелало, изобщо не я извиняваше. Той ѝ бе причинил болка. Бе дал пълна свобода на страстите си и едва не я бе смазал между мощните си ръце. Болеше я всичко и нямаше да се изненада, ако имаше нещо счупено. А отвътре сигурно беше разкъсана. Онази болка бе толкова страшна, че бе изгубила съзнание, за да се спаси от нея.

И като си помислеше само, че надеждите ѝ се бяха възродили. Бе повярвала, че това е мъжът. Мъчително разочарование! Знаеше, че един воин никога не би я наранил. Воините се съобразяваха с размерите си и бяха изключително внимателни и нежни с жените. Фалон обаче не беше воин. Той не контролираше като тях емоциите си. Беше казал, че ги владее, но действителността се бе оказала друга. Така че, колкото и силно да я привличаше, връзката им нямаше бъдеще. О, Звезди, колко жалко!

Трябваше да се измъкне отгук, и то колкото се може по-бързо, преди очите ѝ да са се напълнили със сълзи от разочарование. Бе толкова сигурна във Фалон още от самото начало, достатъчно сигурна, за да иска първо да се слее с него и да остави опознаването за след това. Как щеше да открие друг мъж, способен да я накара да се чувства така, както я бе накарал да се почувства Ван'иър? И дори да успееше да го намери, вероятно щеше да бъде прекалено уплашена, за да се

осмели да го провери, както бе направила днес. Вече нямаше доверие на инстинктите си.

Обзета от подобни мъчителни мисли, младата жена понечи да стане, изохка и в същия момент една широка длан я притисна внимателно между гърдите, за да я накара да легне отново.

— Ще лежиш неподвижно, докато кървенето спре. Макар и изречени тихо и внимателно, тези думи я накараха да пребледнее.

— Кървене?

— Напълно нормално, когато на жената ѝ е за първи път, само дето при теб е малко повече. Трябваше да ми кажеш.

Защо пък сега усети, че бузите ѝ пламват?

— Не виждам какво щеше да промени това.

— Аз не съм див звяр.

По този въпрос можеше да се поспори.

— Трябва да си вървя.

Отново опита да стане. Ръката му се върна върху гърдите ѝ и този път остана там.

— Първо ще поговорим.

— Струва ми се, че трябваше да поговорим малко повече преди това. Сега вече няма какво да си кажем.

— Напротив. Има да се каже много и ще започнем с това — защо ме дари с първия си път.

Червенината упорито не си отиваше от бузите ѝ.

— Там, откъдето идвам, не държат особено на това.

Думите ѝ бяха верни донякъде, тъй като тя действително току-що се бе върнала от Кистран, а там на девствеността се гледаше като на нежелано неудобство. И обикновено тази пречка се премахваше безболезнено в някой от медицинските центрове преди започването на сексуалния живот. На Шака'ан обаче бе съвсем различно. Тук на девствеността държаха изключително много и обикновено жената я даряваше на своя другар.

Шанел знаеше всичко това, но тя бе само наполовина Шака'анка. Беше се надявала, че ще може да удостои с този ценен подарък своя мъж. Именно поради тази причина я бе пазила досега. Но и не беше чак съсипана от мисълта, че в крайна сметка нямаше да стане така. Беше попила достатъчно от философията на майка си, за да се

разстройва заради някаква си разкъсана мембрана... която сега кървеше обилно.

— Трябва да вървя.

— Опитай.

Дланта върху гърдите ѝ обаче казваше: „Не си прави труда.“

— Не можеш да ме държиш тук, Фалон.

— Мога. И ще го направя. Докато се отърсиш от страха и разбереш...

— Не се страхувам от теб.

— Не е вярно. Трепериш.

Шанел затвори очи. Опита да се отпусне. Ако ставаше въпрос само за проклетото треперене, щеше да го прогони. Но онова, което я притесняваше най-вече в момента, бе дланта му. Сега вече наистина се страхуваше.

— Трябва да ми позволиш да ти покажа, че няма причина да се боиш от мен — продължи Ван'иър. — Няма да се посрамя отново. Кълна ти се.

Тя го изгледа подозрително.

— Какво имаш предвид?

— Трябва да се съединим пак.

— Не... В никакъв... случай!

Страхът ѝ даде достатъчно сили, за да отблъсна ръката му и да се изтърколи по-далеч от него. За Фалон обаче не беше проблем да я достигне, да я върне до себе си и да я притисне към стоманеното си тяло, което ѝ бе причинило толкова болка.

— Не, моля ти се, Фалон, не мога. Не отново!

— Шшт, *керима*. Това трябва да стане, но явно не сега. Страхът ти ме лишава от мъжественост.

Дланите му я галеха успокояващо по гърба. Усещаше силните удари на сърцето му в бузата си. Престана да прави повече опити да го отблъсне. Имаше нужда от утехата му.

Измина известно време.

— Фалон, вече съм добре. И наистина трябва да си вървя. Приятелите ми ще се разтревожат, ако не се появя скоро.

— Можеш да вървиш, ако обещаеш да се върнеш, когато изгрее луната.

— Не мога тази нощ. Вече имам други...

— Тогава при следващия ѝ изгрев.

— Добре.

Беше готова да обещае всичко, каквото и да е то, само и само да се измъкне по-скоро оттук.

Този отговор ѝ донесе свободата; ръцете му се разтвориха и вече можеше да стане. Направи го незабавно, но болката не закъсна да се обади, за да ѝ напомни да намали темпото.

Точно бе започнала да се облича, когато Ван'иър промълви:

— Усещам, че нямаш намерение да удържиш дадената дума, жено.

Дума, изтръгната с мъчение? Разбира се, че нямаше да я удържи. Искаше ѝ се обаче да не го бе усетил. По дяволите! Не можеше ли да изчака, докато се облече, преди да го каже? Тогава тя просто щеше да побегне.

Реши да не отговаря, но това го накара да добави:

— Ако ти не дойдеш при мен, тогава аз ще дойда при теб. Ще го направя.

Шанел се обърна, за да го погледне; тревогата ѝ се бе върнала.

— Защо? Знаеш, че това бе нещо временно, Фалон. Ти го разбра... Няма никакъв... смисъл...

Думите замряха в устата ѝ, когато гледката пред очите ѝ най-сетне достигна до обзетите ѝ от паника сетива. Той лежеше съвсем гол, абсолютно спокоен и въпреки това — толкова сексапилен, че дъхът ѝ секна. Известно време се взира безмълвно в него... Когато осъзна какво прави, се извъртя рязко. Наложил се да прехапе устни, за да удържи стенанието, породено от внезапното движение.

Добре. Очевидно имаше нужда от тази болка, за да ѝ напомня, че не можеше и дума да става за нова близост с него. Струваше ѝ се невероятно, че изобщо ѝ е необходимо напомняне. Не беше нормално да продължава да го желае след онова, което ѝ бе причинил. Подобна реакция бе по-скоро опасна. И единственият начин да избегне опасността бе, като се махне оттук завинаги.

Навлече полата и блузата си за рекордно кратко време, въпреки болките. Точно се навеждаше за колана, когато той я сграбчи и притисна към твърдите си като скала гърди. Дланите, поставени малко над лактите ѝ, не я стискаха, но въпреки това нямаше никакъв шанс да се отскубне от хватката им.

— Разбирам, че не си моя и не мога да те командвам, жено, но ти пък трябва да разбереш нуждата ми да поправа злото, което сторих. Аз породих у теб страх от сливането и сега трябва да го премахна. Ти ми даде безценен дар. Не мога да ти се отплатя, като те оставя с този страх.

Гласът му бе нежен шепот, но решимостта му увеличи още повече страховете ѝ.

— Аз не се боя от правенето на секс. А от теб. Прекалено си груб. Бях обзета от специфични чувства и покрай тях не усетих всички наранявания, но по-късно, когато започнат да се появяват синините, ще си дам най-добре сметка за пораженията.

— Аз се заклех...

— Не ме интересува — прекъсна го Шанел и се обърна да го погледне, за да подчертае казаното. — Ти изгуби самоконтрол, по дяволите! И това може да се случи отново, независимо дали го искаш.

Лицето му потъмня. Тези думи определено не му харесваха. Прекалено късно си даде сметка, че го бе обидила. Мъжете приемаха много сериозно подобни неща. Ръцете му я стиснаха малко по-силно, но не болезнено.

— На жената трябва често да ѝ се показва нещо, за да се убеди, че е така — рече Фалон и я придърпа към себе си.

Зацелува я. Не беше очаквала това и не бе подготвена нито за страстта му, нито за вниманието, с което я придърпа така, че телата им да се допират в цялата си дължина. Усети, че желанието пламва отново в нея... бързо... плашещо бързо. Отдръпна се от обятията му.

— Фалон, знам, че не си имал лоши намерения и ценя това, наистина го ценя, но няма нищо за поправяне или доказване. Аз те пожелах, в противен случай нямаше да дойда тук. Бях се надявала за нещо по-пос... — Спря, ужасена от онова, което за малко не бе казала. — Но вече не те желая — продължи припряно. — Виждаш колко е просто. Няма да има втори път.

— Това последната ти дума ли е?

— Да.

— В такъв случай чуй и моята. Оставаш тук, до новия изгрев.

Тя го съзерцава известно време, като си представяше всички усложнения, които щеше да породят това. А после извика:

— Ти не си слушал нищичко от онова, което ти казах, нали?

— Напротив, слушах много внимателно, но чух единствено гласа на страха ти.

— Е, в такъв случай, чуй ме добре, Фалон Ван'иър — започна с нарастваща паника Шанел, — ако ме докоснеш отново, ще се разкреця с всичка сила. И само след минути тук ще бъде пълно с воители.

Разбира се, нямаше да го направи. Не искаше смъртта на този твърдоглав човек; единственото й желание бе да я пусне. Той обаче не действаше разумно. Трябваше да разбере, че не може да я задържи против волята й. Нима бе забравил къде се намираше и какви закони действаха тук?

— Ако се налага да се бия за теб, жено, ще се бия.

Това вече я вбеси.

— Защо не се държиш по-цивилизовано. Почти съжалих, че не си воин, макар точно това да е типът мъже, които не желая. Но те поне не се бият заради жени, освен ако не се налага да ги защитават... И за какво, по дяволите, се смееш?

— Ама и ти имаш един характер!

Просто нямаше как да не се вторачи отново в него. Характерът й го забавляваше? Нима дори гневът нямаше да й помогне?

Шанел си пое дълбоко въздух и реши да опита със спокойствие и разумни доводи.

— Виж, Фалон, ти се позабавлява. Защо не оставиш всичко да свърши дотук?

— Нима мислиш, че изпадналото ти в безсъзнание тяло ми достави удоволствие?

— Не?

— Не.

Сега вече той звучеше обидено. Отговорът му я ужаси. Беше си мислила, че бушуващите в него емоции са стихнали. Но той я бе мамил с привидното си спокойствие. Цялата тази страст се спотайваше все още в него и само чакаше удобния момент да я довърши.

— Добре, значи е било пълен провал и за двама ни. — Сама долови тревогата в гласа си, но просто не можеше да я прикрие. — Съжалявам, Фалон, но не желая да преживея това отново... Не и с теб.

Думите й не го смутиха.

— Ти призна, че си ме желала. Когато страховете ти си отидат, ще ме пожелаеш отново. Тогава ще се погрижим първото ти сливане с

мъж да завърши както трябва.

— Не... няма! Няма да направим такова нещо! Няма да го направя! И за всеки случай, ако все още не ти е станало ясно, заявявам, че не желая да правя повече секс с теб и точка по този въпрос. Чакат ме. Тръгвам си.

— Опитай.

Отново усети в тона му предупреждението „не си прави труда“. И го казваше с такова спокойствие, без да си дава сметка за лавината от проблеми, която щеше да се изсипе върху главата му, ако Шанел не се прибереше до края на деня в бащината си шатра. Единственото, което трябваше да направи майка ѝ, бе да се приближи до своето съоръжение-свързка и да попита Марта къде е дъщеря ѝ. Марта... Звезди, как може да забрави!

Младата жена се наведе, вдигна колана с прикрепената към него свързка с компютъра и преди Фалон да се бе сетил да я спре, натисна бутона за активиране на гласа.

— Марта, нужна ми е помощ!

Дочу се обиден глас:

— А, значи вече станах удобна, така ли?

— Остави сръдните, Марта. След това можеш да ми натякваш колкото си искаш. Моля те, направи нещо!

Щом изрече последната дума, се наложи да се извие, за да се изплъзне от протегналата се към нея ръка. Беше говорила на кистрански, но не бе изключено той да го разбира. Със сигурност обаче бе чул гласа на Марта и очевидно това не го бе изпълнило с възторг. Ситуацията обаче бе развеселила компютъра, тъй като бе започнал да се смее.

— Както изглежда воините не са единствените твърдоглавци тук — измърка предизвикателно тя на Шака'ански, така че Фалон да я разбере.

— Не го ядосвай! — скара ѝ се Шанел.

— Но мъжете са толкова забавни, когато се...

— Марта, моля те!

Все още се налагаше да се изплъзва от ръцете на Ван'иър.

— О, добре! Внимавайте, господин Ван'иър. Аз съм компютър тип Мок II. Ако не сте чували за мен...

— Познавам компютрите — изръмжа младият мъж.

Марта направи съвършено подобие на въздишка.

— А аз си мислех, че ще мога да се изфукам.

— Изключи я, жено!

Тя поклати бавно глава. Знаеше, че е ядосан. Не беше обаче сигурна дали е наясно на какво е способен един Мок II, особено пък такъв, който контролира сам цял космически кораб. Почти съжеляваше заради неприятностите, които му предстояха... Почти.

— Изключването на гласа на Марта няма да я накара да си отиде, Фалон. Тя беше с мен през цялото време, тъй като е разположена в един транспортен Роувър. Това означава, че е в състояние да чува и мен, и всеки край мен. Тя държи под око всичките ни движения, независимо дали свръзката е включена, или изключена.

— И тя е чула...?

— Всичко, големи човече — намеси си компютърът и се заля отново в смях. — И трябва да призная, че бях впечатлена, тъй като само воините са известни с подобен варварски стремеж към господство. Ти не си споменавал досега, но съм любопитна да разбера откъде си, тъй като според мен би трябвало да си тукашен, или Шака'ариец.

Вестта, че страстната им сцена е била наблюдавана, очевидно не смути ни най-малко Ван'иър. Колкото до Шанел, тя бе останала с впечатлението, че Марта ѝ е дала поне за малко правото на личен живот особено след като не бе трансферирана от палатката на Фалон още първия път, когато го бе поискала. Затова сега бузите ѝ пламнаха, но това не ѝ попречи да чуе умозаключението, до което бе достигнал компютърът.

Не можеше да си обясни как не се бе сетила досега, тъй като Шака'арци бяха идвали и преди да видят своята планета-майка. Тедра все така ги презираше заради това, което бяха сторили преди доста години и винаги бе карала Марта да ги подслушва. Шака'арските воини бяха изключително едри и силни мъже... и можеха да имат черни коси и сини очи.

Шанел бе ужасена; знаеше, че майка ѝ ще побеснее, като разбере, че се е отдала на Шака'арец. Та те бяха робовладелци! *Звездици!* И то от най-лошите! Там нямаше изобщо свободни жени!

Насочи обвиняващо кехлибарените си очи към мъжа и попита:

— Марта е права, нали? Ти си от Ша-Ка'ар.

— Жено, никога не съм и чувал за такова място.

— Марта?

— Не лъже. Но не разбирам защо се разстройваш. Трябваше да уточниш това, преди да се забъркаш с посетител.

Шанел изпита такова облекчение, че се задоволи само да въздъхне и да отговори:

— Струва ми се, че те помолих да оставиш лекциите за по-късно.

— Молбите не винаги...

— Добре, Марта. Нека се придържаме към най-належащото в момента, а именно — как да се измъкна оттук.

Компютърът успя да въздъхне на свой ред.

— Щом настояваш. Така стават нещата, господин Ван'иър. Шани пропусна най-интересното. Подобно на повечето транспортни Роувъри, нашият космически кораб също е снабден с молекулярен Трансфер. Запознат ли сте с трансферирането? Или ви е нужна демонстрация?

Младият мъж помълча малко, вероятно защото гласът на Марта бе прозвучал прекалено самодоволно и той започваше да разбира какво предстоеше да се случи.

— Чувал съм за трансферирането — изрече най-сетне през зъби.

— Е, това ще ни спести време — измърка Марта. — А аз даже ще ти покажа моята „нека да бъдем справедливи“ програма и ще оставя избора на теб, а той се състои в това или да пуснеш Шани да си тръгне оттук, или теб да трансферирам другаде. И тъй като това „другаде“ ще бъде по мое усмотрение, най-вероятно ще се озовеш на някое място на стотина мили от най-близкото средство за комуникация. Решавай.

Шанел изливаше тревогите си върху своята долна устна, а Фалон я съзерцаваше и решаваше. Всъщност нямаше какво да решава. Програмата на Марта „нека да бъдем справедливи“ изобщо нямаше справедливост.

— Бих предпочел да остане, но ако реши, може да си върви.

Изглеждаше по-скоро победен, но продължаваше да я съзерцава с прекрасните си небесносини очи.

Затова не беше чудно, че тя се поколеба за момент. Никой досега не ѝ бе въздействал по такъв начин. Дори направи стъпка към него, но викът на Марта я спря:

— Спри! Не те измъкнах от тази каша, за да скочиш отново в нея. Този човек кипи от гняв, макар и да не си личи. Стой по-далеч от него, по дяволите!

— Компютърът е много проникателен — заяви криво Фалон.

— Не, просто отчита емоционалното ти състояние — отвърна Шанел, докато се придвижваше бавно към изхода. Но това „кипи от гняв“ не й даваше мира. — Не се ядосвай, Фалон, моля те. Знаеш, че нямаше право да ме държиш тук.

— Нямахте да те държа дълго...

— Знам... само докато се следем отново. Но аз щях да се съпротивлявам и ти щеше да ми причиниш още по-голяма болка.

— Не!

— Губиш си времето, Шани — намеси се нетактично Марта.

— Вземам си довиждане, Марта — сопна й се младата жена. — Имаш ли нещо против?

— По дяволите, да, имам, но ти пак ще направиш каквото си искаш. Твърдоглавка!

Шанел се взря в компютърното съоръжение, но оттам не се чу повече звук. Когато погледна отново към Ван'иър, видя, че й се усмихва.

— Сега вече наистина го държиш под контрол, нали?

Не се наложи да я пита за какво говори.

— Ти искаше доказателства. Вече ги имаш.

— Но без гаранции. Съжалявам, Фалон, но няма да поема отново подобен риск. Искам обаче да знаеш колко много съжалявам, че не излезе нищо. Повече, отколкото предполагаш. Ти беше... Си... В теб наистина има нещо. — Беше устояла доста време на изкушението, но сега си позволи да го огледа за последен път. И да изпъшка: — О, Звезди! Довиждане, Фалон.

— Шани?

Нямаше да спре, ако не бе използвал името й за първи път. Но не се обърна. Остана с гръб към него.

— Знай, че ако съществува начин да те имам, ще го открия... А после ще унищожа компютъра ти.

Младата жена продължи пътя си, благодарна на Звездите, че Фалон не знаеше коя е.

ГЛАВА 9

— Това ми хареса! — Марта бе вложила в гласа си вероятно цялото възмущение, на което бе способна. — Да ме унищожи? Мене? Знае ли този идиот колко съм скъпа?

— Съмнявам се, че това го интересува — отвърна разсеяно Шанел, докато търсеше с поглед Корт.

Откри го, седнал под едно дърво, недалеч от палатката на Фалон, и му даде знак, че тръгва.

— Да ме унищожи! — продължаваше със същия тон компютърът. — Бих могла да...

— Остави го на мира, Марта. Но щом ще се оплакваме, нека те питам: наистина ли си слушала през цялото време, докато бях в палатката?

— Разбира се, кукличке.

— Защо тогава не направи нещо? Нарезданията на баща ми бяха изрични, доколкото си спомням.

— Да, но те са специално за проблеми с воини. Ти не предпочете воин.

— Ясно — промълви сподадено младата жена. — Да накажем детето, защото не е послушало съвета на учителя си.

— Не се цупи. Все още си цяла, нали?

— Спорно е. Та аз изгубих съзнание! И със сигурност не от екстаз!

— Е, как можех да знам дали не е било от удоволствие? Разделителната линия е съвсем тъничка. Освен това не мисля, че твоят Фалон щеше да остане особено доволен, ако изчезнеше изпод него в такъв момент. Но как само щях да се посмея!

— Точно така! Защо не се позабавляваме на чужд гръб!

Марта се изсмя.

— Ти си вбесена не на мен, а на съдбата, че е направила този великолепен мъж прекалено груб за твоите вкусове. Трябваше обаче да видиш какво ставаше в него. Направо се получи късо съединение,

момичето ми. Щеше да пламне току преди ти да припаднеш. Напълно нормално е да изгуби самоконтрол.

— Би могло да се случи отново.

— Далеч съм от мисълта да те уговарям да се свържеш с посетител. Може би сега вече ще започнеш да търсиш сред войните.

— Не, не и днес. Ако все още не си го разбрала, ще ти кажа, че се чувствам така, сякаш ме е газил валяк.

— Мога да те трансферирам до някой от медицинските центрове и ще се почувстваш като нова.

— Не, благодаря, искам да запомня добре усещането, за да не правя и друг път такива грешки. А и знаеш, че нямаш право да използваш трансфериране на открито. Шака'анийците не обичат внезапната поява или изчезване на хора.

Джадел влезе в палатката. Брат му Фалон вече бе облечен и крачеше напред-назад. В ръката си държеше преполовена бутилка вино. Походката издаваше силното му вълнение.

Джадел Ван'иър се настани удобно и известно време наблюдава безмълвно. Фалон беше с една година по-голям от него, но във всяко друго отношение си приличаха много — и по височина, и по цвят на косата и кожата, само дето очите на по-малкия бяха по-тъмносини, а лицето му — по-меко, по-открито и изразително. Характерите им обаче много се различаваха. Фалон бе по-сериозен поради по-големите си отговорности, докато Джадел бе по-безгрижен и по-склонен да се забавлява.

Ситуацията сега също го развесели. Познаваше добре брат си; рядко го бе виждал в подобно състояние. Само две неща можеха да бъдат причина: неочакваното им задържане в този гъмжащ от посетители град или жена. Джадел бе готов да заложи на жената.

Никога не бе виждал брат си така запленил. В крайна сметка се бе отказал от опитите си да говори с него; той просто не го чуваше. А после го бе видял как излиза на арената, с единствената цел да впечатли жената.

Това не би било толкова необичайно за някой друг, но Фалон никога не го правеше. Вече дори бе отказал да участва в състезанията. Затова пък Джадел, Тарън и Диймън бяха решили да се позабавляват,

като изпробват уменията си срещу кан-ис-транските воители. Фалон обаче се бе отнесъл с презрение към тази идея, и с право. Той бе доказал неоспоримо своето майсторство, когато бе станал шодан на Ка'ал. Само за един ден бе победил деветима противници и то измежду най-способните мъже на Ка'ал, при това без никаква почивка между двубоите.

Вероятно сега, след като вече бе задоволил плътските си желания и се бе върнал към нормалното си състояние, Фалон бе вбесен на самия себе си заради своето глупаво поведение. Вероятно бе отвлечен и от факта, че си бе изгубил ума по някаква посетителка. Това бяха създания без морал и чест, достойни единствено за презрение.

Бутилката вино отново се приближи до устните на младия мъж и се отдели от тях почти празна. Джадел реши, че е време да отвлече вниманието му от това излишно самоосъждане.

— Напълно разбираемо е защо избра точно нея, Фалон. Трудно е да не забележиш жена с твоите цветове.

— Тя носеше цветовете на шоданите. Ако беше с каквото и да е друго наметало, щях да я задържа.

— Да я задържиш? — Джадел се изправи. — Не говориш сериозно.

Брат му се спря, обърна се и го погледна право в смаяните очи.

— Защо?

— Но ти мразиш посетители! В собствения си дом сме свидетели на резултатите от тяхното коварство. Не мога да разбера дори защо се съгласи да дойдеш и да говориш с тях тук. Дълга трябваше да плащам аз, не ти.

— Но молбата бе отправена към мен, не към теб. Този човек ти спаси живота, Джадел. Бих му дал всичко, за което ме помоли.

— Трябваше да разбереш какво ще те моли, преди да предлагаш — измърмори младият мъж.

— Така е, но стореното — сторено, и дори вече не съжалявам. Ако не бяхме дошли по негова молба, никога нямаше да се запозная с тази жена.

— Значи си се запознал и си я имал. За какво тогава...

— Не съм я притежавал... поне не напълно.

Джадел се засмя.

— Сега разбирам гнева ти. Защо я пусна да си върви, след като не си бил свършил с нея?

Внезапно очите на младия мъж пламнаха.

— Защото позволих на проклетия й компютър да ме оплете в приказките си! — Празната бутилка полетя във въздуха и се разби в единия ъгъл на палатката. — По дяволите, техните умни машини! Не знам даже дали заплахите на онова нещо бяха истински!

Брат му го наблюдаваше, ококорил изумено очи, но не заради казаното, а заради несдържаността на Фалон. В цялата тази ситуация имаше нещо комично. Къде изобщо останаха спокойствието и уравновесеността.

— Още една причина да избягваме посетителите. Никога не можем да знаем дали казаното от тях е истина, тъй като те притежават невъобразими за нас неща. Никога не бих повярвал, че тези кутии — „медитех“ — заличават раните. Но ако не беше така, сега да съм мъртъв. С какво те заплашиха?

— С трансфериране.

— По дяволите, Фалон, много добре знаеш, че това е едно от най-мощните им оръжия. Приложиха го върху свитата на Аурелет, преди да я отвлекат и никога повече не я видяхме. Не можем да се защитим срещу тази невиджана сила.

— Посетителите не гледат на това като на оръжие, просто като на средство за придвижване от едно място на друго за броени секунди.

— Но то може да убива, ако мястото, където те пренесе, не е годно за живот. Не си се опълчил срещу този компютър, нали?

— Не, но възнамерявам да го убия, след като му открия сърцето.

— Не... няма... да направиш... такова... нещо!

— Братко мой — усмихна се внезапно Фалон, — нареждания ли ми даваш?

Бронзовите бузи на Джадел потъмняха.

— Не съм имал предвид... не исках... не бих... — Въздъхна. — Надявам се, че ще размислиш, когато гневът ти стихне.

— Със своите заплахи компютърът ми отне жената. Това няма да го забравя.

— Тогава намери друг начин да го изиграеш. Онези хора от Катрейтър искат златото ни. Именно заради това сме тук. Нареди им да унищожат този компютър като част от нашето споразумение.

— Тази идея заслужава внимание — произнесе замислено младият мъж. — Обаче така няма да изпитам удоволствието да се погрижа сам.

— Но затова пък после няма да те заплашва трансфериране.

— Добре. Ще помисля.

Джадел се поуспокои, но с учудване видя, че брат му закрочи отново.

— Тревожи ли те нещо друго, братко?

— Защо не отидеш при Тарън и Диймън, да подосаждаш малко на тях с любопитството си?

Просто нямаше как да не се засмее на недоволния му тон.

— Трябва наистина да е ужасно. По-добре ми кажи, за да се отървеш. Може и да съм в състояние да ти помогна.

— Можеш ли да върнеш днешния изгрев, за да преживея отново деня?

— За да изключиш срещата си с жената ли?

— Не. — Фалон въздъхна и отиде да седне при брат си върху кожата. — Беше ѝ за първи път, но не ме предупреди. Тя изгуби съзнание, Джадел. А когато дойде на себе си, се страхуваше от мен.

— Сега вече разбирам защо сливането ви не е било пълно, но страхът ѝ е напълно нормален. Всички жени се страхуват от първия си път с...

— Тя не се страхуваше от първия си път — прекъсна го нетърпеливо младият мъж, но след това добави неохотно: — Не и в началото. Страхът ѝ се появи по-късно и то само защото аз изгубих контрол върху страстта, която тя събуди в мен. За мой срам ѝ причиних болка.

— Ти си изгубил... контрол?

Джадел не успя да се пребори със смеха, който напираше в гърдите му. Претърколи се върху кожата, а от очите му потекоха сълзи. Но веднага съжали за постъпката си, защото усети коляното на Фалон върху гърдите си и видя юмрука му само на сантиметри от лицето си.

— Имаш късмет, братко, че в този град разполагат с медитех.

— Фалон, почакай! Нима си забравил думите на баща ни, когато ти дадох първата робиня?

— И какво общо има то със смеха ти по повод онова, което споделих с теб току-що?

— Засмях се на факта, че си изгубил самоконтрол. Опитай да си спомниш какво ти каза татко.

— Не си го спомням много ясно. — Младият мъж се намръщи. — Доколкото се сещам, единственото, което ме интересуваше тогава, бе предстоящото събитие, затова няма нищо чудно, че не обърнах внимание на онова, което е казал.

— В такъв случай този път слушай внимателно. Той рече: „Робините са призвани да доставят удоволствие на мъжа, а не да бъдат приемани сериозно, тъй като, дори да бъдат освободени, те никога не си възвръщат духа и гордостта, характерни за свободните жени, а ти би желал децата ти да притежават тези качества. Жената, с която един ден ще свържеш живота си, ще бъде пазителка на твоето сърце. А ще разбереш, че си намерил вярната пазителка, когато ще трябва да полагаш усилия, за да контролираш онова, което тя те кара да чувстваш.“

Фалон смръщи още по-силно чело.

— Искаш да кажеш, че съм намерил своята другарка в живота? Аз искам да я притежавам, братко, не да свържа живота си с нейния.

— Не мислиш ли, че онова, което те е накарала да почувстваш, е от значение?

— Желаех я прекалено силно, това е всичко. Но то не променя факта, че тя е посетителка, а аз бих завел у дома една посетителка единствено като робиня.

— Ами ако не можеш да я имаш по друг начин?

— Не знам дали мога да я имам изобщо по някакъв начин — изпъшка Фалон и се изправи отново. — Точно това ме вбесява най-много — че не знам какво да сторя, за да бъде моя. Толкова малко знаем за посетителите...

— Този пропуск може да се попълни лесно — усмихна се Джадел. — Просто питай нашия домакин. Неговата другарка в живота е посетителка.

— Точно неговата другарка в живота е проклетата посетителка, която докара останалите, след като ни откри.

ГЛАВА 10

Далден Ли-Сан-Тер нямаше особено желание да се появи отново пред шодана на Ка'ал с тези новини. Знаеше, че той никога нямаше да дойде тук, ако не чувстваше, че му е безкрайно задължен. Знаеше също така, че той бе очаквал срещите да протекат експедитивно и да не се налага да остава повече от един изгрев в Кан-ис-Тра. Сега съвсем нямаше да се зарадва при вестта, че състезанията щяха да забавят още повече срещата му с катратерците.

Посланикът съзнаваше какво е отношението на ба-хар-анците към посетителите. Именно затова бе помолил бащата на Далден да отпрати официална молба към собственика на златните полета, които минните скенери на катратерците бяха открили недалеч от град Ка'ал. Чалън на свой ред бе изпратил сина си в Ка'ал, за да убеди собственика да се срещне с катратерците. Посланикът пък бе измолил Чалън да присъства на дискусиите.

Далден трябваше да се върне с ба-хар-анците още предната седмица, за да има Чалън време да участва в преговорите. Сега обаче всичко се беше объркало. Посланикът на Катратер прекалено се страхуваше от евентуален неуспех. През времето, което бе прекарал с ба-хар-анците, младият мъж бе научил, че последната им грижа са проблемите на посетителите.

Далден беше изпълнил своята задача, и то благодарение само на някакъв невероятен късмет. Ако ба-хар-анците решаха да си тръгнат веднага, вместо да приемат да изчакат и тази отсрочка, никой нямаше да може да ги спре.

Когато влезе в палатката, там бяха само Фалон Ван'иър и неговият брат. Джадел се усмихна в знак на поздрав и Далден му отвърна. Той се бе сприятелил бързо с по-малкия от двамата братя, отчасти, защото му бе спасил живота и отчасти, защото ги свързваха доста общи неща, в това число и благите им характери. Разбира се, харесваше и уважаваше и Фалон Ван'иър и макар да не го бе опознал много добре, не бе трудно да разбере, че настроението му се бе

променило драстично през няколкото часа, през които не се бяха виждали след пристигането им в Шака-Ра.

— Случило ли се е нещо, за което трябва да знам? — запита без предисловия той.

Джадел се засмя.

— То не те засяга. Определено не те засяга, но би могъл да помогнеш с познанията си. Брат ми...

— Може да говори сам от свое име — прекъсна го Фалон. — Но по-добре първо да приключим с въпроса, който ни доведе тук, за да мога да се посветя по-пълно на другия проблем.

Далден не посмя да се впуска в спорове, макар любопитството му да бе разбудено. Понякога Фалон му напомняше за собствения му баща. Макар и много по-млад, той имаше същите отговорности като Чалън. Точно в този момент повелителният тон му се стори съвсем познат, а Далден бе възпитан да се подчинява.

— Посланикът Злинк помоли да отложим срещата за след приключването на състезанията. Той се надява, че това няма да ви създаде проблеми.

— Той участва ли в тези игри?

— Не, но баща ми трябва да присъства, а катратерийците настояват той да участва в срещата.

— Защо? Нали се съгласих да говоря с тези посетители? Защо трябва да замесват и баща ти?

Далден въздъхна.

— Злинк смята, че няма да успее без силна местна подкрепа. Посетителите често използват всички възможни средства, за да наклонят везните в своя полза. Злинк не е по-различен. Той успя да получи съгласието на баща ми да присъства на тези преговори. Макар Чалън да няма намерение да влияе върху решението ти, Злинк продължава да мисли, че той ще му помогне.

Настана пълно мълчание. Двамата братя се взираха безмълвно в младия мъж. Той не знаеше какво да мисли, когато най-сетне Джадел възкликна:

— Какво, в името на Дрода, е станало с говора ти?

А развеселеният отговор на Фалон потъмни златистите бузи на Далден.

— Той говори като посетител! Въпреки това разбрах с лекота някои съчетания.

Джадел погледна ужасен брат си.

— Тя така ли говореше?

— Да. И приятелката й... И компютърът й...

— Истинско чудо е, че изобщо си успял да контактуваш с нея — изсумтя с отвращение Джадел. — А какво е твоето извинение, Далден?

Младият мъж се запита коя ли бе въпросната „тя“, но бе прекалено смутен, за да зададе въпроса си на глас.

— Ще трябва да ми простите. Това се случва с мен всеки път, когато постоя край майка си малко повече от няколко минути. Тя имаше голямо влияние върху мен през детството.

И все още имаше, но не смяташе, че трябва да го казва на ба-харанците.

Много от техните обичаи се различаваха, но този бе еднакъв и за двете страни: децата бяха грижа преди всичко на бащите, докато майките почти нямаха думата при тяхното отглеждане и възпитание. В неговия дом обаче положението бе друго.

— И двамата ми родители са тук в парка и очакват с нетърпение да се запознаят с вас. Мога да ви заведа веднага при тях, но надали ще се отдаде възможност да поговорите насаме, тъй като наоколо гъмжи от хора. Ако пък искате, изчакайте изгрева на луната, тъй като сте канени в покоите им на семейната вечеря в чест на завръщането на сестра ми.

— Но ти самият също току-що се завръщаш — отбеляза Джадел. — Защо честват само сестра ти?

— Тя отсъства много по-дълго от мен. На всички много ни липсваше. Тези състезания в известен смисъл са в нейна чест — обяви Далден и поклати невярващо глава. — Знаех, че баща ми възнамерява да го направи, но не вярвах, че майка ми ще го допусне.

— За какво говориш? — попита Джадел.

— Какво мнение може да има по тези въпроси майка ти? — вметна Фалон.

— Ще останете изненадани — отвърна развеселено Далден. — Тези състезания не са обикновени. Това е стар обичай в Кан-ис-Тра. Воините се бият, за да увеличат шанса си да получат сестра ми като

своя другарка в живота. Обичаят освобождава бащата от товара да реши в полза на един или друг воин.

— И всички тези мъже се състезават за сестра ти?

Изумлението на Джадел накара Далден да се усмихне.

— Не бих се изненадал, но се съмнявам. Всеки може да се състезава просто заради самото състезаване. Финалният победител не е длъжен да поиска сестра ми. А дори и да бъде поискана от шампиона, той пак може да не бъде избран. Окончателната дума е на баща ми. Тези състезания просто му дават възможност да избира измежду най-добрите.

— Приятелю, защо не си споменавал досега, че имаш толкова желана сестра — рече Джадел.

Далден се засмя.

— Научих се да не говоря за нея, когато съм сред приятели, тъй като прекалено много от тях я искат.

— Преди да решиш да я искаш и ти на свой ред, Джадел, по-добре първо я виж — обади се брат му. — Онова, което за едни е красиво, за други може и да не е. — Думите му накараха Далден да се засмее отново. — Не си ли съгласен?

— Напротив, съгласен съм, но повече от половината мъже, дошли да се състезават за нея, не са я виждали.

— Сериозно?

— Да, за жалост.

— Никога не съм чувал мъж да иска жена, която не е виждал. Защо ще постъпват така?

— Отчасти заради мините с гаалски камък, които притежава нашето семейство. Майка ми му определи невероятно висока цена още от самото начало, а другите планети се съгласиха да я платят, като по този начин семейството ми стана едно от най-богатите в няколко Звездни системи. Ти имаш същата възможност, Фалон. Сега златото е рядкост. То бе изчерпано на някои планети, които някога го извличаха от своите недра и създаваха икономиката си върху неговата база. За теб то може да няма стойност и да става единствено за изработката на лъскави украшения, но за катратерийците е безценно. Те вероятно са готови да ти платят за него всичко, което поискаш. Та, колкото до твоя въпрос — продължи той, — посетителите искат сестра ми заради мините. Воините я желаят, тъй като тя е единствената дъщеря на

шодана, който при това е изключително богат и влиятелен. Но видят ли я, повечето мъже я пожелават заради нея самата.

— И аз ще се запозная с нея при това изгряване на луната? — попита разпалено Джадел.

Отговорът дойде от Фалон.

— Ако приемем поканата. — А после се обърна към Далден. — Ние не търсим специални привилегии тук. Защо сме включени в интимна семейна вечеря?

— Защото на баща ми му е приятно, че сте в Кан-ис-Тра. От толкова години тук не са идвали ба-хар-анци.

— Разстоянието между нашите две страни никога не е било лесно за преодоляване — отбеляза Фалон.

— Така е, но сега вече е нищожно, след като ползваме аеробуси. Баща ми с радост ще осигури транспорта, ако вашите търговци желаят да подновят сделките си с нас.

— А ще ни осигури ли личен аеробус, за да не се налага да се разправяме с вашия Център за посетители?

— Да.

— Това е нещо... за което си заслужава да се помисли — заяви уклончиво младият мъж.

Далден кимна. Не бе и очаквал отговор. Този въпрос двамата шодани трябваше да обсъдят помежду си.

— Вие предпочетохте да не отседате в двореца, когато пристигнахме сутринта, като мислехте, че няма да останете дълго тук. Може би сега ще промените решението си, тъй като срещата ще се забави и... ако все още възнамерявате да присъствате на нея...

— Колко ще се забави? — попита Джадел.

— Аз вече не бързам толкова да се връщам, Джадел — отвърна брат му.

Джадел се засмя, като забеляза изненадата на своя приятел, и обясни:

— Брат ми срещнал тук някаква жена, която го заинтригувала силно.

— Това ли е другият въпрос, който те вълнува, Фалон?

— Да. Жената е посетителка под закрилата на баща ти. Искам да я купя.

Кехлибарените очи се разшириха едва забележимо, макар изненадата на младия мъж да бе много голяма. Вероятно е онази с компютъра и тя трябва да е безкрайно впечатляваща, след като Фалон желае да я купи, въпреки отношението си към посетителите.

Преди години домът му бе посрамен от тях. Отвлекли сестра му, държали я няколко месеца на някакъв кораб и след това я върнали, бременна. Бащата на Фалон събрал войните на Ба-Хар-ан, готов да обяви война на посетителите, ако не му предадат виновника.

Това бе последният от дългата поредица инциденти, довел до затварянето на цялата планета за посетители, и дотолкова бе настроил ба-хар-анците срещу тях, че бяха преустановили дори търговията. А сега Фалон искаше да отведе една в дома си? Вярно, че като робиня. Но...

Трябваше да го разочарова, колкото и да не му се искаше.

— След като е посетителка, не може да бъде купена.

— Как тогава да я получа за себе си?

— В повечето случаи трябва да се пита самата жена. Дали тя е съгласна.

— Глупаво е вземането на едно такова важно решение да се оставя на жена. Няма ли мъж, с който да се договори човек по този въпрос?

— Тук вече не става дума за купуване, Фалон. Ако наистина искаш жената, ще трябва да я вземеш като своя другарка в живота, а аз се съмнявам, че си готов за това.

— Не съм. А и тя ще откаже, дори да я питам, тъй като се страхува от мен.

Тези думи изпълниха Далден със съчувствие.

— Посетителите обикновено се страхуват от войните. Дори нашите жени се страхуват от тях, когато стане дума за първия им път. Това е нормално.

— Аз също се опитах да му го обясня — обади се Джадел.

— А аз пък ти казах, братко, че страхът ѝ се появи след това.

— Искаш да кажеш, че вече си я имал?

Кимването на Фалон бе толкова отривисто, че почти не се забеляза.

— Можеш ли да ми предложиш някаква алтернатива?

— Тъй като единственото ти желание е да я притежаваш, най-добре е да се надяваме, че е катратерийка. Точно в този момент те вероятно биха изпълнили всяка твоя воля, в това число и да наредят на някоя от своите жени да те приеме... поне временно. Случайно да си разбрал от коя планета е?

— Не.

— Това ще бъде първото, което ще трябва да научим след новия изгрев. Но ако решиш, че искаш да имаш жената не само като робиня, бих могъл да помоля майка си да поговори с нея, за да успокои страховете ѝ. Тя общува добре с посетители, тъй като познава начина им на мислене и знае какво ги притеснява. И е прекрасен пример за това колко щастлива може да бъде една посетителка, свързала живота си с воин.

ГЛАВА 11

Майката на Далден не беше ни най-малко щастлива, когато затръшна вратата на спалнята си късно същия следобед... или по-скоро опита да го направи. Вратата бе прекалено голяма и тежка, за да се затвори с нужната скорост, която да предизвика хубаво затръшване. В този случай обаче тя дори не успя да се затвори, защото бе спряна от Чалън, последвал Тедра в стаята.

Той също не бе щастлив.

— Жено, ще трябва да поговориш непременно с мен за това.

— Как можа? И то без да ми кажеш!

За момент му се прииска да предизвика онзи високопоставен крал от Сентури III, задето бе заявил арогантно, че щял да победи шампиона след привършването на игрите и в резултат — да спечели Шанел за себе си. Щом бе чула това, Тедра бе попитала какво общо имал бъдещият шампион с дъщеря ѝ. Бяха ѝ казали, че Шанел е обещана като награда за победителя. Чалън бе принуден да обясни на човека, че не е разбрал правилно. Воините знаеха какви са правилата на състезанията. Затова пък на посетителите трябваше да им се обяснява, че победата не означава непременно получаване на наградата.

Злото обаче бе сторено. Тедра не бе изчакала да чуе всичко. Беше се измъкнала тихичко, за да се върне в двореца. Но Чалън познаваше добре своята другарка в живота. И не виждаше нищо успокоително в безмълвното ѝ оттегляне. Тя бе на ръба на престъплението и си бе тръгнала разумно, преди да го е извършила публично.

А сега я проследи как се спуска към леглото и започва да го удря с юмруци. Обикновено в такива случаи, когато имаше нужда да налага нещо, казваше на Марта да повика Корт. Но в момента той имаше задължението да пази Шанел и не можеше да бъде отклоняван от него.

Чалън търпеливо изчака Тедра да излее поне част от яростта си, като много добре си даваше сметка, че всъщност тя е насочена към него, а не към леглото или към Корт. Както обикновено бе трогнат от

мисълта, че другарката му бе предпочела да не атакува лично него и се задоволяваше с някакви заместители. Това бе доказателство за дълбоката ѝ любов — по-силна от най-силния гняв. Колкото и иронично да звучеше, но когато бе леко раздразнена, тя се спускаше върху му без никакво колебание. Чувстваше ли обаче, че не се владее от ярост, никога не поемаше риска да го атакува, от страх да не го нарани.

Така той разполагаше със сигурен индикатор за степента на нейното недоволство и сега определено бе изправен пред сериозен проблем.

Когато най-сетне заговори, тя все още не бе приключила с млатенето.

— Не ти казах причината за тези състезания, тъй като знаех, че ще реагираш точно така.

Тедра вдигна поглед само колкото да изръмжи:

— И си бил дяволски прав, но както виждаш, не ти се размина!

— На теб отдавна ти е известно, че пред мен стои проблемът да намеря подходящ другар в живота на дъщеря си.

— Моята дъщеря сама ще си го намери. Казвала съм ти го стотици пъти.

— А аз пък съм ти казвал не знам колко пъти, че не ще я лиша от своята защита, като я оставя в ръцете на мъж, който не може да я пази така добре като мен. Знаеш това, *чепар*.

Логиката на война накара Тедра да завре чаршафите в лицето си, за да се накрещи на воля, след което се обърна рязко и погледна Чалън право в очите.

— Ти си я превърнал в награда, в плячка! Защо не я обяви на търг?

— Аз виждам по-различно нещата. Събрах най-добрите воители в страната, за да реша кой притежава най-големи способности и умения. А след това тя ще може да избира сред получените моето одобрение.

— Ще може, така ли? — Тедра присви очи. — И за колко „най-добри“ става дума? Трийсет? Четирийсет?

— Петима.

— Не се приема! Трябва да бъдат поне десет. В противен случай не бих и помислила за подобно нещо.

— Ние тук не се пазарим, жено. Аз вървя срещу здравата логика, като я оставям да избира измежду петима, при положение че петият може да бъде победен от четиримата преди него.

— Ами ако тя не желае нито един от тези петима? Ами ако ѝ са противни?

— Търсиш трудностите, преди да са дошли. — Обви с ръце кръста ѝ и я придърпа, така че телата им се докоснаха. — Знаеш, че искам щастието ѝ, *чемар*, но тя трябва да бъде не само щастлива, а и добре защитена. Ти самата също не би желала да бъде другояче.

— Това ми се струва невъзможно — въздъхна Тедра.

Вече бе получила секретната информация, че Шанел не иска да се свързва с воин, нещо, което Чалън все още не знаеше. А и нямаше да постигне нищо, ако му кажеше.

Тедра подпря брадичка върху широката му гръд и вдигна поглед нагоре към лицето му. В нейния свят го смятаха за варварин; не беше лесно да обичаш варварин, но тя го обичаше. Обичаше го до полуда. Но познаваше и слабостите му, в това число и неспособността му да разбира женските страхове, за което отчасти бе виновна и тя самата, тъй като се страхуваше от много малко неща и дори когато се страхуваше, стисваше зъби и се спускаше с главата напред в проблема. Дъщеря ѝ обаче не беше като нея. През целия си живот бе толкова добре защитавана и пазена...

— Тя ще се ужаси, когато разбере, че всички тези мъже се състезават за нея — промълви Тедра.

— Защо ще се ужасява? Никога не я е смущавал фактът, че всичките ми воини ѝ имат мерак.

— Може би просто никога не го е забелязвала.

— Как може да не го е забелязвала? Преди заминаването ѝ се беше стигнало дотам, че след залез никога не можехме да разчитаме на слугините, когато тя бе наоколо.

Тедра скри усмивката си, като завря лице в гърдите му. Бе изпитвала единствено гордост от факта, че толкова много мъже желаят дъщеря ѝ и бе достатъчно да прекарат известно време в нейно присъствие, за да имат след това нужда от услугите на някоя от дарашките жени.

Изведнъж започна да разбира малко по-добре какво бе накарало нейния другар в живота да организира тези състезания. Прекалено

много воители бяха искали Шанел и макар той да предпочиташе тя да се свърже с някой от добре познатите му, на Тедра й бе ясно, че не можеше да реши в полза на един или друг, като пренебрегне останалите.

— Имаш ли намерение да й кажеш? — попита Чалън.

— И да проваля още първия ден от завръщането й у дома? И без това ще разбере съвсем скоро, когато приключат състезанията и дойде ред да избере един от финалистите... О, Звезди! Ти ще я дадеш само след няколко дни, нали? Чалън, та тя току-що се върна! Не съм я виждала от толкова време! Не можеше ли да почакаш?

— Цялата работа се проточи вече прекалено дълго.

— Значи ще я загубя? — прошепна безнадеждно Тедра.

— И къде мислиш, че ще отиде тя? Нали ще я искат кан-иностранските воители? Няма да изчезне толкова далеч, че да не можеш да я посещаваш.

— Да не си забравил, че в състезанията участват и посетители?

— Точно ти настоя да допусна участието им. Аз обаче нямам намерение да избера посетител за дъщеря си.

— Дори и високопоставеният крал Джоран, който е убеден, че може да се справи с победителя на всички воители?

— Особено него — в никакъв случай. Не бих избрал този надут високопоставен крал. По-скоро бих...

Тедра така и не разбра какво би направил по-скоро нейният другар в живота, тъй като в този момент на вратата леко се почука.

— Майко, там ли си?

Тедра се отскубна от обятията на Чалън.

— Влез, скъпа. — Когато Шанел се появи, майка й, доволна, че я закрива с тялото си, я прегърна и прошепна в ухото й: — Гушни си лицето в рамото ми. Ако баща ти види тези подуты устни, ще убие онзи, който ги е подредил така. — А после се обърна към своя другар в живота. — Какво ще кажеш да ни оставиш насаме, скъпи? Бих искала да поговоря малко с дъщеря си преди вечеря.

— Значи ме изритваш от собствената ми стая?

— Удовлетвори желанието ми и тази вечер може да се направя на изгубила предизвикателството.

Чалън се засмя и на тръгване я перна по задника. Щом вратата се затвори зад него, Тедра прегърна дъщеря си, истински щастлива.

— Значи се случи? Открила си мъжа, когото желаш?

— Майко... не ме... стискай! — изпъшка младата жена.

Тедра я пушна на минутата.

— Какво има? Да не си наранена? — Още по-притеснена и на прага на нов пристъп на гняв попита: — Това по ръцете ти синини ли са?

— Предложих да я заведа направо в някой медитех — обади се Марта, преди Шанел да успее да каже нещо, но тя предпочита да се наслаждава на страданието известно време.

— Какво, по дяволите, се е случило?

Марта превключи на една от най-сухите си интонации.

— Както обясни тя самата, газил я е валяк.

— Шани? Да не би някой да те е бил?

— Не... просто се чувствам така, сякаш ме е бил. — Младата жена въздъхна и поведе майка си към една от пейките без облегалка в средата на стаята. — Наистина помислих, че това е той, майко. Беше великолепен. Щом го зърнах, изгубих ума си. Накара ме да се почувствам толкова... толкова...

— И така, след като нещата са изглеждали добре, кое тогава се обърка?

— Всичко, Той изглеждаше съвършен, макар да бе по-висок, отколкото би ми се искало. Но това нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен начина, по който ме караше да се чувствам. А и той усети същото. Приблужи се до мен. И, Звезди, беше готов дори да се бие с Корт заради мен.

— Да се бие с Корт? — повтори невярващо Тедра. — Не говорим за воин, нали?

Младата жена сведе очи.

— Не... но е едър като воин, почти колкото баща ми. И се държи като воин... с една основна разлика. Той е емоционален — ревнив, страстен — дори прекалено страстен и точно тук всичко се обърка. Той не владееше особено страстите си още в самото начало, но когато наближихме сливането... изгуби напълно самоконтрол. Наистина не си даваше сметка, но ръцете му щяха да ме прекършат, а когато ми отне девствеността ме заболя толкова, че изгубих съзнание.

— О, миличката ми. — Преливаща от симпатия, Тедра прегърна много внимателно дъщеря си. — Никога не си била особено

издръжлива на болка. Като малка беше достатъчно да се одраскаш или да се удариш съвсем леко, за да се разпициш.

Шанел я погледна накриво.

— Вече издържам на драскотини и удари, майко. Но това бе неприемлива болка.

— Разкъсването на девствената ципа е наистина болезнено. Знам, че пазеше девствеността си заради баща си — да я дариш на своя другар в живота. Струва ми се обаче, че беше по-добре да посетиш някой медитех...

— Сега вече е безпредметно.

— Наистина. — Тедра въздъхна. — Добре, тогава ще го отбележим като едно от най-болезнените загубвания на девствеността. При положение че след това мъжът се е реабилитирал...

— Нямахте „след това“. Когато дойдох на себе си, единственото ми желание бе да се махна оттам.

— Почакай! — Тедра бе видимо възмутена. — Да не искаш да кажеш, че не си изпитала удоволствие като компенсация за болката? Това е недостойно! Аз...

— Майко...

— ... ще разпъна на кръст това копеле, само да го пипна! Той трябваше да настоява...

— Майко! Аз не исках да ме докосва повече.

— Но той трябваше да ти покаже, че не всичко е болка! Кой би го направил по-добре от мъжа, когото си си избрала сама?

— Ти не ме слушаш, майко, С него наистина всичко беше болка... или поне болката бе прекалено силна. Беше доста груб даже преди да изгуби самоконтрол. А той наистина настоя да продължим сливането си. Дори не искаше да ме пусне. Но аз помолих Марта да го накара да промени намеренията си.

— Бас държа, че това изживяване му е допаднало много.

— Естествено, достатъчно, за да го накара да се закълне, че ще разруши Марта при първа възможност.

Тедра се усмихна широко.

— Обзалагам се, че на нея пък това ѝ се е харесало много. — В същия момент аудиовизуалната конзола в будоара на Тедра пропя и тя рече: — Няма да отговоря, Марта. Казах ти, че ще си приказвам с теб по-късно.

— Може да не е тя — вметна младата жена.

— Разбира се, че е тя. Бясна е, че не може да прави каквото си иска на тази планета, както правеше на Кистран... и както продължава да прави на Роувъра, като се включва във всяка аудиоконзола и компютър, когато ѝ скимне. Ако не бях изключила главния ѝ център, сега щеше да ни крещи, вместо да иска разрешение да говори.

Доказателство бе спирането на мелодийката, която се носеше откъм будоара. В него, по-далеч от очите на Чалън, бяха складирани всички напредничави машинарии на Тедра. Стаята бе дотолкова претъпкана с чудеса от други светове, че нямаше място за седалището на Брок, когато той също се присъедини към семейството. Затова той бе поставен другаде. Иначе сега Марта щеше да използва неговата конзола, за да може да се изкаже.

— Струва ми се, че в крайна сметка ще посетя някой медитех — заяви с гримаса Шанел, когато направи опит да стане.

Ръката на майка ѝ я задържа.

— Седни. Нямах намерение да приключвам с тази тема, но бях на път да се разплача. С теб не трябваше да се случва такова нещо. И може би сгрешихме, като не оставихме баща ти да те види в това състояние. Твоят младеж трябва да бъде наказан за онова, което ти е причинил. И ако не го направи Чалън, ще го направя аз.

Младата жена поклати глава.

— Не искам да бъде наказван за нещо, което не е направил умишлено. Някой и друг урок за добро поведение в спалнята може би няма да му се отрази зле и следващата жена със сигурност ще има полза... Но той...

Тедра повдигна едната си вежда; направи ѝ впечатление с каква неохота дъщеря ѝ изрече последните думи.

— Значи мисълта, че може да бъде с друга жена, ти е неприятна?

— Не, защо да ми е неприятна?

— Защото ти си го избрала, Щани. Защото част от теб вече го чувства като твой.

— Е, тогава тази част просто ще трябва да се присъедини към останалите части, които казват, че вече не се интересувам от него — отвърна сподавено Шанел.

— Напротив, интересуваш се. Просто си разочарована, че не е така съвършен, както ти се иска. Аз пък съм разочарована, че не е

воин. Но тези трудности не са непреодолими.

— Майко, ти май не ме чуваш — възкликна раздразнено младата жена.

— Защото те познавам. Защото, макар да се стараех да намаля влиянието на баща ти върху оформянето на представата ти за правенето на секс, ти все пак си възприела точно неговите възгледи. Искаше единствения мъж. Ето защо чака толкова дълго. И изглежда този е верният избор, иначе нямаше да пожелаеш да легнеш с него в мига, в който си го видяла. Ти си тръгнала с намерението да разтвориш сърцето си и да прекараш остатъка от живота си с него.

— Абсолютно правилно, но инстинктите могат да подведат човек, а надеждите и намеренията не винаги са осъществими. Искането ми се да се бе получило, майко. Страшно много ми се иска. Истината обаче е, че този мъж е опасен. Нямах представа какво е да те държи някой, силен колкото татко, но без неговата нежност; а той дори не си даваше сметка, че ми причинява болка. Ето какво ме плаши най-много. Не желая да преживея отново подобно нещо.

— Но, Шани...

— Погледни ме, майко! Нима ти се струва, че не говоря сериозно? Синините доказват, че казвам истината. И това е само дето ме придърпа, за да ме целуне. Какво ли е положението с останалата част от тялото ми? — Вдигна блузата си... но веднага съжали, че го е направила.

Не беше подготвена за чак толкова драматична картина, а трябваше да очаква, тъй като имаше нежна кожа. Горната част на тялото ѝ бе покрита с всички нюанси на червеното и виолетовото. Посветлите отпечатъци около гърдите и талията вероятно вече не бяха болезнени при докосване, но им трябваше време да избледнеят.

Шанел се изчерви, а майка ѝ пребледня. След това стана като рак от гняв. И единствените ѝ думи бяха:

— Този човек заслужава да умре!

ГЛАВА 12

Мина известно време, докато Тедра успя да дойде на себе си. Шанел трябваше да преобърне своите позиции и да ѝ напомни, че винаги е имала проблеми с лесното си посиняване, и да настоява, че всъщност не е пострадала чак толкова.

— Ще го разкъсам парче по парче, но първо ще удовлетвори желанието му и ще му дам да унищожи Марта. Тя трябваше да те трансферира при първите индикации за наличие на болка.

— Не беше само болка — прошепна младата жена.

— А какво беше?

— Не беше само болка. Не можем да виним Марта, че не е успяла да определи какво чувствам, тъй като поне половината от усещанията бяха... приятни.

Наложи се да подчертае на няколко пъти, че пораженията са само временни и ще бъдат напълно заличени с няколкоминутен престой в медитеха. Наложи се да обещае също така, че ще се заеме незабавно с последното.

Когато тръгна, Тедра все още не бе настроена да погледне на Фалон като на бъдещ член на семейството, но и вече не копнееше да го накълца на парченца.

— Струва ми се, че първо трябва да чуя какво има да каже в своя защита самото чудовище.

Шанел се надяваше от цялата си душа, че майка ѝ никога няма да се срещне с Фалон. Не смееше и да мисли какво би станало при един евентуален сблъсък между две толкова избухливи личности. Освен това от тяхната среща не би произлязло нищо, освен още затруднения. Вече бе взела решението си относно Фалон. Не ѝ беше приятно да го признае, но определено бе страхливка, когато станеше дума за болка. И макар, както изглеждаше, Фалон да бе успял да хване здраво юздите на своите емоции непосредствено преди нейното тръгване, тя нямаше намерение да рискува отново.

Един час по-късно, след като се бе избавила от синините и от евентуалните вътрешни наранявания — не бе поискала обяснения от медитеха, тъй като не желаше да знае — започна да усеща все по-силен гняв към мъжа, стъпнал така безжалостно надеждите ѝ. Нямаше право да проявява подобна безотговорност към силата, която притежава. Някой е трябвало да го научи... той самият е трябвало да се научи да я владее.

Не можеше да си представи какви бяха жените, с които досега е бил. А откъде идваше, че приличаше толкова много на воин, с изключение на самоконтрола, благодарение на който не би ѝ се наложило да се страхува от силата му? Разбира се, ако беше воин, това щеше да породи цяла нова поредица от страхове, някои от които — по-лоши от болката. Беше го попитала поне веднъж. Защо не ѝ бе отговорил?

Като че ли сега пък това имаше значение. Единствено колкото да задоволи любопитството ѝ. Защото, въпреки твърдото си решение да не го вижда повече, изпитваше живо, непреодолимо любопитство. Това още повече подсилваше гнева ѝ. Не трябваше изобщо да мисли повече за него, но не можеше да го избие от ума си.

След като облече традиционното чаури, носено от всички жени на Кан-ис-Тран, се почувства наистина у дома. Притежаваше всички възможни цветове на тези прозрачни, подобни на шалове тоалети, но избра за тази вечер бялото — в чест на баща си. В зависимост от това как бяха набрани шаловете, те можеха да изглеждат натрапчиво предизвикателни или свенливо женствени. Никога не се бе стремил да бъде предизвикателна и се съмняваше, че изобщо някога щеше да го пожелае, затова шаловете на всичките ѝ поли бяха съединени доста под ханша, така че никога не се разтваряха по-горе от средата на бедрото.

За да внесе някакъв цвят в облеклото си, сложи колан и сандали, обсипани със светлосините скъпоценни камъни. Същите камъни блестяха на шията, ушите и двете ѝ китки. Остави косата си да пада свободно по гърба, както я предпочиташе баща ѝ, макар да имаше фризьор стилист, който можеше да ѝ придаде най-невероятни форми само за минути.

Вече беше готова да се присъедини към семейството си за вечеря, но се поколеба пред огледалната стена. Колкото и да се

стараеше обаче, не забелязваше никаква промяна в резултат на днешните си преживявания. Бузите ѝ изглеждаха малко по-розови от обикновено, но това бе всичко. Какво очакваше? Щастлив блясък в очите? Все пак се чувстваше толкова по-различно...

Въздъхна с отвращение и излезе от будоара още по-раздразнена. Така нищо нямаше да излезе. Трябваше да се успокои, преди да се покаже пред родителите си. Нямаше намерение да настройва отново майка си срещу Фалон. При това този път баща ѝ щеше да бъде там и да поиска обяснения.

Обикаля бавно в продължение на няколко минути из стаята си, като поемаше дълбоко въздух и се надяваше познатата обстановка да я поуспокои: колекцията ѝ от лунни камъни; единственото легло в двореца, приемащо формата на лежащия; столът, който Далден чупеше всеки път, щом седнеше на него, като неизменно я размиваше. Още не се бе видяла с брат си, нито пък домашният ѝ любимец бе дошъл да я приветства, но това бе въпрос на минути.

Тук беше в безопасност. Защитена. Щеше да стои по-далеч от състезанията. Утре Корт щеше да придружи приятелите ѝ обратно до парка, ако искаха да ходят там, но тя щеше да си намери извинение.

Ето, вече се чувстваше по-добре. Не си даваше сметка, че се опасява да не би да срещне случайно Фалон, но очевидно това бе скритата причина за тревогите ѝ.

Пое си за последен път дълбоко въздух и излезе от стаята, усмихна се на слугинята, която тъкмо минаваше край вратата, и спря рязко, забелязала четиримата мъже, които я следваха. Фалон Ван'иър бе един от тях. Той също спря, изненадан не по-малко от нея самата. Тримата му приятели се обърнаха, за да видят какво го бе задържало.

Шанел се възползва от тази възможност, за да се вмъкне обратно в стаята си. Сърцето ѝ биеше лудо. Нямаше представа какво правеше той в двореца и още по-малко — защо идваше по коридора откъм крилото за гости. Защо не бе изчакала още няколко секунди, преди да се покаже от стаята си! О, Звезди, вратата ѝ не се заключваше! На нито една от вратите в двореца нямаше ключалки, тъй като никой не би се осмелил да влезе там, където не го желаят.

Тази мисъл ѝ донесе известно облекчение, но само до мига, в който вратата започна да се отваря и да я побутва в гърба. Дъхът ѝ секна. Отпусна се с цялата си тежест върху ѝ, но усилията ѝ бяха

напразни. Вратата продължаваше да се отваря плавно, като я принуди да отскочи встрани, преди да я притисне към стената.

Обърна се с лице към натрапника, без да се съмнява дори за миг кой би могъл да бъде той. От гърлото ѝ обаче не излезе нито дума, която да го прогони, тъй като бе поразена отново от красотата му.

Фалон стоеше на прага, усмихнат до уши и от цялото му същество лъхаше доволство. Сега носеше риза, ако това изобщо можеше да се нарече риза. Бе ушита от меката като масло кожа на заал — бяла, без ръкави, прилепнала плътно към гърдите му или по-скоро към малката част от тях, която прикриваше. Стигаше до кръста и вместо да го обвива, както бе характерно за воините, беше прикрепена към пъпа с брънките на златна верижка. На фона на бялото, кожата му изглеждаше още по-тъмно бронзова и това на свой ред го отдалечаваше още повече от светлите воини на Кан-ис-Тра.

Шанел забеляза и дългия метър и двайсет сантиметра меч на лявото му бедро, прикрепената с каишки към десния му ботуш златна кама, новия колан, гравирани със злато и някакъв бял метал, и най-вече — невероятните му височина и мускули, изпълнили рамката на вратата. Всичкият страх, който бе изживяла в палатката, се бе върнал отново, но зад него се спотайваше непреодолимото главозамайване, което бе изпитала още щом го бе зърнала за първи път.

— Не съм предполагал, че ще те намеря тук, жено.

— Нито пък аз — теб. — След като веднъж успя да изрече това, следващите думи сякаш дойдоха по-лесно. — Това е моята стая и аз не те каня в нея, Фалон, така че не можеш просто да...

— Аз се самопоканвам.

И той незабавно подкрепи думите с действия, като пристъпи още една-две крачки напред, за да може да затвори вратата зад себе си. Младата жена заотстъпва назад, но когато лазурните му очи се впериха в нея, тя сякаш изгуби способността си да се движи. Тревога скова ума ѝ.

— Фалон, няма смисъл да го правиш. Няколко часа не променят нищо.

— Не съм съгласен — отвърна той, без да обяснява защо. Вместо това сведе поглед към кръста ѝ; съоръжението за свързка с компютъра не беше там. — Тя все още ли слуша?

— Не... Да! Върви си. Нямам какво друго да ти кажа.

Той поклати бавно глава и ѝ се усмихна.

— Имаме да довършваме много неща, жено. По-добре приеми волята ми, тъй като няма да те оставя, докато...

— Защо трябва да бъдеш толкова дяволски непреклонен? Хората нямат ли право на свободен избор там, откъдето идваш?

— Казах ти, че в това, което става помежду ни, няма място за права.

— Според теб да, но не и според мен. Ако питаш мен, ти просто използваш тези глупости за някакво си поправяне на грешката, за да ме имаш отново. Това не е в моя правилник. И аз продължавам да отказвам.

— Първо ще се погрижим за страховете ти. Имаш думата ми, че няма да се слеем, преди да си го поискала.

Възможно ли бе да достигне отново онова състояние, когато бе молила за удоволствие и облекчение?

— Такова нещо няма да се случи — настоя Шанел.

— Ще се случи — отвърна на секундата той и направи крачка към нея.

Тя се обърна с намерението да побегне, но младият мъж я взе в обятията си.

— Фалон, не!

— Можеш да ми кажеш „не“... но след като те избавим от страховете ти.

При тези думи той обходи с поглед стаята, докато откри малкото легло в единия ъгъл. Спусна се към него, постави я отгоре му и се намести пъргаво върху тясното пространство до нея. Изведнъж усети как леглото започва да се движи — удължаваше се според неговия ръст и се разширяваше така, че да има достатъчно място и за двамата.

Тогава я обхвана през кръста и двамата се претърколиха на пода, на предполагаемото безопасно място, като той пое удара от падането върху гърба си, а тя се приземи сравнително меко върху него. Беше ѝ достатъчно обаче да забележи разширените му от ужас и неразбиране очи, за да избухне в смях.

Просто не успя да се сдържи. Дори когато Фалон се надигна, без да я изпуска от скута си и се вгледа в лицето ѝ, тя продължи да се смее, като не си даваше сметка, че всичките ѝ страхове изчезваха заедно със смеха. О, Звезди, та той беше опитал да я спаси от собственото ѝ

легло! Нейното легло! Това ѝ припомни как баща ѝ някога атакувал един нещастен стол, който се раздвижил под него, приемайки формата на тялото му, и въздухът се изпълни от нов водопад от весели звуци.

— Съжалявам — успя да изрече най-сетне тя, като избърса сълзите от очите си и му се усмихна. Тогава някакъв дявол я накара да добави: — Може би трябва да ти благодаря, че ми спаси живота.

Смехът я превзе отново, докато я остави почти без дъх. Най-сетне се подпря изтощена на Фалон.

Когато осъзна какво прави, младата жена си даде сметка, че я бе приютил в обятията си. Изведнъж разбра още много неща — че страхът ѝ бе изчезнал временно, че поведението ѝ може би му бе досадило за момент, но тялото му не го показваше. Играеше си с косите ѝ. Чуваше силните удари на сърцето му. И нямаше желание да се отделя от обятията му.

— Трябва ли да смятам, че не си била в опасност?

Шанел го погледна внимателно. Определено не беше недоволен, а само любопитен.

— Нямаше никаква опасност.

— Това нещо не е ли легло?

Не можеше да не се усмихне.

— Легло е, но не е живо. То просто променя формата и размерите си според формата и броя на хората, които го използват. Много е удобно за малка стая.

— Само дето тази стая не е малка.

— Така е.

Можеше да добави, че нейният домашен любимец, Фембеърът, обичаше понякога да спи при нея и бе принудена да използва това легло, тъй като в противен случай за нея нямаше да има място. Но предпочиташе Фалон да остане с впечатлението, че използваше стаята само временно.

— Фалон...

— Полудявам, като те гледам в моите цветове.

Шанел хлъцна и опита да се отдръпне.

— Никога повече няма да сложа бяло.

— Съмнявам се, че това би променило нещо.

Сега вече разбираше причината за бясното тупкане на сърцето му. И не бе стигнала доникъде с опитите да се измъкне от ръцете му.

Всъщност сега те даже я притискаха по-силно и преди да разбере какво става, устните им се бяха слели. Кръвта ѝ завря и не след дълго тя вече отвърщаше на целувките му, без да се интересува от онова, което щеше да последва, без да се интересува от каквото и да било друго, освен от сладкото желание, което те възпламеняваха с такава лекота у нея.

Издърпването на стегнатите възли на шаловете надолу по раменете означаваше, че цялото чаури щеше да се свлече до кръста ѝ. Докато младата жена го осъзна, то вече бе сторено. Ръцете от двете страни на тялото ѝ я повдигнаха и миг по-късно тя се озова коленичила, възседнала Фалон през хълбоците. Устните му се озоваха върху едната ѝ гърда и се затвориха около втвърденото зърно. Силите я напуснаха така внезапно, че трябваше да се вкопчи в него. И тогава той засмука... прекалено ентусиазирано.

— Фа... лон!

Опъването секна мигновено. Устата му се отдели от нея и вместо това младият мъж притисна лице между гърдите ѝ.

— Ще контролирам положението, жено, кълна се, че ще го контролирам.

Шанел се ужаси, тъй като си даде сметка, че той се бореше за този контрол. Нищо чудно да го бе изгубил, тъй като резултатът беше същият. Сладкото удоволствие, което бе изпитвала до този момент, отстъпи място на парализиращ страх, който премина в паника. Опита да го отблъсне, но сега дланите му бяха обхванали хълбоците ѝ и я приковаваха към гърдите му. Единственото, което успя да направи, бе да отдели раменете си от него.

— Фалон, пусни ме... моля ти се.

— Не.

В този отговор нямаше място за спор. Неотстъпчивостта му я вбеси.

— Не можеш да продължаваш да правиш това! Аз имам права...

— Както и аз. Чии права според теб имат предимство?

Младата жена присви очи.

— Какво означава това? Че правото е на страната на по-силния?

Ван'иър поклати глава и се усмихна.

— Ти ми даде правото да се свържа с теб, жено, а аз все още не съм го направил както трябва. Струва ми се, че го нарече... разговор.

Тя се изчерви при спомена за дързостта си.

— Каквото и да мислиш, че съм ти дала, Фалон, аз си го вземам обратно. Допуснах грешка, но вече си платих за нея. Не може и дума да става да плащам два пъти. А сега ме пусни, преди да съм се разкрещяла.

— Викай тогава. Аз ще те накарам да замълчиш просто като те целуна.

Искаше ѝ се да крещи, но от гняв. Но дори това можеше да доведе някой от слугите... а после — и баща ѝ. Можеше само да предполага докъде щеше да се стигне. Какво тогава ѝ оставаше?

Той бе споменал нещо за целувки. Сега забеляза, че се взира напрегнато в устните ѝ и се сопна:

— Да не си посмял!

Фалон въздъхна и я придърпа по-близо до себе си.

— Човек греша, когато остави една жена да спори, при положение че няма шансове да победи...

— Имаш ли нужда от помощ, Шани?

И двамата се обърнаха. Беше Корт. Шанел изпита безкрайно облекчение. Младият мъж настръхна и тялото му стана твърдо като стомана.

— Да!

— Не, няма — изръмжа Фалон и се обърна към нея. — Кажи му да излезе.

— Не.

— Тогава аз ще трябва да го сторя.

— Опитай.

Бе истински щастлива, че ѝ се отдаде възможността да му го каже, но той очевидно не споделяше чувствата ѝ.

— Твърдоглавието ти става досадно, жено. Ако беше моя, нямаше да го допусна.

С тези думи Ван'иър я постави на пода до себе си и се изправи плавно на крака, като в същото време извади меч от ножницата. Не беше очаквала това. Корт можеше да измъкне Фалон от стаята ѝ, ако се наложеше дори със сила, но не и да се защитава срещу оръжие. В името на Звездите, това си беше чисто убийство!

— Не, почакай! — Изпълзя и застана пред младия мъж. — Какво, по дяволите, мислиш, че правиш?

— Карам го да напусне, нещо, което бях принуден да сторя.

Шанел се изчерви силно.

— Съжалявам. Не трябваше да използвам твоите думи. Но сега вече той не може да си тръгне. Чу ме да моля за помощ и програмата му няма да позволи да напусне, преди да я е дал.

— В такъв случай ще трябва да променя намеренията му.

— Да му промениш... Фалон, той е андроид. Не е възможно...

— Не ми пука от коя раса е. Той се намеси и аз няма да го търпя.

Понечи да я бутне встрани. Младата жена се вкопчи с две ръце в дръжката на меча, разбрала, че той не е наясно за какво всъщност става дума.

— Фалон, андроидите са машини! Корт не е истински, той е машина, но въпреки това означава много за мен. И ако го унищожиш, аз... никога няма да ти простя. Той е до мен, откакто съм се родила. Баща ми го програмира да ме пази, така че за него е невъзможно да ме остави сега тук заедно с теб. Освен това не знае как да използва меча, който носи. Той се бие само без оръжие. Това ще бъде равносилно на нападение срещу беззащитно дете. Ти не би направил такова нещо, нали?

По лицето на Ван'иър се изписа безпомощност.

— Не изпитвам скрупули относно разрушаването на машини, ако той изобщо е машина, но не бих унищожил нещо, на което ти държиш. — Прибра меча си. — Спомена за баща си. Къде мога да го намеря?

За момент Шанел изгуби ума и дума.

— Той... той не е тук.

Ненадейно Фалон се усмихна широко.

— Започвам да отгатвам с лекота кога лъжеш, жено. Ще трябва да ми напомниш да те отуча от този навик, щом станеш моя.

Младата жена изскърца със зъби.

— Сега ще си вървиш ли?

— Противно на здравия разум за втори път позволявам да стане твоето. — Сведе поглед към все още разголените й гърди. — Трети път обаче няма да има. Все ще намеря начин да те направя моя.

ГЛАВА 13

Фалон закъсня за вечерята, но никой не каза нищо. Ако не го очакваха тук, нямаше да изостави така лесно жената с нейния андроид. Но сега вече знаеше къде може да я намери и това му носеше безкрайно облекчение. Подозираше, че баща ѝ също е гост на шодана и следователно — леснодостъпен. Тази мисъл го разведри още повече.

Нямаше търпение да разпита Далден и да уреди колкото се може по-скоро среща с бащата на жената. Но първо трябваше да приветства своите домакини.

Чалън Ли-Сан-Тер не го изненада с нищо — отговори на очакванията му за мъж, който е бил шодан в продължение вече на повече от двайсет години, воин на воините. Подобно на почти всички кан-ис-трански воители и той съдържаше така добре емоциите си, сякаш те изобщо не съществуваша. Ба-хар-анците винаги им бяха завиждали за тази способност, тъй като те самите все още не я бяха овладели.

Другарката в живота на Чалън обаче бе истинска изненада. Бе се подготвил да не хареса тази жена, отворила планетата им за инвазията на посетителите, но откри, че тя е любезна, разумна и изключително привлекателна. Не можеше да ѝ се сърди повече за това, че е посетителка, така както не можеше да се сърди и на своята златна Шани.

Когато най-после реши, че ще може да поговори насаме с Далден, стана ясно, че синът на шодана е изчезнал.

— Отиде да види какво е забавило сестра му — информира го Джадел. — Но не ме дръж повече в напрежение. Как е твоята посетителка?

Ван'иър направи крива физиономия.

— Пак не можах да бъда достатъчно дълго с нея, за да разбера коя е. Нито пък имах възможността да успокоя страховете ѝ.

— Трябваше да изчакаш момента, когато ще разполагаш с повече време.

— Времето не съществува за мен, когато съм близо до нея. И сега изобщо нямаше да съм тук, ако не ѝ беше дошла на помощ някаква машина, макар все още да не мога да повярвам, че наистина беше машина. — На път към вратата бе спрял за миг до онова нещо, наречено Корт и то му се бе усмихнало предизвикателно. — Дори не мога да го унищожа, защото тя държи на него — завърши с отвращение той.

Джадел се усмихна.

— Утеши се с мисълта, че можете да оставите тук машините ѝ.

— Така е... Дрода да ни е на помощ, лъжат ли ме очите?

Джадел проследи погледа му до малкия овален плувен басейн в ъгъла на помещението. Около него се бяха изтегнали три огромни фембеъра. Бели, с къс косъм, дълги стегнати тела, широки кръгли глави, големи сини очи и впечатляващи зъби, те бяха едни от най-ужасните месоядни животни на планетата с размерите почти на хатаари.

Джадел обаче очевидно не споделяше тревогата му, тъй като се засмя.

— Ти не беше тук по време на обясненията, братко. Семейство Ли-Сан-Тер ги отглежда като домашни любимци.

— Какво необикновено семейство! Да държи в дома си хищници. Никога не съм чувал за питомен фембеър.

— Но ни увериха, че тези тук не са опасни.

Джадел още не бе свършил, когато една от огромните котки се изправи и се спусна към вратата. Фалон погледна натам, за да види кои са новодошлите и се оцъкли. Жената бе неговата Шани. Тя бе прегърнала през кръста Далден, а той, от своя страна, бе преметнал ръка около раменете ѝ. И двамата се усмихваха. Миг по-късно младият мъж забеляза приликата помежду им — косите, очите, цветът на кожата, всичко беше еднакво. Но преди да успее да осъзнае напълно смисъла на това, фембеърът се хвърли върху Шани, строполи се заедно с нея на пода и почти я закри с тялото си.

Онова, което видя Ван'иър, бе, че атакуват неговата жена. Реакцията му бе съвсем примитивна. Сграбчи дръжката на камата и вече бе преполовил разстоянието, когато насреща му се изпречи Чалън, единственият, способен да го спре в този миг.

— Спокойно, воине. Това животно е на дъщеря ми. То просто я приветства с добре дошла у дома.

В този момент младият мъж чу мелодичния смях, който всеки път стопляше сърцето му. Тя наистина не беше в опасност.

— Дъщеря ти?

Шанел щеше да познае този глас навсякъде. Смайването, което прозвуча в него, я накара да изпъшка. Отблъсна встрани Шанк, така че да може да седне и да се огледа, за да бъде сигурна. И, разбира се, насреща ѝ стоеше Фалон, отчасти закрит от баща ѝ. Тогава Ван'иър се наведе, за да си прибере камата; погледите им се срещнаха; усмивката му бе триумфираща. Този път въздишката ѝ се чу.

— Какво правиш тук?

— Какъв е този тон, Шани? — рече предупредително брат ѝ, помагайки ѝ да се изправи. — Говориш с шодан.

— Шо... Не! Той е посетител.

— Нека цветът на косите му да не те заблуждава — прошепна Далден, така че да го чуе само тя. — Той е ба-хар-ански воин и шодан на Ка'ал, един от най-големите градове в тази страна.

— Воин. Проклет воин. — Обърна отново обвинително горящите си очи към Фалон. — Ти ме накара да мисля, че си посетител!

Младият мъж продължаваше да се усмихва. Нищо не можеше да помрачи задоволството.

— Ти ме накара да помисля същото, жено.

Преди да бе успяла да каже още нещо, брат ѝ я дръпна така, че тя се завъртя с лице към него.

— Познаваш ли се вече с Фалон?

— Ще ми се да не го познавах. Срещнах го малко след като пристигнах.

— И Марта беше с теб?

— Разбира се, Дал, но какво общо има това с...

Той я пусна и се обърна към Фалон. Макар външно да изглеждаше напълно спокоен, в него бушуваше истинска буря.

— Бих искал да поговоря насаме с теб, шодан Ван'иър. Веднага!

Фалон помнеше много добре какво бе казал на брата за сестра му. Знаеше защо го вика Далден, но дори това не можеше да помрачи ликуването му. Жената не беше посетителка. Тя щеше да бъде негова.

Фалон кимна, но в този момент се приближи Чалън.

— Какво става тук, Далден?

— Грешка, която трябва да бъде поправена — отвърна уклончиво синът му. — Няма да отнеме много време.

Чалън ги остави да вървят, тъй като реши, че каквато и да бе въпросната грешка, тя трябваше да бъде оправена на четири очи, за да не бъде засрамен Ван'иър. Но вратата още не се бе затворила зад двамата младежи, когато стената се разтърси; очевидно единият от тях бе блъснат в нея.

— Някой трябва да се е спънал — заяви Тедра, като се появи до своя другар в живота с намерението да не го оставя да се меси. — Ти също няма да мърдаш оттук, млада госпожице.

Шанел издаде недоволен звук, понечи да каже нещо, но забеляза смръщената физиономия на баща си и затвори уста. Тъй като стоеше по-близо до вратата, тя чуваше по-добре от останалите развихрилата се битка. Приблужи се до Шанк и завря лице в дебелия му врат. Защо бе позволила на брат си да я измъкне от стаята ѝ, след като вече бе решила да не се показва?

— Струва ми се, че ти знаеш какво става там? — обърна се Чалън към Тедра.

— Защо мислиш така?

— Жено...

— Търпение, скъпи. В крайна сметка ти ще вземеш решението и то съвсем скоро, ако не греша.

Отвън в коридора Далден се извъртя и блъсна главата на своя противник в пода.

— Тя ми е сестра, дяволите да те вземат! Ти искаше да направиш сестра ми робиня!

— Само докато мислех, че е посетителка. — Фалон освободи глава и само след секунди двамата бяха сменили местата си. — Сега ще ме изслушаш ли?

— Не, този път ти ще ме слушаш. Ще я имаш или като другарка в живота, или изобщо няма да я имаш. И ако баща ми не ти я даде, тогава ще трябва да те предизвикам, Фалон. Разбираш ли защо?

— Разбира се. — Младият мъж се усмихна. — Не бих очаквал нещо друго от брата на моята жена.

— Тя още не е твоя жена. Звезди, наистина имаш голям късмет, че ми допадна толкова.

Фалон се засмя и му помогна да стане.

— Свършихме ли вече?

— Не. — Далден стовари юмрук в корема на своя противник. — Това е заради онова, с което си я уплашил. Не искам да знам какво е... По-добре да не се повтаря никога повече.

Неочакваният удар накара Фалон да падне на колене. Как ли щеше да се бие този младеж с мъжете, които не харесва?

— Сестра ти избра да дари мен, Далден, с първия си път. Глупаво постъпих, като допуснах да я изплаша, но знам, че тя все още ме желае. Просто ми е нужно време, за да я избавя от страха.

— Звучи справедливо — заяви Далден и помогна на шодана да се изправи. — Но вероятно си даваш сметка, че сега вече ще трябва да се включиш в състезанията?

Фалон направи гримаса.

— Щом трябва.

— Това би могло само да увеличи шансовете ти. Ти не си единственият, който желае Шанел. Основната грижа на баща ми е да остави сестра ми в ръцете на мъж, способен да я защитава така добре, както я защитава сега той.

— Грижата на всеки баща — съгласи се Ван'иър. — Добре тогава. Бих предпочел да я поискам още сега, но ще изчакам до края на състезанията.

ГЛАВА 14

— Не можа ли да разбереш, че е воин, по вида му? — попита предпазливо Тедра.

Дъщеря ѝ се облегна на стената на балкона и се загледа към стълбовете от гаалски камък, които осветяваха улиците на града. Не ѝ се говореше за Фалон Ван'иър. Воин. Измамник, ако питаха нея. О, Звезди! Следобед си бе мислила, че не може да има по-лошо от вече случилото се, но последвалите събития показаха колко се е заблуждавала.

Майка ѝ обаче нямаше да се задоволи с мълчание. След разигралата се в трапезарията сцена, Тедра бе разбрала много добре кой е Фалон, така че нямаше нужда да пита.

— Има фигура на воин, така е. Но е с черна коса. Дори Марта помисли, че е посетител, когато ѝ го показах.

— Всеизвестно е, че ба-хар-анците имат черна коса — отбеляза Тедра.

— Но от нас до тази страна се пътува четири месеца, а те не са прекосявали границите ни откакто се помня. Никога досега не съм виждала ба-хар-анец. А и няма как да са разбрали за състезанията, тъй като те нямат вземане-даване нито с нас, нито с Центъра.

— Така е, но тези ба-хар-анци дойдоха тук с брат ти по молба на баща ти. А ето я и лошата новина. Баща ти иска нашите две страни да възстановят мирните си отношения. Това ще даде предимство на този младеж, ако реши да те поиска. А аз не съм сляпа, скъпа. Той светна като гаалски камък, когато разбра коя си.

Шанел изпъшка.

— Ще ме поиска. Но сега аз имам още по-основателна причина да не го желая. Ще трябва да напусна незабавно планетата.

— Недей да прибързваш. Наистина ба-хар-анците се отличават много от нашите воини. Липсата на самоконтрол на твоя Фалон е една от разликите. Но ако сега ми кажеш, че между вас двамата няма нищо, тогава млъквам.

— Майко, защо вземаш отново неговата страна? — възкликна раздразнено младата жена.

— Защото ти го избра. Защото не искам да направя грешка заради някакъв временен страх. Защото не само ти закъсна тази вечер и този път не те видях да накуцваш.

Шанел извърна поглед; по-добре щеше да бъде, ако майка ѝ не бе толкова интуитивна.

— Този път той наистина не ми причини болка. Между атаката на моето легло и неговата атака срещу Корт не му остана много време.

— Нищо друго не може да накара един воин да се замисли, така както променящото формата си легло — заяви Тедра, но успя да остане сериозна само две секунди и избухна в смях. — Съжалявам. Просто много ми харесва, когато тези големи мъже се сблъскат с достиженията на техниката. Но на теб вероятно не ти е било смешно.

Младата жена повдигна едната си вежда.

— Шегуваш ли се? Той ме спаси от собственото ми легло, майко.

— О, престани — рече умолително Тедра, като бършеше очи с опакото на дланта си.

— Именно тази проклетата развеселеност ме остави беззащитна, или щеше да ме остави, ако Корт не се бе появил точно тогава. Но това не променя факта, че Фалон не напусна стаята ми, като го помолих. Не искаше и да чуе, когато му обясних, че не желая да правя секс. Даже обеща да ме излекува от твърдоглавието, щом стана негова. Стремежът му да се налага е непоносим.

— Разбира се, че е непоносим — отвърна Тедра без капчица съчувствие. — Все пак той е воин и очевидно нашите и техните воители си приличат в това отношение. Ти си свикнала на подобна властност, скъпа. Просто не си свикнала да го приемаш от непознати.

— И нямам намерение да свиквам. Ако бях разбрала, че е воин, още в началото, сега нямаше да водим този разговор. Никога нямаше да отида с него.

— Не се самозалъгвай, Шани. Когато човек си изгуби ума по някого, вече не може да стори нищо. Говоря ти от собствен опит. Нямаше да устоиш на изкушението. Така че пак щяхме да водим точно този разговор, тъй като и мъжът си е изгубил ума и очевидно смята да направи нещо.

— Не може да направи кой знае какво, ако мене ме няма тук —
заяви троснато Шанел.

Майка ѝ въздъхна.

— Нека ти разкажа за два от най-големите проблеми, с които съм се сблъсквала в живота си. Баща ти направи така, че да забременея. Спомни си, че там, откъдето идвам, жените не изпадат в такова състояние. Само мисълта ме ужасяваше. Не желяех в никакъв случай да преживея нещо така варварско като раждането. Дори не исках да прочета медицинското заключение на медитеха. Марта обаче не ми позволи да се държа като страхливка. Тя го прочете и естествено побърза да ме уведоми за съдържанието му, в това число и за факта, че бебето ще бъде момче.

Шанел въздъхна.

— Но, майко...

— Знам, знам, но все пак ме остави да довърша. Реших да бъда смела и да износя и родя сина на Чалън. Все пак го обичах, а той държеше раждането да стане по старомодния начин. Колкото повече приближаваше времето обаче, толкова повече се страхувах, макар да знаех, че бе достатъчно да вляза в някой медитех, за да не усетя никаква болка. Не бях пресметнала обаче простия факт, че никой медитех не е толкова широк, че да побере такъв голям корем, тъй като човек не пълнее от консумацията на кистранска храна, а това бе стандартен кистрански медитех. И така, в последната минута открих, че ще раждам наистина по старомодния начин без никакво обезболяващо, дори без помощта на някой от Шака'анските лечители, тъй като вече бях трансферирана на Роувъра. Представи си какъв шок бе за мен това.

— Защо не си ми го казвала досега?

— Просто никога не съм искала да говоря за страхове пред теб, за да не ти ги насаждам. Чакай, още не съм стигнала и до половината. Баща ти получи нервна криза. Не беше очаквал, че ще трябва да акушира той самият, но на кораба бяха само те с Корт и Марта. Марта няма ръце, а по онова време Чалън все още не позволяваше ръцете на Корт да се доближават до мен. Преди брат ти да се появи, сигурно се бях заклела във всяко божество, че ще убия баща ти, задето ме накара да преживея всичко това. Той обаче прие благосклонно заплахите ми. Заяви, че реакцията ми била напълно нормална. После Марта

предложи услугите си, като освен обичайните брътвежи започна да дава инструкции по учебник от рода на: „Ако се понапънеш малко, вместо да заплашваш този голям мъж, че ще го кастрираш, може и да свършим с тази работа“; или пък: „Според мен можем да кажем със сигурност, че белите ти дробове са в отлично състояние, момичето ми.“

— Не е било много мило от нейна страна.

— Всъщност се опитваше да ме вбеси, за да отвлече съзнанието ми от болката, но тогава не оцених жеста ѝ. Тя обаче запази гвоздеа на програмата за края, когато Чалън вдигна пищящия си син, а аз лежах полумъртва, поне така се чувствах. „Запазете поздравленията си за покъсно, милички. Свършили сте само половината работа.“ „Има предвид плацентата“ — опита да ме успокои Чалън, но Марта побърза да уточни с възможно най-спокоен глас: „Не, имам предвид, че вашият син си има близначка, която не след дълго ще поиска да го последва навън.“

— Искаш да кажеш, че не си знаела?

— По дяволите, не, не знаех. А тя е знаела през цялото време, но нито веднъж не спомена, че нося две, а не едно дете. След това призна защо си е мълчала през всичките девет месеца. Решила, че няма да мога да го понеса и може би е имала право. Беше ми достатъчно трудно да свикна с мисълта, че нося и ще родя едно бебе. Напълно вероятно е в крайна сметка да бях решила все пак да не опитвам, ако още в началото знаех, че ще са две. Наистина нямам представа как щях да постъпя.

— Имай по-голямо доверие в себе си, майко.

— Просто съм искрена, Шани. Ти си отраснала с мисълта, че един ден ще раждаш бебета, може би дори очакваш с нетърпение този момент. За теб това не е кой знае какво. Аз обаче бях възпитана да не го очаквам. Ето го и втория голям проблем, за който споменах. И така, родих ви двамата с брат ти. Не ме питай как оцелях, но както виждаш, жива съм. И ви обикнах безумно. Нищо обаче не можеше да ме накара да преживея отново този кошмар. Взех решението, без да кажа на баща ви. Медитехът щеше да се погрижи никога повече да нямам деца. Отидох в този на Роувъра, Медикъл. Дори набрах нужната информация, за да разбере какво искам от него. А Марта не обелваше дума. Тогава си помислих колко обичам Чалън и че той вероятно

никога нямаше да ми прости. Разплаках се. После се сетих за вас двамата с Далден и колко безценни сте за мен. Тук вече започна истински рев. Седях на пода, съдирах се от плач и така открих, че емоциите могат да причиняват наистина физическа болка.

— Не го направи, нали? — попита тихо Шанел.

Тедра поклати глава.

— Не се наложи. Щом изпаднах в истерия, Марта откри Чалън и го трансферира в Медикъл. Той седна на пода до мен и ме прегръща дотогава, докато сълзите ми пресъхнаха. Накрая заяви, че нямал намерение да прави така, че да забременея отново. Онова, което не знаех, бе, че воините не искат да имат големи семейства и страдат заедно със своите жени по време на раждането. Стандартът е едно-две, рядко три деца, след което воинът започва да пие отново вино от дхая, местното средство за предпазване от забременяване и го прави до края на живота си. Вече бях дарила на Чалън близнаци и това му бе достатъчно. И така, за да приключим с въпроса, ето какво ще ти кажа. Първият проблем, от който предпочитам да бягам като от дявол, просто трябваше да бъде изтърпан. Колкото до втория, за него се погрижи Чалън. Това, което искам да кажа, Шани, е, че всяка трудност и проблем могат да бъдат решени по един или друг начин. Просто трябва да бъдат открити.

На младата жена ѝ бе необходимо известно време, да се пренесе обратно в настоящето и да се сети, че главната тема на този разговор бе всъщност Фалон.

— Вече се сещам за едно решение. Просто след правенето на секс, отивам в някой медитех и оставам там до края на живота си.

— Не е смешно — сопна се нетърпеливо Тедра. — Проблемът е на Фалон и той ще се справи с него, в противен случай ще трябва да отговаря пред баща ти.

— Той се кълне, че това няма да се случи повече, но, майко, тази вечер видях как се бори да запази самообладание, когато нахлу в стаята ми. Наблюдавах какви усилия полагаше и това ме изплаши наистина. А и какво всъщност знаем за тези източни воини? Какви ли различия още ще трябва да откривам?

Сега бе ред на майка ѝ да се усмихне.

— Може би те наказват жените си по друг начин или изобщо не ги наказват. Може би някоя от прекалено бурните им емоции е

любовта.

Шанел я стисна възбудено за ръката.

— Ти знаеш ли за такова нещо?

Тедра трепна.

— Звезди, нямах намерение да ти вдъхвам лъжливи надежди, скъпа. Не, не знам. Но брат ти може би знае. Все пак той прекара последните две седмици заедно с тези ба-хар-анци. Защо не го попиташ?

— Какво да ме пита? — обади се отзад младият мъж.

Тедра погледна през рамо.

— Едва сега ли се връщаш?

— Не, прибрахме се точно за сервирането на храната. Но стоим и умираме от глад, защото ви чакаме.

Сестра му се обърна и погледна през високите сводести отвори, които водеха към трапезарията. Фалон седеше на една от пейките без облегалки и разговаряше с някой от приятелите си, но вероятно усети погледа ѝ, тъй като точно в този момент вдигна очи, откри я и успя да я разтопи с една от неустоимите си усмивки. Шанел простена и побърза да се обърне.

— Коремът ти ще изчака още няколко минути — говореше в това време Тедра. — Разкажи ни нещо повече за ба-хар-анците. По какво се отличават от нашите воини?

— Малко по-демонстративни са в някои случаи.

— Нарани ли го, Дал? — попита тихичко Шанел.

Той се засмя. Майка им я потупа успокояващо по дланта.

— Ако искаше да му стори нещо, щеше да го предизвика. А как се отнасят с жените си, Далден? И по-специално — как ги наказват?

Той сви безцеремонно рамене, а в кехлибарените му очи проблеснаха весели пламъчета.

— Мисля, че ги напляскват.

Тедра се изсмя.

— Това ли е всичко?

— Какво! — хлъцна дъщеря ѝ, възмутена до дъното на душата си. — Това е... това е...

— Не е онова, от което се страхуваше — побърза да ѝ напомни Тедра.

Младата жена стисна устни. Така беше. Но напляскване? От човек с невероятна сила като Фалон? Не, благодаря.

— Ами любовта? — продължи да разпитва майка ѝ.

Брат ѝ сви отново рамене.

— Тази тема не бе обсъждана нито веднъж по време на престоя ми там. Знам, че този човек иска Шанел. Докато я мислеше за посетителка, смяташе да я купи. Но сега, след като вече е наясно коя е, я иска за своя другарка в живота, и мисля, че ще се грижи за нея така, както би го направил всеки кан-ис-трански воин. Харесвам го. Уважавам го и като шодан. С две думи, надявам се, че татко ще му я даде... особено след като тя вече му се е отдала.

Неодобрителните нотки, които се появиха в гласа му, накараха младата жена да вдигне поглед към лицето му, усещайки, че бузите ѝ пламват.

— Това си е моя работа, Дал. Вярно е, избрах го и допуснах грешка, която обаче не смятам да повтарям. Просто не се получи.

— Знам, че сега се страхуваш от него, Шани — започна с известно колебание той след избухването ѝ. — Фалон ми го каза. Но каквато и да е причината, аз съм сигурен, че той ще успее да се справи с нея.

— А аз пък съм сигурна, че няма да успее. Звезди, признал ти е всичко!

Този път Далден се усмихна.

— Когато спомена за първи път за теб, той не знаеше, че си ми сестра, нито пък аз знаех, че е решил да купува именно теб.

— По дяволите! — избухна Тедра. — Вече за втори път споменаваш за желанието му да я купува. Да не би да мисли, че тук другарките в живота се продават?

— Не, но той не я е искал за другарка в живота, докато я е мислел за посетителка. Все пак семейството му има основателна причина да не обича посетителите. Въпреки това обаче той искаше да вземе Шани със себе си... само че като робиня.

— Като какво? — възкликнаха едновременно двете жени. Младият мъж се намръщи.

— Не знаехте ли, че ба-хар-анците са робовладелци?

— Сега, след като го спомена, си спомних нещо, но то бе толкова отдавна; нищо чудно, че съм го забравила — рече Тедра, като обгърна

дъщеря си през кръста и я поведе към трапезарията, шепнейки ѝ в ухото: — Това вече решава нещата окончателно. Ако баща ти те даде на този човек, аз самата ще ти помогна да избягаш точно в противоположната посока. Може дори и да дойда с теб.

ГЛАВА 15

Шанел си отдъхна малко, след като най-после майка ѝ бе застанала на нейна страна. Дори успя да издържи успешно вечерта. Само веднъж изгуби търпението си от собственическия начин, по който я съзерцаваше Фалон.

Опита да седне до Джад, но бедното момче, след като вече се бе запознало със семейството ѝ, бе решило, че не желае да участва в играта или да има каквото и да било общо с Шанел. На три пъти се отдалечи от нея и тя на три пъти стана, за да го последва, при това прекалено отблизо. Най-сетне той изсъска в ухото ѝ:

— Не прави това, Шани. То няма да се хареса на твоето семейство.

Заплахата му не ѝ се стори особено забавна. Семейството ѝ дори не я забелязваше какво прави... за разлика от Фалон.

— Доколкото разбирам това означава, че любовната история е приключена?

— Много смешно — отвърна Джад.

В този момент срещна погледа на Ван'иър и той го уплаши така, че целият позеленя. Направо му призля и се наложи да се извини и да се оттегли, като я остави беззащитна край Фалон, който тутакси прие възможно най-невинен вид.

Запознаха я с останалите ба-хар-анци — брат му, братовчед му Тарън и другаря в живота на сестра им, Диймън. И тримата имаха същата тъмнобронзова кожа и тъмни коси като Фалон, но брат му Джадел не приличаше на никой от воините, които бе виждала. Вечно готов да се весели и усмихва, за жалост той също се отнасяше към нея така, сякаш вече беше член на семейството.

По време на вечерята младата жена научи, че той се е сближил с Далден след някакви опасности. Научи и защо Далден ги е довел в Шака-Ра. Бяха обяснени и различията между техните шодани. В Ба-Хар-ан титлата бе наследствена, като се предаваше от бащата на най-големия син, докато в Кан-ис-Тра шоданът бе обикновено най-силният

и умен воин и можеше да бъде предизвикван от всеки и по всяко време, така че синът не можеше да наследи титлата от баща си, ако не го предизвика, но никой не помнеше някога да бе правено такова нещо. В страната на Фалон пък наследилият титлата син можеше да бъде предизвикан на двубой от всеки, но само през първите пет дни след смъртта на бащата.

Тези различия се сториха интересни на Шанел, но това не ги правеше по-малко недемократични. И в двата случая водещите фактори бяха силата и умението да се борави с меч. Очевидно Фалон бе много добър с меч, след като бе оживял след петдневните предизвикателства, последвали бащината му смърт. Баща ѝ несъмнено щеше да достигне до същото заключение, а това щеше да даде още едно предимство за Фалон, когато я поискаше от него.

А очевидно баща ѝ щеше да се убеди с очите си във въпросните умения. Поне така ѝ каза Фалон, когато зае мястото на брат ѝ до нея. Беше се страхувала, че ще опита да поговорят насаме. Изборът на темата обаче бе прекалено безличен, за да заслужава да се тревожи.

— Възнамерявам да се включа в състезанията — обяви той.

— Е, късмет тогава.

— Сериозно ли го казваш?

Изглеждаше толкова изненадан, че тя се намръщи.

— Защо не? За мен е без значение кой ще победи.

— Защо да е от значение? — намеси се майка ѝ, която се бе приближила веднага щом бе видяла, че Фалон се намества до нея. — Дъщеря ми няма нищо общо с тези състезания, войне, и ще ти бъда благодарна, ако не ги обсъждаш с нея.

Предупреждението в погледа и тона на Тедра бяха достатъчни, за да разбере той, че Шанел не знаеше за какво всъщност се състезаваха воините. Но преди Фалон да бе успял да отговори каквото и да било, неговата домакиня даде разрешение на дъщеря си да се оттегли, ако желае, и както се разбра, тя точно това и желаше, тъй като побърза да се възползва от предложението.

Младият мъж я проследи с поглед; знаеше, че не може да я спре, нито да я последва. Беше крайно мъчително да няма никакви права над тази жена, като се има предвид какви бяха чувствата му към нея. Тя щеше да му стане другарка в живота. И той искаше да го уреди незабавно.

Погледна към бащата на тази, по която въздишаше, но майката изглежда прочете мислите му.

— Няма да спечелиш нищо, като я поискаш сега. Чалън не е сляп. Вече е разбрал интереса ти. Но той няма да вземе каквото и да било решение преди края на състезанията, затова ще трябва да изчакаш като всички останали.

Сега вече погледът му бе вперен в Тедра, изпълнен с недвусмислено нетърпение.

— В такъв случай искам тя да знае защо се включвам в състезанието.

— Сигурна съм, че искаш, но аз не искам. Ще я заболи много, ако разбере какво е направил баща ѝ. Твоята гордост по-важна ли е?

Фалон се поколеба само за миг.

— Не... Ще бъде както желаяш.

— Онова, което желая, е дъщеря ми никога да не те бе виждала.

Думите ѝ прозвучаха прекалено разгорещено, за да не разбере какво ги бе породило.

— Ти знаеш, че тя ме дари с първия си път и не го одобряваш?

— Не си разбрал правилно — отвърна Тедра. — Бях много щастлива, че най-сетне е направила своя избор... докато не видях пораженията. Вместо да я изпращам веднага в медитеха, трябваше да оставя баща ѝ да ги види.

Това изказване сипа сол в раната.

— Не съм имал намерение да ѝ причиня болка. Никога повече няма да се повтори.

— Нито Шани, нито аз самата сме склонни да го повярваме.

— Аз обаче ще я убедя.

— Както виждам ти наистина си сигурен в това, но решимостта сама по себе си не винаги върши работа... за щастие.

Ван'иър настръхна; даде си сметка, че за малко да изгуби самоконтрол заради приказките на тази жена.

— Значи ме осъждаш, без да си запозната с всички факти?

— Отново грешиш, войне. Знаем за случилото се повече, отколкото ми се иска. Не само Шани ми разказа, между другото, тя не те вини, само не желае да го преживее отново, а и Марта. Може и да не ти се вярва, но аз бях на твоя страна. В крайна сметка тя бе избрала именно теб и това е много по-важно от някакви си страхове, които са я

завладели временно, както и от твоята невъздържаност. И двете могат да бъдат поправени. Точките в твоя вреда обаче продължиха да се натрупват и везните вече натежаха в другата посока. Послушай съвета ми и се откажи.

— Никога!

— В такъв случай те очакват разочарования, тъй като вече не става въпрос само за това, което си направил, а и за онова, което си.

Тедра се оттегли с тези загадъчни слова и го остави да размишлява, сам и объркан. Но не за дълго. Младият мъж се приближи до Далден и попита:

— Какво съм сега, което не бях преди, та майка ти се е настроила така срещу мен?

В първия момент Далден не успя да отговори на тази гатанка, докато не си спомни думите, изречени от Тедра на балкона.

— Звезди, трябваше да се досетя, че ще реагира така. Извинявай, Фалон, грешката е моя. Споменах, че притежавате роби.

— Е, и?

— Майка ми мрази робството.

— А сестра ти?

— Също.

Ван'иър въздъхна тежко. Точки в негова вреда? Трудностите се увеличаваха и тези вече изглеждаха непреодолими.

ГЛАВА 16

Фалон се вмъкна тихо в стаята и затвори вратата към коридора. Вътре се стелеше приглушена светлина. Леглото бе единственото, което го интересуваше и той помнеше много добре къде се намира. Приблужи се безшумно и вече бе преполовил разстоянието, когато забеляза, че в него не лежеше само едно тяло. Второто не бе човешко! Насреща му в мрака проблеснаха котешки очи. Последва мъркане, което вероятно се чуваше дори навън, в коридора. То обаче не събуди Шанел, която сигурно бе свикнала с този звук.

Но младият мъж не беше. Той застина напред стаята. Не можеше да реши дали иска да се сгуши до един възрастен фембеър. Звярът обаче мъркаше и очевидно бе опитомен. Фалон тръгна отново към леглото.

Този път го възпря глас.

— Кога смяташ да кажеш нещо, Корт? Може би след като легне в леглото с нея?

— Чаках теб, Марта. — Вторият глас идваше от противоположната посока. — Воините не се плашат от мен дори след като им покажа какво мога. Затова пък ти...

— Предполагам, че си прав — отвърна с въздишка компютърът, а след това додаде самодоволно: — Помниш ли ме, големи човече?

— Невъзможно би било да те забравя — отговори сподавено Фалон, като търсеше с поглед андроида. Видя го да седи на един стол край свода за балкона. — Но този път намесата ти не е нужна, компютре. Аз искам само да говоря с Шанел.

— Чуйте го, моля ви — изсмя се Марта. — Така ли го наричат вече?

— В името на Звездите, Марта — обади се сънено от леглото младата жена. — Все пак опитвам да поспя.

— Съжалявам, но може би ще е по-добре да се събудиш. Имаш посетител... който не е посетител.

Играта на думи бе последвана от смях.

Ван'иър отдели поглед от Корт, за да го отмести към леглото в същия момент, в който Шанел се надигна и седна.

— Фалон?

Произнесе името му, преди да го бе видяла. Това отне цялото му раздразнение от нейните машинарии.

— Нужно ли беше да се обграждаш с телохранители?

— Майка ми реши така и както разбирам, е имало защо. Нямах право да идваш тук, Фалон, особено посред нощ.

— Не можах да заспя. Искам само да поговорим, Шанел.

— Ако повярваш на това, Шани...

— Марта, мога да мисля и сама, благодаря — сопна се младата жена, прескочи фембеъра и седна на ръба на леглото. — Корт, малко повечко светлина няма да бъде излишна.

Андроидът донесе някаква кутия от гаалски камък, в резултат на което стаята блесна. Фалон разочаровано видя, че тялото на Шанел е скрито цялото в някакво спално облекло, което включваше дори и широки браки. Но с разпуснатите си в безпорядък златни коси тя отново го изпълни с желание и той откри, че не може да бъде, в едно помещение с нея, без да изпита нужда да се слоят.

— Нямам какво да ти кажа, Фалон Ван'иър. Нито пък ти би могъл да кажеш нещо, което да промени факта, че си воин, а ти знаеше, че не искам воин, какъвто и да е той. Ти ме измами, като не ми каза кой си.

— Ти не направи ли същото?

При това напомняне бузите ѝ поруменияха и тя сведе очи.

— Щях да ти кажа коя съм, преди да си тръгна... ако нещата бяха протекли другояче. Но тъй като не оправдаха надеждите ми, нямаше смисъл да го правя.

— След като си имала намерение да ми кажеш, значи си била съгласна да те поискам от баща ти?

— Фалон, това вече няма значение.

— За мене има, жено — възкликна буйно младият мъж. — Което означава, че не си ме била избрала само за първия си път. Избрала си ме за твой другар в живота.

Думите му бяха самата истина. Отново я връхлетя разочарованието, което бе изпитала и по-рано същия ден при мисълта, че това нямаше да стане. А още щом го бе зърнала, я бяха обзели

такива надежди. Защо му трябваше да разрушава всичко, като я нарани, а после да го погребее завинаги; оказа се, че е воин и дори още по-лошо, безкрайно по-лошо — че е воин-робовладелец.

Щом си спомни това, младата жена усети как разочарованието ѝ се измества от гняв. Той се разгоря изненадващо бързо и я накара да се изправи и да тръгне към онзи, който го бе причинил. Този път не бягаше от сблъсъка, а го предизвикваше и бе толкова ядосана, че даже не си даваше сметка за това.

Спря пред него. Кехлибарените ѝ очи искряха, цялото ѝ тяло бе настръхнало от ярост.

— Какво значение има, че съм се надявала на нещо повече, на нещо постоянно, когато всичко, което ти си искал, е да ме направиш робиня? Робиня! Собственост без никакви права! — В този момент нуждата да го удари стана непреодолима и Шанел стовари и двата си юмрука в гърдите му. — Как можа, Фалон?

Той не направи опит да предотврати нападението. Изобщо не помръдна. Отвратена, тя си даде сметка, че никак не го е наранила, затова пък ръцете ѝ запулсираха от болка. И тогава внезапно осъзна какво всъщност бе сторила. Ужасена, отстъпи назад.

Ван'иър забеляза само промяната в реакцията ѝ.

— Какво има?

Ако не знаеше...

— Нищо.

Той сграбчи ръцете ѝ и започна да масажира натъртените ѝ длани.

— Ако опиташ отново да правиш така, жено, ще трябва да приложиш подобаващо наказание.

Шанел издърпа длани и го изгледа негодуващо.

— Вече чух какво представлява твоята идея за подобаващо наказание. Но няма да ти позволя да правиш такова нещо... не и с мен. И защо ще го правиш? Дори да заявиш, че съм ти причинила болка, няма да го повярвам.

— Ти причини болка на себе си. А такова нещо няма да допусна.

Младата жена го изгледа невярващо.

— Но затова пък ще ме напляскаш, нали? Мислиш ли, че няма да ме боли?

— Малко неудобство, благодарение на което се предотвратява нещо по-лошо. Би ми било много мъчно да го направя, но щом се налага да ти бъде даден урок...

— О, млъкни!

Тук Марта се изсмя и отбеляза:

— Звезди, тяхната логика наистина ми допада.

Шанел погледна към свръзката с компютъра. В момента обаче бе прекалено ядосана на Фалон, за да се разправя с Марта, затова насочи отново към него присвитите си очи. Той също гледаше смръщено към компютърната свръзка, чието местоположение най-сетне бе открил.

Младата жена обаче привлече отново вниманието му към себе си, като заговори разпалено:

— Забрави ли, че баща ми е воин? Както и брат ми. Вече са ме научили какво трябва и какво не трябва да правя. Знам много добре, че не трябва никога да се опитвам да нараня някой воин, тъй като воините могат да бъдат наранявани само от други воини. Ето защо хвърлям разни неща по брат си, когато ме вбеси. Но ти... Изглежда изгубвам ума си, когато стане дума за теб, затова ти дължа извинение за удара. Можеш да бъдеш сигурен, че вече няма да се повтори, тъй като просто няма да има възможност. Няма да те видя повече, твърдо съм го решила. А сега можеш да си вървиш, Фалон. Говорихме повече, отколкото...

— Ти говори. Сега ми дай възможност и аз да кажа, каквото мисля. Да, наистина щях да те купя, ако това бе единственият начин да те имам, а тъй като мислех, че си посетителка, това действително бе единственият начин. Но ти нямаше да страдаш като моя робиня, Шанел. При мен щеше да намериш само удоволствие и щастие.

— Не си вярваш, нали?

— На нищо не вярвам повече. Но сега съм още по-щастлив, тъй като разбрах, че можеш да станеш майка на децата ми. Щях да направя така, че да бъдеш моя, по какъвто и да е начин, тъй като желанието ми да те имам се превърна в нужда и ти си ми необходима. Единственото, за което мисля, е мигът, в който ще станеш моя.

Искаше й се тези думи да не й действат. Не трябваше да й действат, след всичко, което знаеше за него. Но фактът, че я желае толкова силно, бе изключително силен стимулант за собствените й сетива. Поне да не беше толкова неустоим; а то — само един поглед бе

достатъчен да я развълнува. И сега на всичкото отгоре ѝ казваше, че му е нужна... Звезди, това бе почти толкова хубаво, както ако ѝ се обяснеше в любов.

Гласът на Марта прекъсна мислите ѝ.

— Надявам се това мълчание не означава, че си се замислила над предложението му, Шани.

Фалон обаче не ѝ даде възможност да отговори, а продължи дрезгаво:

— Изключи компютъра и отпрати андроида, *керима*. Слей се с мен още сега и вземи без страх това, което ти се полага. Аз няма да правя нищо друго, освен да следвам теб. Даже няма да те докосвам.

Да го има отново и то без страх? Дори само тази мисъл бе достатъчна да накара сърцето ѝ да се разтупти. Но си наложи да се овладее. Вече не ставаше дума само за страха ѝ от неговата липса на самоконтрол и от неговата сила. Ставаше дума за нещо много повече, дяволски повече, защото вече знаеше, че той е воин, и то воин-робовладелец.

Тъй като тя не отговори нищо прекалено дълго, той продължи:

— Можеш дори да ми вържеш ръцете, ако това ще те успокои.

Шанел изпръхтя..

— Преди може би щеше да свърши работа, воине, но не и сега. Благодаря, но не мога да приема.

— Браво, момичето ми — изписка Марта. — Тук не разполагаш с нищо за връзване, което той да не може да скъса с мощните си бицепси, И воинът го знае много добре, иначе нямаше да прави подобно предложение.

Марта, разбира се, имаше право, но Шанел вече бе достигнала сама до този извод. И бе вбесена на себе си, че все още чувстваше нещо към Фалон. Знаеше, че не трябва да остава отново насаме с него. И вече бе наясно защо.

— Аз мога да го държа — обади се ненадейно Корт.

Младата жена изпъшка.

Марта изрази много по-шумно неудоволствието си, като изпръхтя и заяви, без много-много да се церемони:

— Воинът иска да се махнеш, празноглавка, не да участваш. И сега не е моментът да...

Шанел затвори за секунда очи от страх; знаеше, че компютърът щеше да разгневи още повече Ван'иър. А на него му беше необходима точно една секунда, за да направи крачката, която го отделяше от масата, и да смаже под юмрука си свръзката.

Този звук накара Шанел да отвори ужасено очи; беше разбрала какво е направил още преди да го види. Инстинктивно се спусна към него, праметна ръце около врата му и се вкопчи здраво в тялото му.

— Марта, недей... моля ти се! — изпищя отчаяно младата жена. — Знаеш, че майка ми има много от тези съоръжения-свързки; значи нищо не се е случило.

— Все още — додаде заплашително Ван'иър. — Къде е сърцето й, жено? Какво трябва да направя, за да я унищожа?

Шанел изпъшка отново и го стисна още по-здраво за врата. Страхът, който в момента бе впил пръстите си в нея, бе нещо ново и непознато. Знаеше само, че трябва да го накара да разбере, преди Марта да изгуби търпение и да го трансферира, така че да не го види никога повече.

— Не можеш да направиш това с Марта, Фалон. Тя принадлежи на майка ми. И освен това е най-добрата й приятелка. Ако с нея се случи нещо, майка ми ще бъде съсипана. Не бих могла да ти го простя. Баща ми също няма да ти го прости, а майка ми ще се опита да те убие. И за какво? Защото те е ядосала? Марта ядосва всички, рано или късно. Тя просто си е такава.

— Значи тя е поредната машинария, от която не мога да се отърва, защото ще те разстроя?

Вече не звучеше много ядосано и когато бузата му се докосна до нейната, тя разбра причината. Беше се притиснала силно в него и очевидно той ценеше високо този факт. Но не я прегръщаше. Искаше да докаже, че обещанието му да не я докосва е напълно сериозно. Тя обаче го докосваше и цялото й тяло тръпнеше от неустойимо сексуално желание. Дяволите да го вземат! Как бе възможно да продължава да й въздейства по този начин, след като мразеше всичко, свързано с него? Привличането обаче изобщо не бе намаляло. Но този път нямаше да му се подчини.

Отдели се от него и го изгледа с, както се надяваше, непроницаемо изражение. Затова пък неговото бе повече от красноречиво. Той наистина я желаше. Светлосините му очи блестяха

от страст. Заля я нова вълна на желание, още по-силна от предишната, толкова мощна, че не бе способна да мисли за нищо друго.

Преди да е направила нещо глупаво, водена от плътските изкушения, аудиовизуалната конзола в ъгъла се развълнува. Шанел се обърна към нея и даде разрешение да говори; макар да знаеше кой се обажда, беше благодарна, тъй като това я спасяваше от самата нея.

Гласът на Марта прогърмя.

— Каж ми поне една причина да не го запокитя насред стадо диви фембеъри.

Младата жена искаше да се отърве от Фалон, но не желаше смъртта му. Тази мисъл я развълнува толкова, че успя само да промърмори:

— Защото... защото... просто така.

— Е, не можем ли да бъдем малко по-конкретни?

— Просто забрави, Марта! Фалон си тръгва веднага...

— Дяволски си права. На минутата.

— Не! — изпищя младата жена и се обърна. Трансферирането обаче ставаше за части от секундата и него вече го нямаше. — Къде го изпрати?

— Успокой се, момичето ми. Той вече е в стаята си, където трябваше да го върна още преди да те бе събудил.

Шанел впи вбесено поглед в конзолата; ужасът, който бе изживяла току-що, се преобразуваше в гняв.

— Не трябваше да си доказваш силата, дяволите да го вземат! Можеше да го оставиш на мира. Веднъж и аз да контролирам положението, а ти го предизвика. Защо?

Ако компютърът можеше да свие рамене с абсолютно безразличие, несъмнено щеше да го направи.

— Просто си върших работата.

Невъзможно бе да се спори с Мок II, затова младата жена предпочете да излее гнева си другаде и се обърна.

— А как стана така, че ти просто си седя там през цялото време, Корт? Не ме ли чу, като му казах да си тръгне? Не трябваше ли да направиш поне някакво усилие да му помогнеш да го изпълни?

— Първо трябваше да понесе яростта ти, Шани, тъй като именно той я бе предизвикал. А след като му се накара, не те чух повече да му

казваш да си върви. Нито пък той те е докосвал, освен за да облекчи болката ти. Ти го докосваше.

— Откога започна да анализираш ситуациите, преди да действаш? — изпъшка в отговор тя, вече не толкова разгорещено.

— Ами, Марта ми обясни, че понякога „не“-то в устата на жена, която си е изгубила ума по някого, не означава „не“.

— Марта!

— Добре де. Той ми задаваше толкова много въпроси; какво трябваше да му отговоря аз? Че мразиш този воин, след като буквално се задъхваш всеки път, когато го видиш? А освен това ти не искаш Корт да се разправя с него. Гордостта на твоя Фалон може да не го изтърпи. Много по-добре е да му се даде урок чрез нещо, срещу което е безсилен.

На Шанел не ѝ стана много приятно, когато се оказа, че привидната лудост на Марта всъщност е истинска мъдрост.

— Лягам си. Дори не ми се мисли колко ще бъде ядосан този воин при следващото ни виждане, нито пък желая да си спомням повече колко полезни ми бяхте и двамата. Може би трябваше да върнеш Фалон в стаята му, преди да ме бе събудил, тъй като сега ще имам още една причина да се притеснявам.

— Е, не очакващ да бъда винаги безпогрешна, нали?

При тези думи младата жена за малко не се задави.

ГЛАВА 17

На следващата сутрин, в мига, в който Тедра влезе в своя будоар, където се намираше главният терминал на Марта, от него се разнесе недоволният ѝ глас:

— Отвратително! Колко време прекарваш в леглото? Не ти ли омръзна да правиш секс все с един и същи мъж?

— О-хо — засмя се Тедра и влезе в соларната си вана за обичайното три секундно почистване. — Всеки път, когато ме атакуваш, голямото ми момиче, нещо те е направило нещастна. За какво става дума този път?

— Като се замисля, стигам до извода, че недоволството ми е напълно основателно. Цяла нощ те чакам да се появиш. Допълнителният час, който прекара с огромния си воин, направо ми скъса нервите. Все още не мога да повярвам, че успях да се сдържа и да не наруша забавлението ви.

— Ти нямаш нерви, а последния път, когато направи опит да прекъснеш Чалън против желанието му, се озова в едно помещение с Брок, което определено ти бе неприятно. Нима съм виновна, че моят варварин ме обича толкова много, та не може да държи ръцете си далеч от мен?

— Не е нужно това да ти харесва чак така.

Тедра ококори невярващо очи, след което избухна в смях.

— Тази сутрин май наистина сме в криза, а? Защо не престанеш със заобикалките и не ми кажеш какво те притеснява всъщност? — Понечи да облече едно чаури, но изведнъж спря. — Чакай малко. Ти прекара нощта при Шани. Пак си направила нещо, Марта?

— Какво означава този въпрос? — изсумтя възмутено компютърът. — Анализирах и действиях според твоите желания. Но когато трябва да се избира между две или повече възможности, все се чудя коя е по-добрата.

— Всичко това не ми звучи добре. Коя е тази възможност, която си избрала и от която май не си особено очарована?

— Виж сама.

Тедра седна и се вгледа съсредоточено в записа на случилото се снощи в стаята на дъщеря ѝ — от мига, в който ба-хар-анецът влезе в стаята, до момента, в който Шани се отпусна отново на леглото и заблъска възглавницата, докато се умори и заспа отново.

Когато образът изчезна от видеоекрана, Тедра заяви, леко озадачена:

— Никога досега не съм я виждала нито толкова ядосана на някого, нито така покровителствено настроена.

— Не е лесно да се справиш със сексуалните емоции, когато са нови. Би трябвало да го знаеш. Или може би вече е минало много време и не си го спомняш?

Господарката ѝ направи физиономия.

— Страшно оригинално. Но виждам, че пак си била права, Марта. Тя все още го желае. Беше изписано но лицето ѝ, въпреки че пред него твърдеше противното.

— Така е, но му отказа. Все още искрено вярва, че няма да бъде щастлива с воин и засега ситуацията не може да се промени. Снощи обаче май трябваше да си държа устата затворена и да дам възможност на този воин да избави дъщеря ти от страховете ѝ.

— Мислиш ли, че щеше да успее да го направи?

— Беше твърдо решен. Разбира се, не се знае дали щеше да го постигне, когато отпуснеше юздите на пришпорилото го желание. Веднъж вече се провали и е напълно вероятно все още да не е успял да научи как да контролира напълно онова, което Шани го кара да чувства. Но не може да му се отрече, че се старая. Сама видя как не си позволи да я докосне, макар да се бе озовал в една доста трудна ситуация. Проводниците ми не изгоряха само по едно чудо, толкова нажежена беше обстановката в стаята.

— Не това искам да чуя, Марта — изпъшка Тедра.

— Разбира се, че искаш. То подкрепя факта, че всеки, който изгаря от подобни силни емоции, със сигурност е способен да изпитва и онази емоция, която Шани желае повече от всичко друго. Никой не може да ме убеди, че този Шака'анец няма да обикне до полуда дъщеря ти, ако му бъде дадена тази възможност. Това не подлежи на съмнение.

Тедра бе склонна да се съгласи. Тя самата винаги бе поддържала тезата, че всички воители са способни да обичат. Човек просто трябваше да намери начин да ги накара да го признаят, тъй като те смятаха любовта за недостойно за един воин чувство. Ба-хар-анските воители обаче не приличаха на кан-ис-транските, когато ставаше дума за емоции и тяхното контролиране, така че Марта несъмнено имаше право. И все пак...

— Това не е единственото, което кара Шани да не иска воин, Марта. Какво ще кажеш за нерационалния ѝ страх от наказанията?

— Тя се страхуваше от наказанията на кан-ис-транците.

— И бе възмутена от ба-хар-анския им еквивалент. Дали няма да се страхува и от тях? Знаеш как оглупява, когато стане дума за болка.

— Чакай малко, кукличке. Това е детинско наказание. Доколко болезнено може да бъде? Става дума за унижението, което би изпитал един зрял човек, ако бъде натупан по задника; това именно е смисълът на наказанието, не болката.

Тедра се усмихна при спомена как и тя бе натупана, като при това си го бе изпросила сама. Помнеше също така, че изобщо не бе болезнено.

— Добре. Може би на това въобще не трябва да се гледа като на проблем, макар че се съмнявам и Шани да е на същото мнение. — Въздъхна. — Ех, Звезди, иска ми се да можем да взема решение...

— Вече си го взела. Както впрочем и Шани. Просто и двете сте разочаровани, че бедният воин не е така съвършен като Чалън.

— Не ме карай да се смея. Чалън съвършен? Откога?

— Наистина от време на време той те изважда от равновесие с някои от варварските си постъпки, но това все още не означава, че не го смяташ за най-доброто след амброзията. Пожела го в първия миг, в който го видя. Тогава не възнамеряваше да се свързваш завинаги с него. Дъщеря ти, от друга страна, от самото начало възнамеряваше да задържи ба-хар-анеца завинаги при себе си. Той обаче провали всичко, като не я плени още от първото им сливане. Но това е единственият му недостатък до този момент. Всичко може да се поправи. И ти самата го каза.

— Това беше, преди да науча, че е проклет робовладелец.

— Робите могат да се продадат, нали?

— Ами ако не ги продаде?

— Ще го направи, ако Чалън го включи сред изискванията си, когато Фалон му поиска Шани за своя другарка в живота.

След кратко мълчание Тедра неочаквано се усмихна.

— И като си помисля, че понякога се чудя защо все още те държа... — При това Марта изсумтя не особено любезно, но нейната господарка вече имаше нов въпрос. — Установихме, че тя го желае все още, независимо, че не го признава, но дали го обича?

— Аз да не съм телепат?

— Ти си специалист по дедукциите и вероятностите, както сама ми напомняш доста често. Затова казвай. Или смяташ, че отговорът няма да ми допадне?

— Ако си се надявала, че ще се въодушеви само защото този мъж е накарал кръвта ѝ да закипи, по-добре се откажи. Тя може и да проявява малодушие в някои случаи, но затова пък в други се отличава с изключително силната си воля. Шани няма да си позволи да обикне ба-хар-анеца, докато мисли, че няма да му принадлежи. Следователно обичта ще се появи едва след като вече е негова.

— Страхотно — отвърна сприваво Тедра. — И какво ми остава да правя? Какво да сторя, при положение че Шани все още настоява да си тръгне?

— Пусни я. Ще се наложи да си играя с метеорите няколко седмици, докато Шани успее да се справи със своите страхове и да осъзнае, че прави от мухата слон. В това време пък ба-хар-анецът ще трябва да се научи на търпение.

Тедра прехапа устна.

— Няколко седмици?

— Няма да е нужно повече време, при положение че ѝ въздействам неусетно.

Няколко часа по-късно Тедра седеше до Чалън и наблюдаваше как Фалон Ван'иър побеждава в поредния рунд на състезанията. Започваше да се отвращава от лекотата, с която той сломяваше противниците си и намаляваше с повече от половината времетраенето на всеки един двубой. Щеше да бъде удоволствие да наблюдава майсторството и силата на този младеж, ако не му бе толкова ядосана за неприятностите, които причиняваше на семейството ѝ.

Шани го желаше. Чалън вече го одобряваше. Дори Марта нямаше нищо против него. Така че не би трябвало да има никакви пречки. Вместо това дъщеря ѝ щеше да напусне дома си и да не изпълни волята на баща си. Чалън, от своя страна, щеше да побеснее и е ясно върху чия глава щеше да излее гнева си. Във всеки случай не върху главата на виновните. И за какво? Защото въпросният млад мъж бе позволил да изгуби контрол над емоциите си.

— Бие се добре, нали? — отбеляза със задоволство Чалън.

Тедра скръцна със зъби; бе сигурна, че нейният другар в живота вече е взел решението си и то е в полза на Фалон.

— Защо да не се бие? Той ще се пръсне от ревност и това му дава предимство пред всички останали воини.

— Ревност? — попита скептично Чалън, свеждайки поглед към нея.

— Този воин не се бие, за да стане шампион. Това изобщо не го интересува. Бие се единствено заради дъщеря ни. По дяволите, той вече мисли за нея като за своя. Поради тази причина гледа на останалите не просто като на противници, а като на съперници, които се опитват да откраднат онова, което е негово. Изгаря от ревност, бъди сигурен. Позеленял е.

— И това не ти харесва? На теб, която наричаш как ли не воините само защото им липсвали някои емоции?

Бузите на Тедра порозовяха едва забележимо.

— Не си падам и по прекалените емоции — изсумтя тя.

Чалън се изсмя.

— Жено, ти би намерила недостатък у всеки мъж, способен да ти вземе дъщерята. Признай, че това е единственото, което имаш срещу този млад шодан.

Звезди, как само ѝ се искаше да сподели с него истинския проблем. Не беше свикнала да има тайни от своя другар в живота, въпреки че той заслужаваше да постъпи точно така с него, след като бе скрил от нея истинската причина за тези състезания. Но ако го запознаеше сега с факта, че дъщеря му вече не е девствена, само щеше да предизвика разочарованието му и да увеличи проблемите, които без това не бяха малко.

— Разбира се. Както кажеш, скъпи. — После побърза да отвлече вниманието му от темата за ухажорите на Шани. — Той обаче не е чак

толкова добър. Ти ще можеш да се справиш безпроблемно с него.

— Прекалено се гордееш със своя другар в живота — опитваше се да звучи учуден, но не успя да скрие огромното си задоволство.

— И с пълно право.

Тя се усмихна и притисна бедрото си към него, след което се запъти нанякъде, последвана от смеха му. Тедра се наслаждаваше на този звук, като си мислеше, че само след няколко дена вероятно вече нямаше да може да го слуша, и то за дълго.

ГЛАВА 18

Фалон беше в коридора, когато на следващата сутрин Шанел отвори вратата на своята стая. Очевидно чакаше нея, тъй като стоеше неподвижно, облегал нехайно на отсрещната стена. Очевидно бе също така, че тя отново не желаше да разговарят, тъй като побърза да затвори вратата.

Той обаче не опита да влезе насила, както бе постъпил предишния ден, нито почука. Просто не направи нищо. Шанел стоеше в нервно очакване и бездействието му само увеличи още повече нейното безпокойство.

Нямаше намерение да стои дял ден в стаята си само защото този човек не разбираше, когато му кажат „не“. Щеше да излезе, без да му обръща никакво внимание, все едно, че го няма.

Точно това и направи. За всички Шака'анци обаче бе добре известно, че няма как да не се обърне внимание на воин, който иска противното.

И Фалон тръгна след нея.

— Къде ще ходиш днес, Шанел?

Тя не отговори; просто си продължи по пътя. И изведнъж се озова с гръб към стената, обградена от двете страни от силните му ръце.

— Къде ще ходиш?

В продължение на две секунди мислеше да не му отговаря. Той обаче имаше толкова решителен вид. Със сигурност щеше да я държи тук, може би и цял ден, ако не му кажеше.

Затова отвърна студено:

— Чух, че не си падаш по посетители, а аз се готвя да прекарам деня в компанията на моите приятели — посетители.

— На състезанията?

— Не е твоя...

— Отговори!

— Няма да отговоря, по дяволите! Къде смяташ, че ще стигнеш по този...

— Бялата ти пелерина ми хареса повече — прекъсна я отново той, като заопипва дрехата ѝ и поведе разговора в друга посока. — Беше в моя цвят.

Младата жена дръпна рязко плата от ръката му и го изгледа.

— Казах ти, че никога повече няма да нося бяло.

— Ще носиш — заяви с непоколебима увереност Фалон. — Ще носиш моите цветове и това ще ти доставя радост. Ще дойде ден да искаш всички да разберат, че си моя.

Лицето ѝ стана пепеляво.

— Говорил си с баща ми, нали?

— Още не.

Бузите ѝ порозовяха; погледна го с облекчение.

— Не го прави. Казвам ти го напълно сериозно, Фалон. Ще те направя нещастен.

— Мъчно ми е, че мислиш така, *керима*.

„Той шегува ли се?“

— Сигурна съм.

— Каж ми защо и аз ще ти докажа, че не си права.

Шанел го изгледа невярващо. Този път вече несъмнено се шегуваше.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не си робовладелец? Или че не си воин? Че вие, ба-хар-анците, не наказвате своите жени и за най-дребните им прегрешения? Че не си непреклонен, че не си избухлив...

— Достатъчно! — заяви разпалено младият мъж. — Ти ще ме обикнеш, въпреки всичките си възражения.

— Забравих да прибавя арогантността.

Саркастичният ѝ тон го намръщи.

— Имаш нужда от урок за това как да се държиш с един воин. Ще се погрижа, когато станеш моя.

Шанел не желаше да се поддава на заплахата, която звучеше в употребата на думата „когато“, вместо „ако“.

— Ето, това е класически пример на причината, поради която не те искам, Фалон. Още не съм твоя, а ти вече планираш как ще ме накажеш.

На лицето му се изписа още по-голямо недоволство.

— Трябва да се каже на баща ти, че не ти е обърнал достатъчно внимание в това отношение.

В крайна сметка бе успял да я сплаши. Наказанията на баща ѝ не бяха нищо в сравнение с тези на Ван'иър, но въпреки това не ѝ се искаше да прекара следващата седмица в белене на фалаа в кухнята. На всичкото отгоре миризмата на фалаа бе толкова силна и неприятна, че проникваше в кожата и дрехите и после хората избягваха онзи, който си бе имал работа с нея, докато тя не се разнесеше. Може би в крайна сметка това нямаше да се окаже чак толкова лоша идея. Младата жена се усмихна, като си представи как Фалон, вдъхнал носещата се от нея неприятна миризма, бърза да свие в друга посока.

Той обаче изгълкува неправилно усмивката ѝ.

— Мислиш, че няма да му го кажа?

— Напротив, искам да го направиш. Ще ми бъде интересно да видя с какво ще си запълниш времето, когато няма да имаш възможност да ми досаждаш.

— Какво, в името на Дрода, ще направи с теб баща ти?

Шанел избухна в смях. Не можа да се въздържи; толкова ужасен ѝ се стори той.

— Какво според теб би ми направил за такава незначителна простъпка? Казвам „незначителна“, воине, тъй като неуважението, с което се държа към теб, е предизвикано от собственото ти държане. Обикновено съм много по-възпитана.

— Значи ме дразниш.

— О, в никакъв случай. Кой би се осмелил да го направи?

— Ти. Вече не ти се струвам толкова страшен.

Тази забележка очевидно му достави удоволствие. Но не и на Шанел. Какво я бе прихванало наистина? Да стои тук и да си бърбори с него, сякаш бяха двама влюбени?

— Не знам кой кого дразни. Според мен си си все така страшен.

Фалон въздъхна.

— Повече ми харесваше, когато се смееше, *керима*. Какво промени настроението ти? Беше започнала да омекваш към мен...

— Изобщо не съм омеквала — прекъсна го възмутено Шанел. — Не ме ли слуша преди това, когато ти изброих всички причини, поради които никога няма да омекна към теб?

— Единственото, което ме притеснява, е страхът ти от мен. Останалото няма да има значение, щом веднъж се увериш, че никога повече не бих ти причинил болка.

В отговор тя само го съзерцаваше ококорена. Той май наистина си вярваше. Пишеше го на лицето му. Но какво да очаква от един воин?

— Пусни ме да мина, Фалон. Иначе ще се наложи да разбера дали съм научила нещо в часовете по поваляне.

Капанът се отвори. Почувства се почти разочарована. Какво задоволство само щеше да изпита при вида на изумлението му, ако успееше да го повали по гръб. Ако...

— Значи можеш да бъдеш и разум...

Не успя да довърши мисълта си, тъй като той я привлече към себе си и я целуна страстно. Когато я остави на земята няколко минути по-късно, краката едва я държаха. Ван'иър, който я наблюдаваше внимателно, се усмихна широко.

— Ще те придружа до мястото на състезанията — обяви го с такова безгрижие, сякаш не той й бе отнел дъха само преди няколко секунди. — Искам да ме гледаш как се бия.

— Не! — Това бе всичко, което Шанел успя да произнесе в първия момент, но после успя да потуши огъня, който той бе разпалил току-що, и прибави: — Ще наблюдавам арените за посетители до самия край на състезанията. Единствената причина да дойда с теб в палатката ти вчера бе, че те мислех за посетител. Все още не съм се отказала от мисълта да си намеря...

— Ако го направиш, ще се наложи да го убия!

Това дръзко изявление я ядоса толкова, че за момент изгуби способността си да говори. Дрен и Яри избраха точно този миг, за да се появят иззад ъгъла.

Един поглед към вбесените изражения на Шанел и Фалон бе достатъчен да накара Дрен да попита, без да се замисли:

— Имаш ли нужда от помощ, Шани?

Но веднага след това пребледня като платно, тъй като главата му едва достигаше до раменете на Ван'иър. Той обаче дори не погледна към кистранеца, понеже смяташе, че е под достойнството му.

— Не. Ние с шодан Ван'иър просто обсъждахме някои от различията между неговата и моята страна. Както виждам те са

привикнали да притежават роби и слагат печат на собственичество върху всеки, когото си изберат. Тук обаче нещата не са такива и би било добре шоданът също да го разбере.

На това Фалон отвърна:

— По-добре ти запомни моето предупреждение, жено. В противен случай няма да останеш доволна от последствията.

И си тръгна.

ГЛАВА 19

Шанел започна да мисли, че нещо от думите ѝ най-после бе успяло да проникне до съзнанието на Фалон, тъй като настъпи следващият ден, а той все още не я бе поискал от баща ѝ. Затова пък вниманието му бе изцяло обсебено от състезанията.

Наблюдаваше го отдалеч как се бие, макар да бе казала, че няма да го гледа. И наистина не бе възнамерявала да го прави, особено след последната му заплаха. Не желаше да се доближава до него никога повече. Импулсът да го наблюдава, докато върши онова, което воините вършат най-добре, бе обаче непреодолим, макар да знаеше много добре, че постъпва глупаво. Затова пък взе нужните предпазни мерки и все стоеше по-назад. Той, от своя страна, не я забеляза нито веднъж, нито пък я потърси сред публиката, когато не се биеше. А по време на двубоите се съсредоточаваше дотолкова в своя съперник, че вероятно нямаше да я види, дори да стоеше на първия ред.

Днес се почувства по-дръзка. Беше последният ден от състезанията и баща ѝ искаше тя да бъде при него. Елиминирането бе приключило тази сутрин. Осмината воини, които до този момент не бяха побеждавани в надпреварата с меч и бяха изгубили в не повече от едно състезание по останалите бойни умения, сега щяха да се бият по двойки пред шодана. Фалон бе един от въпросните осем финалисти.

Постижението му не бе изненадало младата жена, тъй като предишния ден вече бе станала свидетелка на майсторството му с меч. Той всъщност нямаше загуба в нито едно състезание. Шанел стоеше до своите родители и нямаше причина да се притеснява, че Фалон може да се приближи и да ѝ каже нещо по-интимно. И той не го направи. Погледна към нея един-единствен път, но не показа с нищо, че я е забелязал.

Започваше да мисли, че вече не възнамерява да я иска от баща ѝ. Може би най-после наистина бе приел присърце отказа ѝ. Разбира се, не беше изключено да ѝ е все още толкова ядосан за последната

реплика, че да смята за по-безопасно да не се приближава до нея, докато не се поуспокои.

Когато обаче извикаха неговото име, изведнъж стана неспособна да мисли за нищо друго, освен за предстоящия двубой.

— Нали не се страхуваш, че може да пострада? — попита я Тедра.

— Разбира се, че не.

В тези състезания обаче се бе проляла немалко кръв. Използваха се тъпи мечове, но дори така те можеха да бъдат смъртоносни. И макар целта да бе обезоръжаването, а не раняването или осакатяването на противника, нещастните случаи бяха неизбежни. А отговорът на Шанел беше голяма опашата лъжа.

Майка ѝ го знаеше, затова рече:

— Радвам се да го чуя, тъй като би било пълна загуба на време да се тревожиш за един толкова добър с меча воин. Той знае, че ще победи. А подобна увереност обикновено помага да се случи точно това. Почти ми се иска обаче да загуби. Не заслужава да получи това, към което се стреми.

Младата жена настръхна.

— Да не би татко...

— Не, още не. Но се страхувам, че въпросът ще бъде зададен преди края на деня. Страхувам се също така, че баща ти вече е взел своето решение. Не мога да разбера защо, но той определено харесва твоя младеж.

— В такъв случай ще се наложи да замина — отвърна тихо Шанел и раменете ѝ увиснаха.

— Не се тревожи за това, Шани.

Младата жена я разбра погрешно; реши, че майка ѝ възнамеряваше просто да се опита да убеди Чалън да не дава съгласието си. Тя обаче не можеше да си позволи подобен риск, не можеше да си позволи да се намира в близост до Фалон, ако майка ѝ се провалеше и баща ѝ дадеше съгласието си.

— Майко, знаеш, че ако татко се съгласи, двамата с Фалон ще бъдем свързани до края на живота си, независимо от моето желание. Знаеш колко дяволски лесно е това. Баща ми е свързал живота си с теб, а ти дори не си подозирала.

— Така е. — Тедра не сдържа усмивката си при спомена за собственото си непознаване на Шака'анските обичаи по онова време. — Но аз ти казах да не се притесняваш. Ще бъда там и ще чуя, ако Фалон получи разрешение да произнесе онези думи. Марта вече е предупредена, затова не се изненадвай, ако внезапно се озovesh на Роувъра.

Гърлото на младата жена се сви мъчително. Беше казала, че ще го направи. Нали бе прекарала почти цяла година в учене как да управлява ракети за преодоляване на големи разстояния именно за да бъде подготвена за подобна ситуация? Бе твърдо решена да заmine, ако баща и ѝ избере мж, когото тя не можеше да приеме. Дълбоко в себе си обаче се бе надявала да не се стигне до това.

— Баща ми знае ли, че не желая Фалон?

Майка ѝ я прегърна през кръста и попита внимателно:

— Готова ли си да му обясниш причината?

Шанел пребледня. Тя нямаше как да бъде обяснена, без баща ѝ да разбере, че вече не е девствена. Предпочиташе да го ядоса, като заmine, вместо да го разочарова, задето бе отдала невинността си, преди да намери своя другар в живота. Беше наистина смешно да се чувства по този начин особено като се има предвид, че го бе направила без никакви угризения.

Младата жена поклати отрицателно глава и майка ѝ каза:

— Ще се постарая да научи поне за останалите ти възражения, макар, честно казано, да не смятам, че това би променило нещо... освен ако някой от другите воини не е привлякъл вниманието ти. Може би някой от финалистите?

Шанел направи кисела физиономия.

— Ако исках да се свързвам с воин, можех да избира и Фалон. Той поне все още... ме кара да искам да не е воин.

Майка ѝ едвам се сдържа да не се усмихне при тази забележка.

— И аз така мислех. Затова, Шани, бъди готова за незабавно потегляне. Може би ще искаш да се сбогуваш още сега с приятелите си. Очите на Шанел се разшириха.

— Звезди, напълно забравих за Карис и останалите!

— Марта обаче не е забравила. Тя вече уреди с Центъра връщането им до Кистран с един от корабите, който заминава след няколко дена. Аз също ще се погрижа.

„Ако не я оковяха с вериги за стената заради нейното участие в бягството на дъщеря ѝ.“

Стараеше се обаче да не мисли за наказанията, които щеше да ѝ наложи нейният любим варварин, щом разбере, че дъщеря му е заминала. Той приемаше много сериозно такива неща. По дяволите! Човек би помислил, че досега е изнамерила начин да избягва тази страна от Шака'анския начин на живот...

Сподавеният вик на Шанел я накара да се обърне към арената точно навреме, за да види как Фалон рухва на земята. Мечът на неговия съперник го последва, но ба-хар-анецът се снижи малко и докато оръжието цепеше въздуха, Фалон успя да се претърколи и да се изправи. Единствената опасност, пред която се бе озовал Ван'иър, бе евентуално да изгуби състезанието. Ако съдеше по бледността на Шанел обаче, човек би заключил, че току-що е бил ранен смъртоносно.

— Уморен е — промълви толкова тихо тя, че майка ѝ трябваше да наклони глава към нея, за да я чуе. — Би се вчера целия ден и днес — цялата сутрин.

— Противникът му е не по-малко уморен — отбеляза Тедра.

— Но е по-едър. Не знам изобщо как Фалон успя да стигне дотук. Ръката му с меча всеки момент ще излезе от строя.

— Искаш той да победи, нали?

— Ами, стигнал е чак дотук...

— Не е нужно да се защитаващ, скъпа. Но не си ли се досетила още защо се бие?

Младата жена се изчерви леко и отвърна:

— Онзи ден го направи, за да ме впечатли.

— Сигурна съм, че е било така, но сега вече причината не е тази. Сега той се бие за теб. Опитва се да впечатли баща ти, тъй като знае колко голямо значение се отдава на способността на война да защитава своята другарка в живота. Сега се опитва да докаже на Чалън, че той е най-добрият избор.

— Изненадана съм, че татко още не се е сетил за това.

— За какво?

— Да използва състезанията като средство да ми намери другар в живота.

Тези думи за малко не задавиха майка ѝ. В същия момент във въздуха полетя меч и се приземи върху тревата. Ван'иър все още

държеше своя.

— Сдържаността ти е похвална — отбеляза сухо Тедра.

— Ти беше права. Ако стане шампион, ще си гарантира благословията на баща ми.

— Е, все още не го е постигнал. Не се е бил с шампиона на посетителите.

Не бе довършила думите си, когато въпросният шампион отклони с много хумор честта да се бие с воин. Той беше висок едва един и седемдесет и пет и слаб като стълб от гаалски камък. Мисълта да кръстоса меч с някой Шака'анец бе направо абсурдна. Друг един от посетителите обаче не беше на същото мнение.

Цялото тяло на Шанел се напрегна, когато високопоставеният крал на Сентури III пристъпи напред, обкръжен от свитата си, за да поиска да му бъде дадена възможност да премери сили с шампиона. Това очевидно не се хареса на Чалън. Нито на онази част от публиката, която се намираще достатъчно близко и репликите ѝ можеха да бъдат чути. Младата жена се приближи до баща си, за да научи отговора му.

— Състезанията приключиха!

— аз заявих предварително намеренията си — отбеляза спокойно Джордан.

— Те обаче са в разрез с правилата — отвърна Чалън. — Вече го казах.

— Правилата не важат за високопоставените крале, шодан — обяви високомерно закръгленият Алрид. — Никой не очаква нашият крал да се бие с обикновени хора. Джордан желае да премери сили с шампиона.

Шанел прехапа устна, за да не изпъшка. Благородниците от Сентури III не можеха да го разберат, тъй като признаците бяха видими само за онези, които познаваха Чалън. Той вече не бе просто недоволен, а и обиден, което бе достатъчно основание да предизвика отсрещната страна. Един шодан обаче трябваше да показва по-голяма сдържаност. Той можеше да приеме всяко предизвикателство, но обидата срещу него трябваше да бъде смъртоносна, за да си позволи той самият да отпрати предизвикателство. Интересно дали ба-харанските шодани имаха същите принципи. Вероятно не, тъй като Фалон вече бе предложил да се бие с Корт заради нещо съвсем незначително

и бе обещал да убие всеки воин, когото тя погледне, макар да не беше сигурна дали го бе казал сериозно, или само в яда си.

Без да обръща внимание на Алрид, Чалън каза на високопоставения крал:

— Воинът, с когото желаш да се биеш, има положение, равностойно на твоето.

— Чудесно! В такъв случай няма да приема това усилие за нещо много под...

— По-добре не казвай нищо повече — прекъсна го Чалън. — Или ще се наложи да отговаряш на доста предизвикателства, преди да напуснеш нашата планета. Колкото до желанието ти да излезеш на арената, макар състезанията да са приключили, това може да се реши единствено от шампиона. Шодан Ван'иър не е длъжен да се съгласява на подобно нещо, но изборът ще бъде негов.

При тези думи Фалон се засмя.

— А аз се опасявах да не би правилата да ме лишат от това удоволствие.

Шанел скръцна със зъби. Защо просто не откажеше? Макар че това можеше да се превърне в чудесен урок за него и да му помогне да се отърве от прекомерната си арогантност, тя определено не искаше да го види как умира, защото той беше уморен, а Джордан — отпочинал, така че нямаше да падне в очите на никого, ако откажеше на този човек, който очевидно бе решил да спечели нещо, незаслужено по право. На всички обаче щеше да им бъде приятно да видят как Джордан запява друга песен и единствено Фалон можеше да го застави. Ето защо отговорът достави явно удоволствие дори на Чалън.

На Джордан също му допадна, което не говореше за наличието на здрав разум. Фалон може и да бе уморен, но пък беше с цели петнайсет сантиметра по-висок, по-широко плещест и много по-тежък от високопоставения крал. А мечът, който Джордан извади от своята ножница, беше невероятно тънък. Шанел се намръщи. Нямаше начин това оръжие да избие по-широкия и по-тежък меч от ръката на Фалон.

— Проклето копеле — промълви Тедра. — Използва меч-бръснач.

— И какво от това?

— Не е нужна почти никаква сила, за да срежеш човек на две с него. Арогантният мерзавец не може да се надява да обезоръжи Фалон,

но затова пък може да пренебрегне правилата и да го обезвреди, като го нарани сериозно... или нещо още по-лошо.

Още първото замахване на Джордан показва колко права е била Тедра. Високопоставеният крал имаше намерение да пролива кръв и да спечели на всяка цена победата. Дори и с цената на нечия смърт.

ГЛАВА 20

Фалон усети как кръвта се стича по гърдите му още преди да бе почувствал болката. Започваше да остава без сили. Не мислеше, че нарезите, набраздили гърдите му, са сериозни, обаче губеше много кръв. Всичко бе станало за броени минути.

Беше отскочил назад, но въпреки това усети как върхът на меча срязва кожата му. Онзи действаше прекалено бързо. Най-сетне осъзна, че ако иска да победи високопоставения крал по правилата, т.е. като го обезоръжи, а не като го убие, няма да го постигне със своя меч, при положение че Джордан не му позволява да се докосне до него.

След като достигна до този извод, младият мъж захвърли оръжието си и продължи борбата с голи ръце. Използваше стоманените ръкавици, за да се защитава от меча-бръснач. Получи още две резки, преди да избие оръжието на Джордан и да стовари юмука си в лицето му. Звукът от удара достави удоволствие на всички присъстващи.

Кралят се строполи и не се надигна повече. Със счупен нос и разбита скула, той веднага изгуби съзнание. Фалон изрита от безжизнената му ръка меча и се обърна с гръб към съперника си. Едва тогава усети бързо обземащата го слабост. Потърси Шанел с поглед, но тя вече не стоеше до майка си. Не успя да я види. Изведнъж пред очите му се спусна черна пелена.

Когато медитехът се отвори, Фалон с изненада видя Тедра Ли-Сан-Тер. Дългата черна коса се спускаше по бялото ѝ чаури. На гладката ѝ шия висеше огърлица от големи кристали с абсолютно същия светлосин цвят като очите ѝ. Би трябвало да изглежда по-възрастна. И не толкова невероятно привлекателна. Това го обезпокои. Разбира се, бе достатъчно да отвори уста, за да го накара да забрави колко е красива.

— По-добре ли се чувстваш?

Един поглед към голата му гърд бе достатъчен, за да се убеди, че не е останало нищо от разрезите, от които бе изтекла половината му

кръв.

— Невероятно!

— Като че ли не си особено доволен. Как е малкото ти име? — Рязкото му кимване я накара да се разсмее. — Е, не се изненадвай, че не виждаш и старите си доказателства за смелост. Медитехът просто мрази белезите.

Бяха му необходими няколко секунди, докато разбере какво искаше да му каже. После хвърли поглед към рамото си, но бялата линия, там още от детството му, бе изчезнала. Изпъшка приглушено и изпълзя бавно от медитеха, борейки се с изкушението да го натроши на парченца.

Тедра се изсмя, очевидно без капчица разбиране.

— Не го приемай толкова тежко, воине. Шани знае колко си смел. Не са ти нужни белези, за да го докажеш.

— Жено, ти и твоите машини не сте от моя свят.

— Никой лечител не би могъл да те зашие достатъчно бързо, за да ти спаси живота. Някои от разрезите бяха дълбоки над два сантиметра. Ако рефлексите ти не бяха толкова бързи, сега вместо един, тук щеше да има двама от теб...

На лицето на Фалон се изписа презрение.

— От някакъв недоразвит посетител?

— Не беше чак толкова недоразвит. Освен това и едно дете би могло да те разреже с подобен меч-бръснач. Не трябваше да се съгласяваш да се биеш с него. Можеше да се досетиш по нетърпението му, че притежава нещо, което му дава предимство и съответно — гаранция за победа.

— Защо ми говориш всичко това, след като вече ми даде ясно да разбере какво е отношението ти към мен?

— Не към теб, воине, а към начина, по който се държиш. Вероятно дори ще те обикна... някой ден. Докато стоях там, видях как дъщеря ми пребледнява като това чаури. И за какво? Ти беше вече шампион. Спокойно можеше да не обърнеш внимание на този надут крал.

Младият мъж се усмихна; само едно нещо го бе заинтригувало.

— Тя се страхуваше за мен?

— Ни най-малко. Просто ѝ става зле при вида на кръв. Но победата в този последен двубой наистина ти достави удоволствие,

нали?

Сарказмът ѝ го накара да настръхне.

— Никога не съм крил отношението си към посетителите.

— Аз бях посетител.

— За майката на моята жена трябва да направя изключение.

— Нямам нужда от твоите благоволения. А и тя все още не е твоя.

— В такъв случай по-добре да се погрижа веднага. Къде е другарят ти в живота?

— Не се съмнявам, че те очаква. По-добре да приключваме с този въпрос. Освен това, както виждам, още някой има нужда от медитеха. Една разбита физиономия...

На лицето на младия мъж се изписа задоволство.

— А Шанел? Тя с баща си ли е?

— Тук нямаш късмет, воине. Тя бе толкова разстроена от насилието, на което стана свидетелка, че я изпратих вкъщи. Но сигурно ще ти стане приятно да научиш, че се съгласи да тръгне едва след като ѝ обещах да се погрижа лично за теб.

— Изненадам съм, че ми го казваш.

— Имам още нещо за теб. Обясних ѝ защо си се включил в състезанията. Ти искаше тя да знае и това бе най-малкото, което можех да направя.

Кой знае защо, но тези думи го притесниха. Но Тедра вече се бе обърнала и излизаше, така че Фалон не каза нищо повече. Наближаваше моментът, който бе очаквал с такова нетърпение. Предпочиташе обаче Шанел да е там, за да може да я направи незабавно своя.

Влязоха в главното помещение на голямата шатра. Там се бе събрала малка тълпа: близките на Фалон, Далден, благородниците от Сентури III със своя крал, все още в безсъзнание и, разбира се, шоданът на Шака-Ра.

За първи път Ван'иър се почувства леко нервен. Беше победил в състезанията, но, както бе обяснил Далден, това не му гарантираше наградата. Ами ролята на Тедра Ли-Сан-Тер... Дали би могла да убеди своя другар в живота да не му даде онова, което му се полагаше? Дали затова забележката ѝ не му се стори изпълнена с чувство за вина?

Джадел се спусна насреща му, за да се увери, че брат му се е възстановил напълно. Чалън разпореди да донесат вино и рече:

— Аз лично не си падам по машините за удобства на посетителите, но понякога те могат да бъдат от полза дори за войните.

Тедра се изчерви, тъй като той гледаше нея, докато говореше, макар да вадеше корковата тапа на бутилката златна миеда от Ратхус.

Беше истинско светотатство да се нагълташ набързо с такова прекрасно вино, но не след дълго всички си намериха извинение и си тръгнаха... освен Тедра, която, полуизлегната на една кушетка, отпиваше с удоволствие от чашата си. Фалон се страхуваше, че тя нямаше да се помръдне, дори да я помолеше.

Все пак попита:

— Ще може ли да поговорим на четири очи, шодан Ли-Сан-Тер?

— Не е нужно да бъдеш толкова официален, Фалон. Освен това дълбоко се съмнявам, че моята другарка в живота ще си тръгне точно сега, без да предизвика сцена, която да смути и двама ни.

— Той се шегува, войне — обади се Тедра. — Не бих направила нищо друго, освен да предизвикам...

— Жено — смъмри я Чалън, — ако имаш намерение да оставаш, направи го тихо.

Тедра сви рамене и отмести поглед встрани. Младият мъж се изкашля и заяви:

— Молбата е официална, шодан. Най-силно от всичко желая да отдам живота си на твоята дъщеря, като знам много добре, че тя също ме желае. Моля те да уважиш моята молба и да я повериш на грижите ми. На мен се пада честта да я защитавам, тъй като тя е пазителката на моето сърце.

— Твоята молба не е първата, но никой друг воин не е бил толкова дързък да каже, че дъщеря ми го желае. Защо си решил, че е така?

— Знам го със сигурност. Тя самата ми го каза. И освен това ми се отдаде.

Тедра скочи от кушетката и разля виното си.

— Защо трябваше да му го казваш? — изкрещя тя.

Чалън я смъмри, този път вече по-строго.

— Жено, този въпрос се разисква само между мъже.

— Но не и ако решиш да го предизвикаш — сопна се тя. — Това засяга и Шани, тъй като по една случайност знам, че тя не би искала той да пострада. Аз самата се изкушавах да му разбия главата, но тя ме разубеди.

— Нямам намерение да го предизвиквам.

Тедра премигна изненадано.

— Защо да го правя, след като той ми достави огромно облекчение, като ми каза, че дъщеря ми желае мъжа, когото аз съм избрал за нея.

— Страхотно — измърмори Тедра, истински раздражена. — Тя толкова се притесняваше да не разбереш. Аз самата мислех, че ще побеснееш. А вестта даже те направи щастлив. Само че не знаеш една дреболия, скъпи. Шани може да го желае, но и се страхува от него.

— Това е нормално...

— Не! И още нещо — този човек е проклет робовладелец. Знаеше ли го?

— Предполагах — отвърна Чалън и се обърна към Фалон. — Колко роби притежаваш?

— Шестнайсет прислужват в дома ми.

— Би ли ги освободил, ако ти дам дъщеря си?

Младият мъж се намръщи при това неочаквано предложение.

— Защо да го правя?

— Моята другарка в живота и моята дъщеря не правят разлика между господар, който се грижи за своята собственост, и господар, който не го прави. Те смятат, че никой не трябва да бъде лишен от права, какъвто е случаят с робите. Дъщеря ми не би могла да бъде щастлива дълго с воин, който притежава роби, дори той да се грижи много добре за тях. Можеш ли да се откажеш?

— За твоята дъщеря, струва ми се, бих сторил всичко. Робите, които притежавам, ще получат свободата си веднага щом се върна у дома.

— В такъв случай се отказвам с радост от правото да защитавам детето на моето сърце, Шанел от дома Ли-Сан-Тер, и давам това право на теб, Фалон Ван'иър. Приемаш ли го?

— Да.

— В такъв случай то е твое.

Тедра натисна звуковия активатор на своята свръзка с компютъра. Нямахме смисъл да се вайка. Тихо, за да не я чуе Чалън, произнесе:

— Веднага, Марта!

ГЛАВА 21

Ако Тедра не бе оставила у другите впечатлението, че е вбесена на своя другар в живота заради решението му, онези, които се занимаваха с издирването, щяха да стигнат по-скоро до нея. Затова Чалън се появи едва вечерта, съпровождан от Фалон. Младият мъж имаше вид на човек, готов да коли и беси. И това не говореше особено в негова полза. Той наистина трябваше да се научи на търпение и очевидно щеше да бъде принуден да започне да се обучава веднага.

Чалън надвисна безмълвно над Тедра с цялата си заплашителна височина и започна направо:

— Брок ми посочи вероятността да знаеш къде се крие Шанел. А ако ти не си наясно, то Марта със сигурност е в течение.

Тедра разклати сока от дхая в чашата си и отвърна с безразличие:

— Трябва да си наистина отчаян, щом си използвал Брок. Защо вместо това просто не приемеш факта, че Шани не желае да бъде открита?

— Значи знаеш къде се крие?

— Онова, което знам, е защо не е тук, за да бъде поискана от нашия млад приятел от Ка'ал, но той самият също знае причината. — Обърна обвинителен поглед към Ван'иър. — Кажу ми я, воине?

— Вече го направи — произнесе тихо нейният другар в живота. — Информира ме също, че нямало нищо чудно в загубата на самоконтрол. Можело да се случи само с пазителката на сърцето. Точно така ба-хар-анците разбират кога са намерили своята истинска другарка в живота.

Тедра съжали, че не го бе научила по-рано. Испита чувство за вина, че заради нея сега дъщеря ѝ не е тук, за да чуе току-що казаното.

— Ако Фалон си бе направил труда да ѝ го съобщи, тя може би нямаше да изпадне в паника, когато стана ясно, че той ти допада. Знаеш, че не може да понася болка, Чалън. Страхува се от него, страхува се, че ще ѝ причини болка отново, страхува се от наказанията, които воините налагат на своите жени, страхува се, че той не е

способен да я обича. Още не е готова да го приеме и няма да бъде готова, докато не се примири с някои от тези факти.

Единственото, което Чалън рече, бе:

— Къде е тя, жено?

Непреклонността му я вбеси. Тедра изгълта на един дъх останалия сок от дхая и тресна празната чаша на масата пред себе си.

— Ти може и да не мислиш, че е мой дълг да я защитавам, но аз съм убедена! И точно сега тя има нужда да бъде защитена.

Погледът му попадна върху чашата на масата. Вдигна бутилката и отпи голяма глътка. Тедра потръпна. Не искаше да чувства нищо, когато предполагаше, че ще последва наказание и точно затова пиеше този сок. Това бе явно предизвикателство от нейна страна, тъй като воините пиеха именно сок от дхая, за да убият всяко сексуално желание и да могат да наказват жените си с възбуда, която по-късно оставяха незадоволена.

Чалън отмести бутилката, приведе се към нея и заяви:

— След всеки изгрев идва следващ, *чемар*... и по-следващ.

Тедра разбра прекрасно какво имаше предвид и преbledня.

— Не можеш да ме накажеш толкова много!

— Къде е Шанел?

Тя стана от кушетката и закрачи възбудено напред-назад. Мълчанието ѝ го накара да добави предупредително:

— Не позволявай на ината си да причини страдание и на двама ни, жено.

— Е, след като така или иначе съм обречена, нека поне да си заслужава.

Търпението му очевидно започваше да се изчерпва.

— Ще престанеш незабавно да ме предизвикваш!

— Искаш ли да се хванем на бас?

Чалън я съзерцава известно време, след което въздъхна и посегна към компютърната свръзка, прикрепена към колана му.

— Брок, по-добре се свържи с Марта. Ще уредя с нея този въпрос.

Брок не отговори веднага.

— Марта или е изключена — рече най-сетне той, — или се е отдалечила толкова, че не мога да се свържа с нея.

Шоданът впи отново поглед в своята другарка в живота; сега вече по лицето му бе изписано явно подозрение.

— Къде е Марта?

— Нали го чу — отговори безгрижно Тедра. — Недосегаема за него... недосегаема и за теб.

В този момент Брок обяви с истинско мъжко разочарование:

— От Центъра за посетители току-що ме информираха, че Роувърът вече не е в Космическото пристанище.

— Шанел е напуснала планетата! Дала си й разрешение да вземе Роувъра?!

— Ако не бях позволила на Марта да я отведе отук, щеше да тръгне сама и никога повече да не я видим. Дори сега тя си мисли, че изобщо няма да се връща, дотолкова е категорична в нежеланието си да се свърже с воин. Ако си бе направил труда да я попиташ, щеше да ти го каже сама. Но не, ти цепеше право напред, типично по варварски и настояваше, че всичко трябва да става или по твоя начин, или изобщо да не се случва. Е, тя пък иска да стане по нейния начин.

— С твоята подкрепа, жено. Иначе нямаше да може да замине. Ти посрами този дом. Лиши този воин от правото му да защитава своята другарка в живота.

Тедра погледна към Фалон — той бе стоял безмълвно край басейна през цялото време, вероятно изпаднал в шок от това, че една жена си позволява да спори с воин.

— Тя още не му е другарка в живота.

— Но ще му стане в мига, в който я открие — напомни й шоданът. — Това го знаеш много добре.

Може би беше време да го поуспокои.

— Тя ще отсъства само няколко седмици. Марта ще се погрижи. Ще работи върху Шани и ще й помогне да се пребори със страховете си.

— Чаках два изгрева, за да поискам своята другарка в живота — проговори Фалон. — Няма да чакам повече. — Обърна се към Чалън. — Има ли начин да я последвам?

— Може да се уреди.

— Не! — възкликна невярващо Тедра.

Знаеше много добре, че това наистина можеше да се уреди. Защо не бе помислила за подобна възможност.

Сега вече гневът ѝ се насочи най-вече към самата нея, тъй като очевидно нямаше да успее да защити дъщеря си. Но го изля върху младия мъж, крещейки с цяло гърло:

— По дяволите, какво трябва да направя, може би да те предизвикам, за да те накарам да отстъпиш за известно време? Шани има нужда от време, за да размисли и да стигне сама до извода, че животът с теб не би бил чак толкова лош. Ти знаеш, че е така, моят другар в живота го знае, дори аз съм наясно с това, но Шани... не... е! Ако я намериш, преди да е готова, тя просто ще ти се съпротивлява. Това ли искаш, воине? Ако пък чак толкова искаш още една битка, аз съм насреща.

Ако се съдеше по изражението на Ван'иър, той не прие сериозно предложението ѝ, а гневът ѝ просто не го впечатли.

— Сега вече тя е моя и аз трябва да я защитавам, но нея я няма и аз не мога да го направя. Няма да стоя тук, без да върша нищо. Тревогата ти обаче е напразна. Когато я открия, няма да ѝ позволя да ми се съпротивлява.

Тези думи можеха да му се разминат пред всяка друга Шака'анска майка, но не и пред жената, която вярваше с цялата си душа в правото на свободен избор.

— Това реши въпроса, воине. Аз те предизвиквам.

Фалон не се изсмя на този абсурд — жена да предизвиква воин. Само се усмихна. Тедра обаче не се интересуваше от реакцията му. Тялото ѝ зае бойна поза. В същия миг чу вика на своя другар в живота:

— Недей!

Тя обаче не му обърна внимание и миг по-късно срита Фалон в гърдите.

Той бе напълно неподготвен, тъй като действително не бе очаквал да го атакува, изгуби равновесие... и се озова в басейна. Когато се показа, отърсвайки се от водата, небесносините му очи се впериха разпалено в Тедра.

— Няма да се бия с теб, жено.

— Как не. Няма да ти позволя да откажеш. Хайде, воине! — Повика го с пръсти да излезе от басейна. — Как е да нямаш избор?

За нещастие, в този момент се намеси Чалън. Той застана зад Тедра и се обърна към младия мъж.

— Никой няма да те обвини, че си отказал да приемеш предизвикателството на майката на твоята другарка в живота. Може би ще ми позволиш аз да заема мястото ѝ?

— Не — прошепна Тедра. В същия момент обаче Фалон кимна с благодарност. — Чалън, не! Щях да го помоля само да даде на Шани времето, което ѝ е нужно, за да преодолее страховете си! Това е всичко. Не бих го посрамила.

— Предизвикателството беше отправено, *чемар*.

Щом чу тези думи, Тедра побягна, но бе спряна без никакъв проблем и миг по-късно се озова по гръб на пода, а нейният другар в живота спокойно я прикри под тялото си.

— Ти изгуби. И много добре знаеш какво те чака.

Знаеше. Пълно подчинение в спалнята, а това означаваше, че нямаше право да се противи, когато я наказваше.

— Махни се от мене, воине — изръмжа тихо тя. — И след всички тези години пак си остана проклет чукундур.

Устните му се извиха едва забележимо — очевидно тонът ѝ го бе развеселил.

— А ти все още поставяш на изпитание търпението на воина.

Въпреки това я целуна, преди да я пусне да се изправи.

Сега вече Тедра не можеше да направи нищо друго, освен да наблюдава как Фалон излиза от водата.

— Опитвай колкото искаш, Марта няма да те остави да я намериш.

— В такъв случай ще трябва да пусна Брок с него — обяви Чалън.

— Брок не е в състояние да се справи с Марта.

— Така си мислиш ти. Аз обаче не съм на същото мнение.

— Аз също — обади се Брок.

— Чудесно — сопна се Тедра. — Действайте както си знаете... както правите винаги, вие, проклетите воини. Но те предупреждавам, Фалон Ван'иър — дъщеря ми в продължение на цяла година се е убеждавала сама да не приема воин за свой другар в живота. Няколко дена няма да бъдат достатъчни, за да види нещата в друга светлина. Върви да я защитаваш. Прави това, което смяташ за правилно. Но ти гарантирам, че развързката няма да те направи щастлив.

ГЛАВА 22

— Май, че имаме проблем, момичето ми.

Шанел се завъртя в леглото и погледна към интеркома. Още не ѝ се ставаше. Откакто бяха напуснали Шака'ан преди три дни, не ѝ се правеше нищо. Но ако не покажеше поне малко интерес, Марта щеше да я заразпитва за причината.

— Да не би нещо с кораба да не е наред?

— Не е нещо, което може да се оправи лесно. Само някаква сянка. Показа се снощи на скенерите за големи разстояния. В това няма нищо необичайно, освен че онзи кораб ни използва като фар. Откакто съм ги забелязала, сменях на три пъти посоката и всеки път те я сменяха заедно с мен.

— Искаш да кажеш, че ни следят?

— Нима вече не го казах?

— Понякога не съм сигурна какво точно искаш да кажеш.

— Добре, какъв ти е проблемът сега? Изпаднала си в меланхолия, откакто тръгнахме, да не говорим за изстрелите от засада по мой адрес.

Младата жена въздъхна, легна по гръб и впери поглед в тавана.

— Баща ми никога няма да ми прости, че заминах без негово разрешение. Нямах избор, но как ми се иска да не изпитвах такава вина!

— На твоето място не бих се притеснявала заради баща си. Майка ти ще се погрижи той да разбере причината да постъпиш така. Трябва да се чувстваш виновна към воина, когото изостави пред символичния олтар. Постъпката ти вероятно го е смазала.

— Нека не преувеличаваме...

— Не, сигурна съм, че не преувеличаваме и че най-вече той се чувства наранен от твоята постъпка.

— И какво според теб трябваше да направя? Да се сбогувам с него, за да омекотя удара?

Компютърът се изсмя.

— Добре казано. Ако той предполагаше, че се готвиш да заминеш, щеше да те замъкне право пред баща ти и нямаше да те пусне, докато не бъдеш негова по Шака'анските закони. Но може би сега ти се иска да се бе случило точно това.

Младата жена се надигна и погледна смръщено към интеркома.

— Коя жичка ти е прегоряла? Нима щях да предизвиквам недоволството на баща си, ако ставаше дума само за някаква прищявка? Онова, което чувствам, Марта, е вина, не съжаление. Нямах друг избор. Дори майка ми беше на това мнение, иначе сега нямаше да съм тук.

— Ако разчиташ на нейната подкрепа, за да оправдаеш действията си, забрави я. Аз пък по една случайност знам следното: тя смята, че не след дълго ще се вразумиш и ще се прибереш. Но ние двете с теб пък знаем, че ти нямаш и капчица разум.

— Наистина ли мисли, че просто си се шляя ей така, безцелно?

— Мисли, че страховете ти са изцяло истински. Но Тедра вярва в теб повече, отколкото ти самата си вярваш, тъй като е сигурна, че ще ги преодолееш.

— Ами загубата на самоконтрол? И това ли трябва да преодолеея?

— Не, това е задача на Фалон и по всичко личи, че ще се справи успешно с нея. Или може би забрави колко разстроен бе, когато видя как те е наранил, по-разстроен дори от теб самата?. Мъж, който те желае толкова силно и иска да те защитава, няма да рискува да ти причинява болка всеки път, когато те докосне. Той или ще сведе до поддаващо се на контрол ниво бушуващите в себе си страсти, или изобщо няма да те докосва. А ако ми посочиш воин, който се подлага на въздържание, ще ти докажа, че е мъртъв от седмица, но никой още не го знае.

Шанел отпусна глава и подпря чело на коленете си. Защо Марта трябваше винаги да разбива твърдите ѝ убеждения с подтикващата си към размисъл логика? Така само я объркваше още повече. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да се чуди дали не е сгрешила... Не, дори Фалон да успееше да се справи със своя проблем, още много неща не бяха в негова полза. Както обикновено, Марта просто играеше ролята на опозиция. Ако всички се съгласяваха с нея, как ли щеше да се забавлява.

Младата жена погледна раздражено към интеркома и предложи:

— Нека се върнем към космическия кораб, за който спомена. Да не сме навлезли във военна зона? А може би са космически пирати?

— Нищо толкова драматично, кукличке, но не е изключено ти да предпочетеш нападение на боен кораб пред онова, което ще откриеш. Както изглежда твоят воин е тръгнал след нас.

Шанел настръхна, след което избухна:

— Но т ой няма кораб!

— Брок каза, че Фалон бил дошъл в Шака-Ра по молба на катратерския посланик, за да се договарят за търговията със злато. Катратерецът бил готов да направи всичко, само и само да успее да се договори с него, включително и да му даде който и да е от техните кораби. Баща ти също би могъл да купи кораб само с обещанието да даде в замяна товар с гаалски камък, така че...

— Ако това е шега, с която се надяваш да разнообразиш скуката тук, Марта, предупреждавам те, че изобщо не ми е смешно!

— Познаваш ме добре и знаеш, че не бих направила такова нещо. Не причинявам паника за забавление.

— Но Фалон мрази всичко, свързано с посетителите. Той не би се качил на някой от техните кораби!

— Искаш ли да се обзаложим? Представи си го само когато е научил, че си изчезнала... отлетяла. Първото, което ще му дойде наум, е да тръгне след теб. Второто — че единственият начин да го направи е неприемлив за него. Едва ли обаче, това би го спряло.

— Не може ли да грешиш поне сега?

— Наистина ли искаш да знаеш каква е вероятността това да се случи?

Шанел изпъшка, отпусна се на една страна и се сви на топка, изпълнена с отчаяние.

— Какво ще правя? Това не беше планирано! Не бе изобщо предвиждано!

— В твоята тетрадка, момичето ми, но в моята бе на първо място. Аз обаче разработих няколко изхода. Готова ли си да ги чуеш или смяташ да се търкаляш там и да стенеш цялата сутрин?

— Заслужава ли си да слушам?

— Заслужава си да слушаш всичко, което казвам.

— Много оригинално, но ако възнамеряваш да предложиш да натиснем спирачките и да чакаме пристигането на Фалон, по-добре да

си се цупя цялата сутрин.

— Една от възможностите наистина е да паркираме тук, колкото и да не ти допада. Последствията не са чак толкова лоши. Може и да бъдеш понаказана за бягството си, но после пък те чака много секс с мъжа, когото, както и двете знаем много добре, все още желаш. Помисли! Майка ти ще престане да се тревожи за теб, баща ти ще ти прости, щом се върнеш там, където ти е мястото, един ба-хар-ански воин ще бъде невероятно щастлив, самата ти ще намериш щастието.

— Колкото въздухът тук става за дишане. Забрави, Марта.

— Прави каквото искаш. — Все пак Марта не се сдържа и добави: — Но не ти ли е идвало наум, че колкото по-бързо те хване, толкова по-малко ще бъде наказанието ти?

— Няма да има никакво наказание, ако не успее да ме намери. Кое е следващото в списъка с възможностите?

Компютърът въздъхна.

— Много е късно да им се изплъзнеш. Не знам с какъв кораб се движат, но е по-бърз от Роувъра. До утре ще бъдат достатъчно близо, за да осъществят връзка с нас. Трансферирането ще бъде възможно след пет дена, ако са екипирани с него, а след още един — ще се озоват точно до нас. Така че за изплъзване не може и дума да става. При това положение трябва да се скриеш.

— Къде?

— Възможностите в Снежната слънчева система са ограничени.

— Но Сентура е на по-малко от пет дни път, нали?

— Разбира се, и в ъгъла на тази система, точно там, откъдето ще навлезем в нея, се е свряла една планета. Можеш ли да се сетиш защо не я споменах?

Младата жена помисли и изпъшка.

— Ако паметта не ме лъже, тази планета трябва да е Шака'ар?

— Паметта ти не те лъже и единствената помощ, на която можеш да разчиташ там, е да те натоварят на някоя платформа за търг на роби. Всъщност на която и планета да се приземиш, твоят воин може също да кацне там. При това Фалон е въоръжен с одобрението на баща ти. Нищо чудно той също да е с него.

— Дори не си го мисли!

— Успокой се, Шани. Вероятността баща ти да се включи в преследването се намира доста назад в списъка. Очевидно Чалън

безкрайно се доверяваше на Ван'иър, иначе нямаше да те даде на него. Що се отнася до двете планети в нашия петдневен радиус, не разполагам с кой знае колко информация за която и да било от тях.

— Кажы тогава онова, което знаеш.

— Съндър и Армору са открити случайно преди четири години, когато товарен кораб от Антъри пострадал при една метеоритна буря... ето какво става, когато пилотират хора...

— Изтрий злорадството от програмата си.

— Тази сутрин нямаш никакво чувство за хумор. Корабът се носил по течението в продължение на няколко дни и когато били готови да възобновят курса си, пред тях се появили Съндър и Армору; орбитите на двете планети били толкова близки, че почти се докосвали.

— Невъзможно!

Тонът на компютъра стана сприхав.

— Аз правя умозаклучения, така че, ако обичаш, престани да ме прекъсваш. Та, планетите са достатъчно близко, за да се виждат ясно една от друга, а за агресивните мъжки общества резултатът може да се предвиди — жителите на всяка една от тях желаят да подчинят обитателите на другата.

— Да не искаш да кажеш, че са във война?

— Почти.

— Няма такова нещо!

— Разбира се, че има. Арморуанците биха изстребили цялата съндърска раса, ако можеха да отидат там, но за щастие съндърците вече притежават Глобален щит. И двете планети са напреднали в областта на медицината, управлението и оръжието, но са истински бебета що се отнася до транспорта. Ако не беше така, вероятно отдавна щяха да са се унищожили. Преди пристигането на антърийците, те дори не са знаели за съществуването на други светове в собствената си звездна система, камо ли за други системи. Напоследък обаче са се случили две неща: най-после разполагат с космически съоръжения, а преди пет години жените на Съднър, кой знае как, взели управлението в свои ръце и това сложило край на желанието на съндърците да покоряват своите съседи. Сега Армору съсредоточава усилията си върху откриването на начин да бъде преодоляно разстоянието между

двете планети, с цел да навредят колкото се може повече на своята съседка, докато Съндър е твърдо решена да предотврати инвазията.

— Картината не е особено окуражаваща, Марта.

— Казвала ли съм, че перспективата е прекрасна?

— Някоя от тези планети настроена ли е положително към посетителите?

— Кой може да знае? Вероятно ще бъде по-лесно да се приземим на Армору, но пък на Съндър ще намерим по-голяма помощ... ако, разбира се, успееш да ги убедиш. Армору досега е посещавана от два свята. Тъй като е слабо развита и не представлява интерес за търговията от световна величина, тя не е отбелязана върху картата с търговските пътища. Много трудно се общувало с мъжете там.

— А с жените?

— Те заемат доста ниско място в обществената йерархия. Освен това има класа на слугите и класа на робите.

— По дяволите, Марта! Защо винаги чакаш последния момент, за да пуснеш бомбите си?

— Съжалявам. Арморуанците се готвят да нападнат Съндър, но докато чакат това да стане възможно, се бият помежду си. Прекалено агресивни са, за да не го правят. А онези, които не биват убити, стават роби — типична черта за повечето култури. Допреди пет години на Съндър се е правело същото. От своя страна, тя е все още голяма загадка. Нейните обитатели решили да научат колкото се може повече за останалата част на света и с тази цел изпратили делегация още с първия антърийски кораб. Не издават обаче нищо за собствените си открития и са изключително подозрителни към всеки, който поиска да се приземи на тяхна територия. Никой не знае как жените там са успели да изтръгнат властта от мъжете.

— Имат ли все още армии?

— Несъмнено. Все пак са непрекъснато нащрек за евентуално нападение.

Шанел въздъхна.

— Сигурна ли си, че няма друга планета наоколо?

— Нима бих направила нещата още по-трудни за теб?

— След като искаш да се откажа и да се прибера у дома... Кого заблуждаваш?

Марта се изсмя.

— Разбира се, все още имаме възможност да избягаме към Сентура и да се надяваме, че междувременно нещо ще забави нашата сянка. Ако разполагахме само с още един ден, щяхме да се озовем в близост до други четири планети, на три от които към теб щяха да се отнасят като към кралица само за половината от товара гаалски камъни, с които Тедра снабди кораба. Така обаче се излагаме на риск да се озовем на разстояние, при което може да се приложи трансфериране. А знаеш добре; че безопасността изисква човек да бъде трансфериран не повече от три пъти в рамките на един час. В противен случай може да изгуби някой орган или крайник. А въпросното трето трансфериране ще те отведе в ръцете на Фалон, независимо от отношението ти към това... освен ако нямаш нищо против той да бъде трансфериран четвърти път?

— Не... не. Рискът е прекалено голям, за да изчакваме този допълнителен ден. Отведи ме на Съндър, Марта.

— Ами ако не ти позволят да се приземиш?

— Ще се тревожа, след като пристигнем.

ГЛАВА 23

Голямо бюро, дървени столове, дълга редица шкафове с папки и картини с батални сцени — подредбата беше депресираща, но Донила Ванд не изпитваше особено желание да променя каквото и да било. Нещо повече, не беше пипнала нищо в това помещение, откакто бе станало нейно преди пет години.

В този момент влезе предишният обитател на офиса с купчина книжа в ръце, предназначени за нея. Не я погледна. Не го правеше и по време на конференциите. Всъщност Ферил не я поглеждаше вече дори когато беше сама.

Преди документите внасяше тя, а той стоеше зад писалището. Потупваше се по скута и търпеливо я чакаше да се настани там. Донила получаваше няколко целувки, в това число и по гърдите, после отиваше обратно в своята стая пред кабинета му, където очакваше с нетърпение края на деня, за да се приберат заедно. Бе ѝ и любовник, и шеф. Все още ѝ беше любовник, но никога вече нямаше да бъде същото.

— Тя казва, че е кан-ис-транка от Шака'ан.

Донила погледна към сестра си. Не беше трудно да се разбере, че предстоящата среща с посетителката вълнуваше Лейнар, тъй като тя бе учен, а антърийският и няколкото други космически кораба, дошли след него, не бяха задоволили изобщо любопитството ѝ относно непознатите светове. После се обърна към своята съветничка:

— Зорийн?

Зорийн запрелиства бележника в скута си, докато откри онова, което търсеше, и зачете на глас:

— Шака'ан — варварска планета с най-мощния енергиен източник, известен на хората. Как каза било името ѝ, Лейнар?

— Ли-Сан-Тер.

— Енергийният източник е собственост на семейство Ли-Сан-Тер.

Донила забарабани с нокти по повърхността на бюрото, потънала в размисъл.

— Арморуанците може би разполагат с тази информация. Знаем, че са ги посещавали поне три външни космически кораба. Няма как да разберем какво са научили и с какви нови оръжия са се сдобили.

— Нейният кораб не прилича на нито един от трите, идвали тук — отбеляза Лейнар.

— Не е изключено да са скрили още един от другата страна, където не бихме могли да го забележим.

— Вече разполагаме със скенери. А и няма да й позволим да изнесе нищо от кораба си. Срещу какво се противиш тогава, сестро?

Донила присви устни. Лейнар, която бе по-голяма от нея само с три минути, винаги доминираше. Естествено, тя бе вбесена от факта, че след завземането на властта не зае команден пост, тъй като беше учен. Всеизвестен факт обаче бе, че онова, което желаше най-силно, бе заемания в момента от Донила пост.

— Мое задължение е да бъда подозрителна. Мое задължение е да не допусна сред нас да се промъкнат нови арморуански саботьори. Последният от тях унищожил два арсенала и за малко не се добра до Глобалния щит. Би било умна стратегия от тяхна страна сега да изпратят жена.

— Не съм съгласна. Те не биха се доверили на жена за подобна работа.

— Ами ако е била ужасена робиня, която са накарали насила...

— Ще разбере след минута — не се предаваше Лейнар.

Сестра й сви още по-силно устни, но този път — от отвращение. Да, Лейнар щеше да го разбере. Тя беше специалист по отношение на ужасените роби... и ненадмината в способността да ги довежда до подобно състояние. Донила така и не бе успяла да проумее това й качество. Тя беше блестяща в медицината и много уважавана от колегите си, но й доставяше удоволствие да причинява болка на безпомощните. Вярно, последният й любовник преди завземането на властта я биеше до смърт, но това не оправдаваше сегашната й страст към камшици и вериги. Винаги се бе отнасял жестоко към робите. И, за жалост, нямаше закон, който да ги защитава.

— Какво я води тук? — попита Зорийн, за да отклони вниманието на двете страни от разгорещения спор.

— Накратко — започна Лейнар, — напуснала е своята планета, за да избяга от мъжа, на когото я дал баща ѝ, но той я последвал с друг кораб, който е само на няколко часа разстояние.

— Дал я? — възкликна подигравателно Донила. — Ама нейната планета е наистина варварска!

— Ако се вярва на моите записки — обади се Зорийн, — мъжете са от кастата на воините и тяхното оръжие са мечовете.

И трите жени се изпълниха с чувство на превъзходство. А антърийците бяха намекнали, че са изостанали в сравнение с другите светове.

— Това все така не ми допада — заяви най-сетне Донила. — Тази история е измислена, за да ни разчувства и да предизвика нашата симпатия. Би свършила чудесна работа на арморуанците.

— Но ако пък е истинска и ние не ѝ помогнем, тя няма да има друг избор, освен да се обърне към арморуанците — отбеляза Лейнар. — Те ще бъдат на седмото небе от радост, че са я пипнали заедно с кораба ѝ особено ако той се управлява автоматично.

— Как е възможно?

— От някаква машина, наречена компютър.

— Антърийците имаха компютри, но не и такива, способни да управляват цял кораб — рече Зорийн.

— А ако семейството ѝ е толкова богато, колкото казва Зорийн, арморуанците могат да я задържат и да поискат откуп — продължаваше Лейнар. — Представи си само за какви ли не неща биха могли да се спазарят, Дони, неща, за които ние само сме чували от Зорийн след нейното посещение на други светове. Например за оръжия, които могат да разрушат цели планети. Би ли посмяла да набуташ подобно съкровище в лапите им? Предлагам да се споразумеем с нея самата за убежището, което търси.

Донила се поколеба. Най-после кимна в знак на съгласие, макар и не особено охотно.

— Добре. Кажете да отворят щита достатъчно, за да може да се приземи. Искам обаче двама пазачи да я следват неотстъпно навсякъде.

— Разбира се... Само че тя не желае да се приземява.

— Как тогава смята да дойде при нас? — попита саркастично Донила.

— Разполага с нещо, наречено трансфериране и то ѝ позволява просто да се появи тук.

Погледът на Донила се изпълни с тревога.

— Зорийн?

— Информираха ни съвсем накратко за това трансфериране и ни се стори прекалено сложно за разбиране, затова не настоявахме за повече подробности.

— Да не искаш да кажеш, че тази жена може да се появи навсякъде на Съндър, без ние даже да разберем? — извика Донила. — Че е способна да премине през Глобалния щит?

— Очевидно. Но, както ти казах, арморуанците биха били истински щастливи да я пипнат. Представи си какво биха могли да направят с помощта на трансферирането.

— Не искам и да мисля за подобна възможност. Но защо тогава ѝ е нужно разрешение, за да дойде?

— Защото ѝ е необходима нашата помощ, за да спрем мъжа, който я преследва, когато пристигне тук с хората си.

— И как бихме могли да го направим, ако те също разполагат с това трансфериране?

— Ще използваме Променящата палка. После вече няма да ни създават проблеми.

Лицето на Лейнар показваше, че тази мисъл я изпълваше с огромно удоволствие. Сестра ѝ обаче не обичаше дори да се споменава за проклетата Променяща палка, променила така драстично живота на всички им. Откакто бе измислена, никога не се бе почувствала истински щастлива.

ГЛАВА 24

— Ще спреш ли най-после да мърмориш, Марта? Съндърците са просто нервни, но кой може да ги вини след всичко, което ми разказа за арморуанците? И ти би взела същите предпазни мерки, ако живееше под постоянната заплаха от нападение.

— Успя да ги уговориш да ти позволят да не си събличаш дрехите — изсумтя компютърът, — значи можеше да ги убедиш и да ти оставят малката свръзка с мен.

— Не можех да злоупотребявам с късмета си след ужасния разпит, на който ме подложиха. Както знаеш, не ме приемат с разтворени обятия.

Гласът на Марта се изпълни с възмущение.

— А би трябвало, след като им предложи цяла щайга гаалски камъни, и то за нещо, което един воин би направил безвъзмездно.

— Да, но тъй като става въпрос за защита от воин, онова, което обещах, току-виж се оказало недостатъчно.

— Какво те кара да мислиш, че могат да те предпазят от Фалон?

— Казаха, че могат. Не ми остава друго, освен да разчитам на това.

— Но нито аз, нито Корт ще бъдем там, за да ти помогнем. Можеха да ти позволят да вземеш със себе си поне Корт.

— Те не разполагат с нужната техника, за да ви анализират. В противен случай щяха да се убедят сами, че не сте програмирани да им правите зло. Просто са предпазливи. И престани да правиш от мухата слон. Знаеш всичко това по-добре от мен.

— Кое не означава, че ми допада.

Шанел не успя да сдържи усмивката си от нацупения тон.

— Хайде просто да правим това, което сме планирали, и да престанем да се тревожим.

— Да престана да се тревожа? Когато ще мога само да те чувам и то през половината време от престоя ти там?

Младата жена въздъхна.

— От теб се иска само да ме следиш, докато ми покажат стаята, а после да я наблюдаваш. Ако опиташ да ме следиш навсякъде, може да ме изгубиш напълно. Затова остави своеволията. Така поне ще знам къде да те намеря, ако се наложи да бъда трансферирана обратно на кораба.

— Ако изобщо успея да те задържа на монитора си, докато влезеш в стаята.

— Звезди! Ти просто искаш да бъдеш сигурна, че съм достатъчно разтревожена, нали? Много ти благодаря, Марта.

— Пак заповядай — почти измърка компютърът. — Може би сега не си толкова доволна от тази опасна ситуация. Отиваш там на тъмно, тъй като не знаем почти нищо за тези съндърци.

— Аз обаче знам какво ще се случи, ако остана на Роувъра, затова предпочитам да избира неизвестността.

— Инат! Майка ти щеше да получи удар, ако разбереше, че те пускам... Гледай! Отново нашественикът!

В този момент се чу гласът на Брок, арогантен и повелителен.

— Забранено ти е да слизаш на тази планета, Шанел! Нямахте нищо чудно в това, че бе отгатнал какви са намеренията й. В крайна сметка той също беше Мок II и бе не по-малко вещ от Марта в дедукциите и откриването на вероятностите. През последните три дни той препредаваше на всеки няколко часа нареждания, убеждения, заплахи и предупреждения, но младата жена не им обръщаше никакво внимание. Сега обаче знаеше, че Фалон не бе тръгнал след нея сам, С него бяха и нейните роднини, в това число и брат й. Според нея тази игра бе нечестна и тя запушваше уши и заравяше глава във възглавниците всеки път, когато Далден опитваше да я уговори да се предаде.

От Ван'иър не бе чула нищо, но дори мълчанието му я изнервяше; то предвещаваше, че прогнозата на Марта отново щеше да се окаже вярна. Колкото повече време му отнемаше откриването й, толкова по-голям щеше да бъде гневът му. От потеглянето й вече бяха изминали шест дни, а тя възнамеряваше да удължи този срок многократно с помощта на съндърците.

Сега отново не обърна внимание на бащиния си компютър, а само му каза:

— Съжалявам, Брок, но това не съм го чула. Марта, готова съм.

— Доскоро, кукличке.

— Чакайте! — извика Брок, но Шанел вече я нямаше, — Не трябваше да й асистираш за тази глупост, Марта!.

— И така, какво ново?

— Ако знаеше...

— Аз винаги знам, дървена катуно!

Брок въздъхна и опита нова тактика.

— Нейният другар в живота губи търпение.

— Той няма търпение, така че не виждам какво може да загуби, А ти не би ли могъл да направиш нещо по този въпрос?

— Не е лесно.

— Бедничкият! Заплаши ли те вече, че ще те разруши?

— Запази сарказма си за хората, жено. Мен той не ме впечатлява.

— Пак ли започваш да се държиш с мен като варварин, лигльо?

— С теб вече е невъзможно да се разговаря!

— Кой те е канил?

— Марта!

Онова, което й направи впечатление, бе обиденият му тон.

— Съжалявам, Брок. Просто се тревожа заради госпожица Всичко трябва-да-се-прави-по-най-сложния-начин. Оказа се не по-малко твърдоглава от майка си.

— Целта ни е една и съща — да върнем Шанел там, където ѝ е мястото. Ако ти изпратя Фалон веднага щом бъде безопасно да го трансферираме, ще го прехвърлиш ли долу при нея?

— Не!

Кратко мълчание.

— Защо?

— Фалон мислеше, че взема послушна дъщеря на воин, с която лесно може да се справи. Все още не е осъзнал, че Шани е по-скоро дъщеря на майка си и си има свое собствено мнение. Колкото повече проблеми му създаде тя сега, преди да я има, толкова по-скоро той ще осъзнае този факт. Затова помагай колкото си искаш на голямото момче, но не искай и аз да правя същото.

Шанел се материализира сред ярка светлина и какофония от изумени възклицания. Очевидно доста хора се бяха събрали в очакване

на нейното пристигане. Всички се скупчиха в кръг около нея, но като че ли никой нямаше особено желание да се приближи или да я заговори. Виждаха се униформи и старомодни оръжия и нервност. Прекалена нервност.

Един поглед бе достатъчен, за да се запита как тези плахи хора биха могли да я защитят от Шака'анския воин? Бяха много ниски, жените около метър и петдесет, мъжете — вероятно метър и шейсет и пет. Звезди, какво щеше да прави сега?

Най-сетне от кръга се отдели една жена и тръгна към нея. Имаше властен вид, студени сиви очи, а черната ѝ коса бе опъната безмилостно назад. Усмихна се сковано.

— Лейнар Ванд. Трябваше да ни предупредите, че сте от расата на огромните?

Край на гостоприемството на съндърците. Тази дребна особа май я мъреше. Шанел щеше да се изсмее, ако разочарованието и не бе толкова силно.

— Струва ми се, че от това няма да излезе нищо. Тук съм, защото се нуждая от помощ, но както виждам вие не можете да ми я дадете.

— Разбира се, че можем. Наясно сме какво искате и се съгласихме да ви го осигурим. Трябва да задържим далеч от вас мъжа, наречен Фалон Ван'иър. Проста работа.

— Проста ли? Той е воин и е много по-едър от мен.

Последва смях. Вероятно мислеха, че преувеличава. Сигурно не бяха в състояние да си представят нещо по-голямо от нея. Ясно беше, че не я приемаха сериозно.

— Би било интересно да подложим на наблюдение един такъв голям мъж — обади се отново говорителката, — но размерите му няма да създадат проблеми. Няма да прибъгваме до груба животинска сила.

— Така ли? — попита Шанел, изпълнена с подозрения. — Изобщо не става дума да го убивате. Това е абсолютно забранено.

Лейнар отстъпи крачка назад — толкова разгорещено бе изрекла последното изречение посетителката. Но след това, осъзнала какво е направила, се намръщи, а сивите ѝ очи и без това лишени от топлота, станаха смразяващи.

— Не съм имала предвид убийство — заяви вдървено тя. — И ви уверих, че ще се погрижим за разрешаването на вашия проблем. Затова елате...

— Почакайте — прекъсна я със същия тон Шанел. — Искам да знам как точно възнамерявате да се справите с моя „проблем“. В противен случай се връщам на кораба.

— Значи моята дума не е достатъчна за вас?

Бледата кожа на Лейнар почервения. Обърна се към един от войниците и почти изкрещя:

— Офицер, отведи пришълката при генерал Ванд. Нека сестра ми се опита да я убеди в нашите способности. Аз нямам повече търпение да се разправям с нея. — А после се обърна и промърмори под носа си: — И като си помисля, че аз настоях за всичко това.

Шанел не помръдна от мястото си в продължение на още трийсетина секунди, опитвайки да се пребори с раздразнението си, докато офицерът чакаше, а останалите продължаваха да я поглъщат с поглед. Толкова ѝ се искаше да каже на Марта да забрави за плана им и да я трансферира обратно. Но при мисълта да застане пред него сега... Трябваше да продължи! Дано всички съндърци да не са като Лейнар Ванд.

ГЛАВА 25

— Генералът ще ви приеме веднага.

Младата жена последва офицера, който я бе придружавал от космическия център до правителствената сграда. Бяха стигнали дотук с превозно средство на колела, което се движеше не по-бързо от хатаар. Затова бе разполагала с достатъчно време да се почувства като туристка; жалко че нямаше нищо интересно за гледане. Сградите, покрай които бяха минали, бяха предимно четвъртити, бели и с миниатюрни размери... също като хората.

Влезе през една малка врата и се озова в малкия офис на генерала. Беше очаквала да види жена, но не и точно копие на Лейнар Ванд. Очевидно бяха близначки. Но с различни униформи. А и сивите очи, които я погледнаха сега, не бяха толкова студени.

Генералът се изправи зад бюрото си, за да я посрещне.

— Донила Ванд, госпожице Ли-Сан-Тер, управлявам град Хидра, Заповядайте, седнете, за да обсъдим вашия проблем.

Шанел погледна към малките дървени столове срещу писалището и рече:

— С удоволствие, стига да не мислите, че ще ги счупя.

Домакинята се усмихна. Шанел усети, как част от напрежението я напуска. Настани се предпазливо върху най-близкия стол, ѝ той не се счупи.

— На антърийците им беше трудно да контактуват с нас — заяви Донила, сядайки. — Как така говорите нашия език?

— Антърийците не разполагат с компютър Мок II. Той е способен да сканира повърхността на вашата планета, да запамети напосоки хванати разговори, да дешифрира думите, а по-късно да създаде скоростен курс за изучаване на вашия език чрез слушане. При него информацията се складира в подсъзнанието. Там имам запас от стотици други езици.

— Това компютърът, който управлява кораба, ли е?

— Да. Името му е Марта.

Генералът се усмихна.

— Вие давате имена на машините?

— Само на онези, които могат да мислят самостоятелно.

Донила опита да си представи мислеща машина, но в крайна сметка се отказа с въздишка.

— Тези неща са прекалено сложни, за да ги разбере. Сестра ми обаче несъмнено би била запленена от вашия Мок II и със сигурност би пожелала да научи нещо повече за него. Тя е геният в нашето семейство. Вече откри как да се лекуват две от най-сериозните заболявания тук.

— Все още ли имате болести?

Изненадата в гласа ѝ накара Донила да премигне; тя самата бе обзета от не по-малко изумление.

— Вие нямате ли?

— Шака'анците никога не са боледували доколкото знам. Но повечето светове са напреднали достатъчно, за да не страдат от болести. Други пък си купуват специални съоръжения, наречени медитех. Те лекуват почти всичко.

Донила я съзерцава ококорена известно време, после се изсмя.

— Надявам се, че няма да споменавате за това пред Лейнар. Тя би била ужасена, ако научи, че съществува нещо, обезсмислящо целия ѝ труд.

— Като че ли не ѝ съчувствате особено — отбеляза с усмивка Шанел.

Генералът сви рамене.

— Сестринско съперничество. Имате ли брат или сестра?

— Брат-близък.

— Значи ме разбирате.

— Не съвсем. Там, откъдето идвам, жените не се състезават с мъжете.

— Е, тук сестрите си съперничат и моята вечно ми припомня как не съм успяла да вляза в училището, а тя с щурм нахлу в него. Нейният проблем може би е точно в това — че никога не се е налагало да се бори за нещо, с изключение на личните си връзки.

Шанел реши да не коментира характера на Лейнар Ванд, която не ѝ се бе сторила особено стабилна емоционално.

Вместо това върна разговора към причината, която я бе довела тук.

— А вие наясно ли сте с моя проблем? Скоро ще се появи Фалон Ван'иър, за да ме отведе като своя другарка в живота, нещо, което не искам да се случва. Ако се озове на такова разстояние от мен, че да мога да го чуя, той ще ме обвърже за цял живот, преди да успеете да щракнете с пръсти. Нужно е само да произнесе няколко думи. А как вашият народ би могъл да го спре?

Донила се усмихна.

— Да, информираха ме за вашите съмнения относно способността ни да ви помогнем. И признавам, че ако не разстреляме господин Ван'иър още щом се появи, което, уверявам ви, няма да бъде необходимо, може да срещнем затруднения около задържането му... ако е толкова едър, колкото сте и вие.

— Много по-едър е.

— Наистина ли?

— Повечето светове смятат Шака'анските мъже за великани.

— В такъв случай ще се наложи да използваме Променящата палка за господин Ван'иър. Какво бихте желали да забрави — че ви познава или просто, че иска да се ожени за вас?

Шанел се взря безмълвно в своята събеседница.

— Това шега ли би трябвало да бъде?

— Нима наистина успях да смая момичето, на което са известни толкова чудеса?

— Значи не се шегувате?

Внезапно на лицето на Донила се изписа горчивина.

— Понякога ми се иска да беше шега, но не е. Ще ви го обясня, но първо бих ви помолила да запазите за себе си онова, което ще ви кажа.

Младата жена се поколеба дали да не я предупреди, че Марта ги подслушва. Но реши да не го прави — прекалено любопитна беше, за да рискува да не чуе обяснението. Освен това вече си бе обещала да не разкрива никога и пред никого тази информация. А дали Марта щеше да го направи, това бе съвсем друга работа.

Кимна в знак на съгласие и Донила започна да разказва:

— Променящата палка е създадена от една от нашите най-блестящи лекарки. Предназначена е за пациенти от мъжки пол с

умствено разстройство. Бе забележително постижение и действаше точно така, както бе замислено... докато една от нейните колежки не му изнамери и друго приложение. Няма да ви досаждам с подробности, но това се превърна в огромна по мащаби конспирация, включваща всички жени на планетата. Бе ни дошло до гуша от войнствеността на нашите мъже и нежеланието им да се вслушат в съветите ни. Тогава почти бяха приключили със строежа на проклетия космически кораб, с чиято помощ можеха да достигнат до Армору. Търсехме отчаяно някакво средство да ги спрем. Мислехме дори да взривим кораба, но не го направихме, тъй като знаехме, че това е само временно отлагане — те щяха да построят нов. Не можехме да направим нищо, за да ги възпрем да отидат на сигурна смърт. Тогава тайно бяхме запознати с идеята за Променящата палка. Одобрихме я с цялото си сърце.

— Какво точно прави тази палка?

— Въздейства на подсъзнанието, но онзи, върху който се прилага, изобщо не го разбира. Достатъчно е едно докосване с палката, където и да било по тялото и всяко внушение се превръща в действителност.

— Не мога да си представя, че мъжете ви са се подложили доброволно на тази манипулация — отбеляза сухо Шанел.

— Не. Палките започнаха да се произвеждат масово и бяха разпратени из болниците. Тъй като мъжете служат в армията, те се подлагат ежегодно на пълни медицински изследвания. А почти всичките ни лекари са жени.

— Почти всичките?

— При положение че мъжете са се посветили на армията, чудно ли е, че жените доминират в останалите професии? Онези, които не са офицери, често работят и нещо друго по половин ден, но то обикновено не изисква усилено учене, за да не ги отделя от военните им игрички. И така, преди пет години, в продължение на три месеца, всички мъже се явиха на медицински прегледи и бяха... променени.

— Как?

— От всички бяха заличени едни и същи черти — арогантност, агресивност, нуждата да доминират, желанието да правят войни. Бе решено вече да нямат и пълен контрол над войската, затова някои генерали бяха принудени да забравят поста си, а техните места бяха

заети от жени. Аз не съм избираща настоящата си работа. Бях задължена да го направя, тъй като бях тясно свързана с моя предшественик — като негова секретарка. Сега той ми е секретар.

— И няма никаква представа какво е направено с него?

— Ни най-малка.

— Но какво ще стане, ако ви нападнат? Ще се бият ли вашите мъже?

— Разбира се. Те все още са войници. Само дето вече не могат да станат инициатори на евентуална война.

Шанел потъна в изумено мълчание. Отпусна се назад, но столът изскърца и тя побърза да се приведе отново напред. Все още не можеше да го повярва.

— И това на всички ли действа?

— Замислено е да действа върху мъжете. Затова пък няма никакъв ефект върху жените. Налице са няколко случая обаче, при които няколко жени се разбунтуваха и извадиха своите мъже от това състояние. Ето защо сега вече всяка жена си има своя палка и може да я използва върху всеки мъж.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че ефектът не е постоянен?

— Точно така. Мъжът просто трябва да бъде докоснат отново с палката и да му бъде внушено обратното. Тогава той възвръща напълно предишното си състояние, всичките си мъжки инстинкти... и ще осъзнае точно какво му е направено. Нашите мъже са променени вече от пет години. Предполагам, че някои жени, които разполагат с палката, се възползват от нейната сила, за да превърнат мъжете си в роби. Такава е човешката природа. За това няма нищо чудно, че никоя от нас вече не смее да освободи своя мъж, дори да го желае.

Този път усмивката на Донила бе горчива.

— Съжалявам. Както виждам сами сте се тикнали в капана. Не съм сигурна, че бих искала съзнанието на Фалон да бъде променено по такъв начин.

Усмивката на генерала стана крива.

— Не искаш да го убиват, нито да го променят? Имаш ли към този мъж някакви други чувства, освен нежеланието да му принадлежиш завинаги?

— Нищо, което да не намалее с времето.

— В такъв случай може би ще решиш да го промениш така, че да ти подхожда повече.

Очите на Шанел заискриха. Да убеди Фалон, че може да обича? Да го накара да обещае, че никога няма да я наказва?

— Ще... ще трябва да помисля.

— Е, не се бави. Хората ми са уведомени. Ако той се появи, преди да си взела решение, просто ще бъде убеден, че не желае да се жени за теб.

— Няма ли някакъв друг начин да не го допуснете до мене?

— Предполагам, че бихме могли да му помогнем да изгуби съзнание и след това да го оковем във вериги.

— Не! — Шанел въздъхна. — В идеалния случай бих искала просто да се върне и да ме забрави.

— Смятай, че вече е направено.

ГЛАВА 26

Шанел пристигна в жилището на Лейнар точно навреме, благодарение на ескорта от двама войника. Отиваше на вечеря. Щеше да откаже, ако не я бе поканила Донила, а малкият генерал определено ѝ бе харесал. Не можеше да каже същото за сестра ѝ и се надяваше, че този път щеше да я заvari в по-добро настроение.

Стаите, които ѝ дадоха, бяха приятни... ако не обръщаше внимание на факта, че стигаше с ръка тавана или че краката ѝ висяха от леглото. Определено се чувстваше странно като най-високата жена в света. Всичко това обаче имаше и едно предимство — Фалон и брат ѝ нямаше да искат да останат дълго в подобно тясно пространство и да докосват с глава таваните.

Поиска от Марта да ѝ изпрати дрехи, за да се увери, че е успяла да остане във връзка с нея. Компютърът доказва, че е чул, като трансферира самата Шанел до Роувъра, за да си избере лично каквото желае. А междувременно използва цялото време, докато младата жена се преобличаше, за да изкаже мнението си по всички въпроси. Накратко, Марта не одобряваше начина, по който съндърките използваха Променящата палка, но с удоволствие щеше да изследва една, ако попаднеше в ръцете на Шанел.

Тъй като Марта определено бе в настроение за лекции и бе забавила връщането на младата жена на Съндър, на нея не ѝ остана много време за размисъл върху предложението на Донила. Обаче скоро си даде сметка, че ако променеше Фалон според своите представи за идеалния мъж, нямаше да постигне нищо добро.

Когато пристигна в луксозния апартамент на Лейнар, който се намираще в научния център, бе посрещната от Донила. Изглежда всеки живееше там, където работеше. Така се бе стигнало до създаването на много дълги постройки и високи работни центрове.

— Бих те поканила при мен — обясни Донила, като я поведе към едно от трите меки, плюшени канапета, — но апартаментите са много... въъ, много строги, по военната мода.

— Преди жилището ѝ било на един генерал, когото сестра ми тайно се срамува да нарече свой и който сега вече е изгубил цялата си арогантност и буйна самонадеяност — вметна кротко Лейнар и подаде някакво питие на Шанел.

Младата жена не знаеше какво да отговори на тези думи. Едната сестра се бе изчервила, другата се усмихваше злобно. За щастие, Донила се съвзе бързо.

— Не е вярно. Не се срамувам от Ферил. Просто ми липсва... старото му държание.

— Харесваше ти да бъдеш поглъщана от енергичната му натура? Все ми се оплакваше, че трябва да получаваш от него разрешение за всяка дреболия, която решиш да направиш, а сега пък ти липсвало...

— Не смятам, че тази тема интересува нашата гостенка — прекъсна я Донила; тонът ѝ издаваше, че започва да се ядосва.

Лейнар не обърна внимание на предупреждението.

— Защо да не я интересува? Тя принадлежи на общество, където все още „дават“ жените на онзи, за когото се омъжват. Обзалагам се, че мъжът, който я преследва, е не по-малко властен и арогантен от стария Ферил.

Шанел едва не се изсмя. Тази жена умишлено насочваше атаките си към нея, само че тя нямаше да се хване на въдицата.

— Ще изгубиш облога, Лейнар, ако не замениш „не по-малко“ с „много по“, тъй като никой не може да бъде така арогантен като Шака'анските воители. Те властват във всички области на живота в моя свят. Жените не могат даже да работят, за да се издържат, нито да напуснат дома си, без да бъдат придружавани от мъж. Те трябва да се намират под закрилата на някой воин, в противен случай всеки, който ги пожелае, може да ги има.

Беше трудно да удържи усмивката си от изумлението и шока, които се изписаха по лицата и на двете сестри. Шанел отпи от синкаво зелената течност в чашата си.

— Истинско варварство — заяви най-сетне Лейнар.

— Нищо чудно, че бягаш — допълни със симпатия Донила.

Младата жена се престори на изненадана.

— Да не забравя да спомена, че нашите жени рядко се оплакват. И вие бихте разбрали защо е така, ако видите как изглеждат нашите воители.

Лейнар изпръхтя с отвращение. Близначката ѝ се усмихна.

— Защо тогава бягаш?

— Майка ми е дошла от друг свят, където се отнасят по еднакъв начин към жените и мъжете и където всеки се издържа сам. Това, естествено, се е отразило на мирогледа ѝ и тя ме е възпитала в този дух. Всъщност именно благодарение на нейните усилия стана възможно жените, които желаят да работят за себе си и да не зависят от някой мъж, да напускат Шака'ан и да отпътуват за колониите.

— А успя ли да промени нещо в тази доминирана от мъжете култура?

— Абсолютно нищо. По-лесно е да ходиш бос по живи въглени, отколкото да накараш воин да промени своите възгледи и привички. Точно заради това и напуснах. Майка ми се примирява с нещата, които не харесва, защото обича баща ми. Но на мен не ми влияе подобен фактор.

— На Донила обаче ѝ влияе — подметна предателски Лейнар. — И макар преди пет години да предпочете промяната, сега съжاليا, че го е направила. Исква да я затиска мъжки юмрук.

Шанел съжали, че бе дала възможност на Лейнар да атакува отново сестра си и този път не се сдържа.

— Какъв ти е проблемът, Лейнар? Там, откъдето идвам, братята и сестрите се обичат. И не се опитват непрекъснато да си нанасят кървави рани.

Нейната домакиня очевидно не бе очаквала подобен отпор. Реакцията ѝ бе същата като в космическия център, когато Шанел бе отказала да приеме думата ѝ като гаранция. Лицето ѝ пламна, за момент имаше вид на човек, готов да убие, измънка нещо, че щяла да отиде да види защо се бавела вечерята и напусна вдървено стаята.

— Не беше необходимо, но все пак благодаря — промълви Донила.

— Винаги ли се държи така?

— С мен много често.

— Знаеш ли, защо?

— Завист, предполагам. Тя има всичко, което може да се пожелае — положение, влияние и авторитет, дори роби — но не ѝ е достатъчно. Исква и това, което имам аз, даже Ферил. Въпреки презрителните си

забележки по негов адрес, тя би ми го отмъкнала с най-голямо удоволствие. Той обаче никога не я е харесвал, нито преди, нито сега.

— Много добре го разбирам. А ти също ли, тъй... притежаваш роби?

Донила сведе глава.

— Никога не съм искала да имам такава власт над когото и да било. Но военните по правило имат. Ферил винаги е разполагал с четирима помощника, които скачаха, за да задоволяват всяко негово желание. Аз ги наследих.

— Предполагам, че е трябвало да промените и тях?

Мрачното изражение, което бе забелязвала и преди, се появи отново на лицето на Донила.

— Да. Положението стана много сложно, когато започнахме да заемаме служебните им места.

— Очевидно не си искала да направиш това със своя мъж — отбеляза тихо Шанел. — Ако не си щастлива, защо не го освободиш от промяната?

Донила се усмихна тъжно.

— Той ще ме убие.

Младата жена се засмя широко.

— Но след това ще ти благодари, че си върнала предишната му същност. Отрицателните черти, от които сте се отървали вие, жените, са били част от вашите мъже. Заради тях може да сте се разбирали по-трудно, но пък без тях сега имате насреща си полумъже. Вероятно положението не е неприятно единствено за теб и не само ти би искала мъжът ти да бъде отново истински.

— Не мога да взема сама това решение. Ако бъде освободен един, той ще започне да освобождава и останалите. Освен това ще се озовем отново на изходната позиция, т.е. мъжете ни ще се втурнат през глава да воюват.

— Хората винаги допускат грешки. Обикновено се учат от тях и после продължават да си живеят.

Преди Донила да успее да отговори, сестра ѝ се върна, придружена от две полуголи робини и обяви троснато, че вечерята е готова.

Когато таблата бе поднесена на Шанел, тя видя върху нея четири ястия и какви ли не лакомства. Последва обаче примера на своята

домакиня и избра квадратната чиния, без да има представа какво ѝ предстои да яде. Вниманието ѝ бе привлечено от робините и грозните червени ивици по бедрата и прасците им.

Следите от насилието я възмутиха дотолкова, че тя незабавно поиска обяснение от Лейнар. В същия момент обаче се чу някакъв звънец и я стресна. Донила остави чинията си встрани, извади някакво кубче от джоба на униформената си куртка и попита:

— Какво има?

От кубчето се разнесе женски глас, скърцащ и паникьосан.

— Те са тук. Петима. По-добре елате и вие, генерале. Те не само са по-високи от жената, те са... два... метра... и десет сантиметра!

Донила погледна към гостенката, на чието лице се изписа: „Нали ти казах“, преди да се обърне отново към кубчето.

— Някой направи ли онова, което се бяхме уговорили?

— Съмнявам се, генерале. Те са прекалено огромни, за да се приближим до тях... и са въоръжени с мечове, дълги горе-долу колкото мен.

— Добре. Къде си?

— Във вашата сграда. Щом пристигнали, те принудили неколцина от нашите мъже да ги заведат при главнокомандващия. Вече са на път към офиса ви и като гледам колко бързо получават отговори, ще тръгнат към дома на сестра ви всеки момент.

— Идвам веднага, а междувременно ти заключи сградата, влез в кабинета ми и се погрижи да останат там. Кажим им, че ще се поява след десет минути, за да разговаряме. Непременно ги задръж. Погрижи се и за жени, които ще влязат с мен. Ще трябва да използваме палките едновременно, тъй като те са групичка и няма да ни бъде лесно. — Пусна кубчето отново в джоба си, изправи се и, преди да тръгне, се обърна към сестра си: — По-добре я скрий, за всеки случай.

На Шанел ѝ се искаше тонът ѝ да бе по-окуражаващ. А фактът, че оставаше с Лейнар, изобщо не се покриваше с представите ѝ за сигурност. Тя, от своя страна, продължаваше да се храни спокойно, сякаш нищо не се е случило.

— Не е ли по-добре да напусна дома ти, в случай че нещо се обърка и Фалон разбере къде съм? — предложи Шанел.

— Глупости... Но ако те е страх чак толкова, можеш да използваш собственото ми убежище. Точно зад теб. Само че заключи

отвътре. Вратата е специална. Дори един двуметров варварин не може да я разбие.

Развеселеният ѝ тон вбеси Шанел. Тя самата не виждаше нищо смешно в създалата се ситуация. Реши, че е по-добре да предупреди:

— Ако ме открие, сделката ни се проваля. Вземам си обратно гаалските камъни.

Лейнар кимна замислено.

— Естествено. Но кажи ми... ако те открие, ще те накаже ли, че си избягала?

Ъгълчетата на устните ѝ увиснаха тъжно.

— Ще го сметне за свой дълг.

— Какво още чакаш? Трябва да ти е ясно едно: когато Дони каже, че няма да бъде лесно да се използват едновременно палките, всъщност има предвид, че е почти невъзможно.

Шанел стана и тръгна към затворената врата, без да забележи злобните огънчета, които проблеснаха в очите на нейната домакиня. Колко обаче се изненада, когато откри в скривалището и други хора.

На пода отсреща двама мъже седяха по турски. Хоризонтално между тях бе разположен стълб, отстоящ на около метър от пода и от стената, на която бяха закрепени метални белезници. И от двете страни на всеки чифт висеше богат асортимент от камшици. Белезите на робините... И Лейнар наричаше това убежище? Много забавно.

Двамата мъже се изправиха. Без да им обръща внимание, младата жена се обърна с намерението да излезе. И откри, че вратата нямаше нужда от заключване; беше се заключила автоматично.

— Още една нова и вече я изпращат тук? Ей, момичета, как не разбрахте, че трябва да внимавате, за да не си навличате така бързо неприятности?

Шанел хвърли поглед през рамо; двамата се приближаваха към нея.

— Аз... струва ми се, че ме бъркате с някого.

— Всичките твърдят това.

Реши да не спори и опита отново да отвори вратата. Не стана. Тогавя някаква длан се плъзна надолу по ръката ѝ, докато стигна до китката и я изви назад. Обърна се с намерението да зашлеви нахалника — все пак и двамата бяха значително по-ниски от нея самата — но в този момент вторият сграбчи другата ѝ ръка.

— Не на нас. — Мислиш, че не знаем как да се справяме с тези номера ли? — Извиха ръцете ѝ още по-нагоре зад гърба. Сега вече можеха да я придвижват с лекота накъдето си искат, въпреки преимуществото, което ѝ даваше ръстът. — Ние само ще те подготвим. Господарката ще се заеме сама с наказанието.

— Лейнар?

— Тя е господарката Лейнар за теб, момиче. Много си нахална за робиня.

— Почакайте малко! Казах ви, че грешите. Наистина е така!

— Всички това твърдят.

ГЛАВА 27

— Вижте, защо не седнете и не се отпуснете? Генералът трябва да пристигне всеки момент.

Един от воините вдигна крак, постави го в средата на близкия стол и той се разлетя на парченца.

— Добре, тогава не сядайте — обади се другата жена. — Но не стойте така нащрек. Изнервяте ни.

— Тогава излезте — заяви друг от воините.

— По-добре ние да излезем — намеси се трети. — Само си губим времето.

— Е, хайде де, не бъдете толкова припрени — рече първата жена. — Само генералът може да ви каже онова, което желаете да научите, а ако тръгнете, ще я изпуснете.

Той обаче вече не я слушаше, а направи крачка към нея. Другата жена не се поколеба, вдигна оръжието си и го насочи към него.

— Стойте там, където сте! — За момент изпита опияняващо усещане за власт.

Воинът обаче не спря и жената изпадна в паника. Оръжието гръмна. Дългият щит се премести леко и куршумът рикошира в него и падна на пода. Двете жени се взряха с ужас. Въръжената стреля отново. И отново куршумът, смачкан и безполезен, се озова на пода.

— С това обаче няма да имаш такъв късмет, момче!

Държеше къса синя палка. Насочи я право към воина. Този път той се спря.

— Какво смяташ, че правиш с това? — изсъска, приятелката ѝ.

— То действа — прошепна триумфиращо първата.

— Само защото вероятно те мислят за побъркана — бе отговорът, който получи.

— Глупости. Мислят, че е оръжие. — А после, вече по-силно, за да могат да я чуят и посетителите, рече: — Съжалявам, момчета, но не можем да ви оставим да се скитате из града и да изплашите до смърт

нашите граждани с вида си. Казано ни е да ви задържим тук до пристигането на генерала, затова проявете малко търпение?

— Далден, какво е това, с което ме заплашва?

— Знам, колкото и ти, Джадел. Сестра ми е специалистка по другите светове и техните чудесии. — Далден насочи свръзката си с компютъра към жената с палката. — Брок?

— Не е оръжие — отговори компютърът, без да е чул целия въпрос. — Но според онова, което си прошепнаха двете жени и което аз чух съвсем ясно, те са доволни, че вие го мислите за оръжие. Незнайно защо то ги изпълва със смелост.

Жените се огледаха, но така и не забелязаха невидимия шпионин. За свое облекчение обаче откриха, че най-послед генералът идва, съпроводен от още четири жени.

— Генерал Ванд, господа — обяви Донила, щом влезе в стаята. — Ако все още никой не го е направил, позволете ми да ви приветствам с добре дошли на Съндър.

Най-едрият измежду посетителите пристъпи напред. Беше с шейсетина сантиметра по-висок и с двойно по-широки гърди и рамене от нея, а ръцете му бяха колкото нейните крака. Тя опита да преглътне, но гърлото ѝ бе внезапно пресъхнало. Макар че бе предупредена, пак не бе достатъчно подготвена за вида на тези Шака'ански великани.

— Аз съм Далден Ли-Сан-Тер — заяви надвесилият се над нея. — Кажете ни къде е сестра ми и ще си тръгнем мирно и тихо. В противен случай, ако се наложи, ще разпердушиним града ви, но пак ще я открием.

В този момент Донила не се чувстваше особено смела, но фактът, че разполагаше с информацията, която им бе нужна, ѝ даваше известно предимство... Достатъчно, надяваше се, за онова, което се готвеше да предприеме.

Събра кураж и заяви авторитетно:

— Благодаря, че се изразихте така ясно, господин Ли-Сан-Тер. Нашите обичаи обаче изискват първо да се справим с протокола. Сигурна съм, че вие също си имате обичаи и настоявате посетителите на вашата планета да ги уважават.

— Така е, но все пак...

— Добре, добре, не става дума за нещо трудно или изискващо много време. По традиция всички посетители се запознават с моите

съветници. Просто им се представете, ръкувайте се с тях... уверете ги, че сте тук по семеен проблем. Нали виждате колко е просто. Дами? — Огледа се и откри, че четирите жени, които бе довела със себе си и които бяха скрили Променящи палки в ръкавите си, пристъпваха нервно от крак на крак, без да се осмелят да влязат. — О, елате — нареди тя, изгубила търпение. — Няма да ви ухапят. — А след това се обърна към Далден: — Кой от вашите приятели е нетърпеливият младоженец?

Проследи погледа му до Фалон, който стоеше безмълвно и се мръщеше. Най-страшният! Беше с десетина сантиметра по-нисък от брата на Шанел, но какво представляваха няколко сантиметра повече или по-малко, когато насреща ти стояха великани? За щастие, другите жени вече бяха влезли и протягаха ръце на воините. Донила изхлузи още по-надолу в ръкава своята Променяща палка, както бяха инструктирани да направят и останалите, и се приближи към Фалон.

Когато стъпи на твърда земя, той самият бе изпитал облекчение, но то трая само докато откри, че сега пък ще трябва да са разправя с хора, които изобщо не са му по мярка. Трудно бе да не ги приема като деца, толкова дребни бяха. Дори гласовете им бяха лишени от присъщата за възрастните дълбочина. В никакъв случай не можеше да се бие с тях. Щеше да се почувства като глупак даже ако опиташе да ги заплаши. И, още по-зле, тук властта беше в ръцете на жените.

Дребната, която наричаха „генерал“, беше дръзка, не можеше да ѝ отрече. Когато не прие протегнатата ѝ за поздрав ръка, както бяха направили другарите му, тя се бе приближила още, бе сграбчила дланта му и бе измънкала нещо. Не ѝ обърна внимание. Наблюдаваше останалите жени и чудатостта на жестовете и думите им.

— Фалон, въъ... не ми се ще да питам, но какво все пак правим тук? — обади се на Шака'ански Джадел.

Ван'иър се обърна към брат си и го погледна невярващо. Жената, която стоеше пред него, все още го държеше за ръката и му се усмихваше. Фалон се намръщи.

— Какво ти каза тя, Джадел?

— Нищо.

— Изрече някакви думи. Всичките го сториха. Чух ги.

— Значи имаш по-остър слух от мен, тъй като аз самият не чух нищо.

— А сега пък ме питаш защо сме тук. Нещо не е наред, братко.

— Съгласен съм. Чувствам, че би трябвало да знам отговора, но не го знам. Далден?

Той се изчерви леко. Съндърката насреща му все още стискаше дланта му.

— Надявах се, че няма да се наложи да го призная, но и моята памет ми изневери, Джадел. Звезди, всичко това няма никакъв смисъл. Фалон, ако знаеш...

— Искаш да повярвам, че си забравил собствената си сестра? А ти, Джадел, че съм тук, за да търся своята другарка в живота?

— Дрода, казаха ми да забравя именно това! — избухна Джадел. Гласът кънтеше в главата му. Дръпна рязко ръка от жената насреща и я изгледа. Тя отстъпи. — Какво ми направи?

Устните ѝ се раздвижиха, но бе прекалено уплашена, за да успее да издаде звук. Другите жени също отстъпваха към вратата с не помалко стреснат вид. Единствено генералът стоеше до Фалон, по-скоро объркана, отколкото уплашена, дори когато той впи в нея присвитите си от гняв очи.

— Не ти подейства, нали? На тях им подейства, а на теб — не. Как е възможно това?

— Той не разбира нито дума от онова, което казвате, генерал Ванд — обясни Далден, заставайки от другата ѝ страна. — Моят приятел не вярва на нищо чуждо за Шака'ан. Достатъчно му беше да пътува с прокълнат от Дрода космически кораб и да бъде трансфериран, нещо, което мрази повече от всичко останало. Затова отказа категорично да слуша уроците по вашия език, които ни подготви Брок. Това отговори ли на въпроса ви?

— За жалост, да.

— А сега ще обясните ли какво е подействало на нас, което не е подействало на него?

— Съжалявам. Само жените имат право на тази тайна...

— Брок? — прекъсна я нетърпеливо Далден.

— Някакво изобретение за хипнотизиране, което всяка от жените бе скрила и което ви караше да приемете като реалност думите им. На всички ви казаха едно и също — да забравите защо сте тук. На теб, Фалон, обаче ти казаха друго — че не искаш другарка в живота.

Ван'иър изръмжа и повдигна своята събеседница за униформената куртка. Фактът, че го направи само с една ръка и без да се затрудни, даде на поклащащата се на шейсетина сантиметра над пода жена да разбере, че този път има повод за сериозни притеснения.

— Превеждай ми, Далден, и я уведоми, че е все още жива само защото не е мъж.

— Брок ни обясни какво сте се опитали да направите с нас, генерал Ванд. Фалон, разбира се, е в правото си да ви убие, задето сте се опитали да му попречите да изпълни дълга си, но ви спасява вашият пол. Добре би било да знаете обаче, че е достатъчно ядосан, за да пренебрегне този факт, ако опитате отново да му попречите да намери избраната от него жена. Къде е тя?

— Не... не мога да ви кажа това — отвърна уплашено Донила. — Съгласихме се да ѝ дадем убежище, тъй като тя не желае да бъде намерена от него.

— Тя няма избор — заяви Далден. — Баща ни я предостави на неговата закрила. Сега Фалон има всички права над нея.

— Но кой ще я защитава от него?

— Тя няма нужда да бъде защитавана от своя другар в живота. Той никога не би ѝ причинил зло.

— Губиш си времето, Далден — намеси се Брок. — Тя се ръководи от кодекс на честта, който няма да ѝ позволи да предаде Шанел, а и това вече не е необходимо. Сканирах околния участък и открих жена с гласа на Шанел, която обаче говори на съндърски... и по начин, навеждащ на мисълта, че изпитва ужасен страх от някаква грозяща я опасност.

— Грозяща я опасност? Или просто е разбрала за нашето пристигане? — попита Далден.

— Грозяща я опасност. До нея ме отведе именно молбата ѝ да бъде пусната от някакъв „противен дребен нахалник“. Понякога се изумявам от приликата ѝ с майка ти.

— Доколко голяма е тази опасност, Брок?

— Достатъчно, за да достигнат емоциите ѝ нивото на паниката. Теб ли да трансферирам? Или Фалон?

— Мен — отвърна, без да се поколебае и за секунда Ван'иър. В следващия момент Донила тупна на пода, тъй като той бе изчезнал.

Миг по-късно Марта нападна Брок:

— Много време ти отне това, умнико! Аз щях да го свърша още преди десет минути.

— Ти ги последва долу, когато ги трансферирах до Съндър, нали?

— Разбира се.

— И откри Шанел по същия начин, по който я намерих и аз?

— Естествено... само че по-бързо — измърка Марта.

— Защо тогава не я трансферира? — осведоми се Брок.

— Поради същата причина, поради която не го направи и ти самият. Нямаме шанс да се приберем вкъщи, докато тези двамата не се спогодят. Освен това бях задължена на онзи мъжага.

— Шанел няма да остане очарована от начина, по който плащаш дълговете си.

— Не, днес няма да остане очарована, но бас държа, че в скоро време ще бъде на съвсем друго мнение.

ГЛАВА 28

На Фалон му бе необходимо доста повече време, отколкото бе траело самото трансфериране, за да се увери, че е цял. Никога нямаше да свикне с този прокълнат от Дрода начин на пътуване и се молеше да не се налага да свиква. Нито пък бе очаквал, че ще му се наложи да го преживее отново, като изключи самото връщане на кораба. Този път обаче бе посрещнал с облекчение възможността да се придвижи така скоростно от едно място на друго; щеше да полудее, ако нямаше как да отиде при Шанел, когато тя се нуждаеше от неговата защита. Но сега, след като вече се бе озовал тук и виждаше в какво се изразява опасността, не знаеше дали трябва да убие някого... или да му благодари.

Китките ѝ бяха в белезници и закрепени за стената. Глезените ѝ бяха раздалечени и оковани към основата на ниската кръгла колона, над която бе приведена. Дрехите ѝ бяха свалени. Беше повече от очевидно, че са я приготвили за наказание с камшик.

Двама мъже стояха вляво и оглеждаха безстрастно работата си. Фактът, че по тялото ѝ все още нямаше никакви следи, даде сили на Фалон да се придвижи безшумно зад мъчителите и да блъсне главите им една в друга. Те тутакси се строполиха на пода в краката му. Фалон обаче веднага ги забрави и пристъпа зад жената, заради която бе преодолял ужаса си от пътуването в Космоса.

Шанел нямаше представа, че той е до нея. Тя се заслушваше в очакване вратата да се отвори. Тъпият звук от падането на зашеметените съндърци почти не бе достигнал до парализираното ѝ от ужас съзнание.

Лейнар трябва да бе полудяла. Ами ако наистина бе луда? Тези двама идиоти се държаха като евтини андроиди, програмирани да вършат само едно нещо. Бяха я завързали здраво и не я докоснаха повече. Дори не бяха разговаряли с нея, след като привършиха заниманието си. Само ѝ бяха казали, че чакането е част от ритуала.

Какъв ритуал? Наказанието ли? Дали мъчението не беше това — да стои така приведена, разсъблечена, да вижда единствено окачените по стената проклети камшици... и да си припомня грозните червени следи по краката на робините.

— Намираш се в поза, идеална за две неща, жено. Питам се дали едното би ме накарало да забравя другото.

— Фалон! — Всяка клетка на тялото ѝ замря при звука на познатия дълбок глас. Но когато осъзна смисъла на казаното, рече припряно: — Фалон, не!

— Все още продължаваш да ми казваш „не“?

Усети дланите му върху голите си хълбоци като доказателство, че думите ѝ, каквито и да бяха те, нямаше да го спрат. Какво бе намислил? Едното или другото? О, Звезди, нямаше нужда да пита какво имаше предвид. И двете възможности я изпълваха с ужас. Наказание или сливане, тя не желаше нито едното, нито другото от него. А камшиците бяха тук...

Не, нямаше да я нашиба с тях. Воините не нараняваха своите жени, а той гледаше на нея като на своя. Поне кан-ис-кранските воители не причиняваха болка на жените, Фалон обаче беше ба-хар-анец, а тя все още не знаеше почти нищо за тези източни воители... освен, че техните наказания не бяха същите като в Кан-ис-Тран. Може би смяташе, че си бе заслужила боя с камшик с това бягство? Какво значение имаше всъщност? Дори нашляпването с ръка от толкова силен човек би било страшно болезнено.

— Не чувам да казваш нищо, Шанел. Съжالياваш ли, че напусна Шака'ан?

— Съжالياвам само че ме намери.

Плясването по задника я накара да ококори изумено очи.

— Неправилен отговор, керима. Искаш ли да опиташ отново?

— Фалон, пусни ме!

— Ще те пусна... когато отговорите ти започнат да ми харесват.

— Да те лъжа ли искаш? — извика младата жена.

— Не, искам откровеност, затова нека по-добре да видим как ще отговори твоето тяло.

Думите му я объркаха. Разбра какво има предвид едва когато усети как дланите му се плъзгат по хълбоците ѝ към корема и оттам — бавно нагоре към гърдите. Затаи дъх, стараейки се да не обръща

внимание на усещанията, събудени от допира му. Бе невъзможно. Въпреки страха, той все още я изпълваше със страст. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха под дланите му, пулсът ѝ се ускори. Как бе възможно това да става всеки път, когато я докоснеше?

Внезапно той се приведе над нея и кожата на браните му допря задника ѝ, а голите му гърди — гърба ѝ. Ръцете му я обхванаха през кръста. Прегърна я нежно и притисна буза към гръбнака ѝ.

— Липсваше ми, жено. Мислите и представите за онова, което ще направя с теб, като те откроя, бяха единственото нещо, помогнало ми да не се отчая... и да не полудея, затворен в металната машина, с която бях принуден да пътувам.

Шанел отпусна глава, почти победена от тези думи. Но не можеше да позволи, неговите чувства, нито пък нейните собствени, да я завладеят. А и той все още не бе изрекъл думите, които щяха наистина да я победят и да я направят негова другарка в живота. Така че за нея все още съществуваше шанс да не го допусне. Защото просто той не бе подходящ за нея, независимо, че баща ѝ го бе избрал, независимо и от начина, по който реагираше тялото ѝ.

— Фалон...

— Не! Думите ти рядко ми допадат. По-добре засега остави тялото си да говори вместо теб.

Стълбът достигаше едва до горния край на бедрата ѝ, вместо до кръста, както бе замислен. Ето защо Фалон успя да плъзне пръсти отпред между краката ѝ, без да се надига и да се отделя от гърба ѝ. Огънят пламна в нея и дори я накара да изохка гърлено. Младата жена все още опитваше да се съпротивлява и опъваше халките на стената, за които бяха закрепени белезниците ѝ. Но дори отчаянието не успя да ѝ даде нужната сила да се освободи. Не ѝ оставаше друго, освен да разчита на милостта на Фалон. На милостта на един воин.

Беше се страхувала от това. Бе го очаквала. Желанието да се съпротивлява бързо я напусна. Имитацията на съединяване, предизвикана от пръстите му, беше прекалено приятна, за да не ѝ обръща внимание. Дори забрави, че по-късно щеше да последва болка.

Изобщо не искаше да бъде негова, още по-малко пък по този начин, при който не можеше да помръдне. Тялото ѝ обаче не даваше и пет пари за това какво иска. И Фалон го знаеше. Леките ѝ охкания го показваха недвусмислено. По-късно щеше да се почувства унижена, че

му бе дала да разбере колко силно го желае всъщност, но точно в този момент...

Вече бе готова да моли, когато Фалон се притисна още по-силно към нея, протегна се, достигна халките, за които бяха привързани китките ѝ, и ги измъкна от стената почти без никакво усилие. Шанел се изправи бавно. В същия момент той освободи първо единия, а след това и другия ѝ глезен.

За миг изпита благодарност, че Фалон не е чак толкова безмилостен, колкото го смяташе. Точно в този момент обаче се нуждаеше от друг вид освобождаване — освобождаване на сетивата. А когато се обърна и зърна Ван'иър за първи път, откакто бе влязъл в стаята, кръвта ѝ завря.

Видът му неизменно предизвикваше извънредно странен ефект върху нея. Този път той се съчета с вече събуденото ѝ желание и, без да се поколебае, Шанел се хвърли в обятията му, обви врата му с ръце и изви главата му надолу, за да слее устните си с неговите. Желанието да го докосва, да се притиска в него, да му даде всичко, което иска, беше неустойимо. И я бе завладяло до такава степен, та дори не усети веднага, че всъщност той не отвърщаше на ентусиазма и целувките ѝ.

Когато се отдръпна обърквана, за да го погледне, младият мъж я попита:

— Това беше ли откровеност, или просто опит да избегнеш наказанието?

Все едно че я заля с кофа ледена вода.

— Не си имал намерение да се сливаш с мен тук, нали?

— Когато те взема, жено, това ще стане в легло — което не мърда — и в интимна обстановка.

— Защо тогава ме накара да те пожелаая?

— Трябваше да ти напомня какви са истинските ти чувства, скрити под страха. И ти най-накрая изрече истината. Все още ме желаеш.

— Не, вече не те желая! Проклет негодник!

Извърна се рязко от него и едва не падна, защото се спъна в двамата проснати на пода съндърци. Едва тогава осъзна, че всъщност Фалон я бе спасил, бе ѝ оказал помощта, от която се нуждаеше отчаяно... или бе мислила, че се нуждае. Все още нямаше представа какви са били намеренията на Лейнар, но това вече нямаше значение.

Заради нея обаче сега се бе озовала отново там, откъдето бе тръгнала — свързана с мъж, с когото бе невъзможно да се разбереш или справиш и който защитаваше своята теза по незабравим начин. Как само ѝ се искаше да се разплати с тази съндърска вещица!

Все още усещаше последствията от „доказателството“ на Фалон. Ако сега я докоснеше, със сигурност щеше да се разтопи. Този факт я вбесяваше. Как се осмеляваше да се държи така с нея, да я накара да го пожелае, а после да не направи нищо. О, Звезди, точно това бе една от причините да не иска кан-ис-трански воин за другар в живота. Тедра страдаше от същото всеки път, когато Чалън решеше да я накаже! Все пак нейното собствено наказание не бе чак толкова тежко. Не беше доведена до такова състояние, че да започне да крещи. Така или иначе обаче току-що бе подложена на нещо, което се бе надявала ба-хар-анските воители да не използват.

Извърна се рязко с лице към Фалон и го видя да стои в очакване, с дрехите ѝ в ръце. Грабна ги грубо от него, изпълнена с благодарност, че бяха кистрански и се обличаха така бързо, както се и събличаха.

Подозренията ѝ обаче не я оставяха на мира и щом прикри голотата си, попита:

— Това наказание ли беше, воине?

— Когато дойде моментът да те накажа, няма да се чудиш дали съм те наказал.

Шанел го изгледа. Не знаеше какво да мисли, но все още бе прекалено ядосана, за да се страхува или да бъде предпазлива.

— И какво те кара да мислиш, че ще приема наказанията ти, каквито и да са те? Аз самата смятам, че не съм направила нищо, за да ги заслужа.

Ван'иър повдигна тъмните си вежди.

— Значи си напуснала Шака'ан с разрешението на баща си?

— С разрешението на майка си — отвърна триумфиращо тя.

— За което тя сигурно вече съжалява.

Шанел пребледня. Как не ѝ бе дошло наум, че Тедра щеше да се превърне в изкупителна жертва за Чалън? Майка ѝ несъмнено го е знаела и въпреки това и бе позволила да вземе Марта, а това доказваше по-ясно от всичко друго, че бе помогнала на дъщеря си да напусне планетата.

— Струва ми се, че започвам да те мразя, Фалон Ван'иър — процеди през зъби тя.

Успя да го смръщи.

— По-добре разбери отсега, че няма да търпя навика ти да произнасяш неистини.

Шанел също се смръщи.

— Не е неистина. Всъщност вече не само ми се струва, ами съм сигурна, че започвам да те мразя. И по-добре е най-сетне да разбереш, че ще си запазя навиците, които имам, със или без твоето одобрение, за което не давам и пет пари. Набий си го в главата.

Не помръдна, когато той тръгна към нея. Нито пък трепна, когато ръката му се вдигна. Той обаче само обхвана брадичката ѝ, така че да го гледа право в очите. Неговите не искряха от гняв, както бе предполагала, а я съзерцаваха замислено.

— Интересен е начинът, по който приемаш поражението си, Шанел.

— Аз съм вбесена, не победена! Има известна разлика.

— Ти си разстроена, тъй като не се погрижих за нуждите ти.

— Не се ласкай. Онова, което ме накара да почувствам, бе почти нищо и вече е забравено.

— Отново не казваш истината. Да ти докажа ли?

Тя опита да отстъпи назад, но той я стисна по-силно. Младата жена преглътна гордостта си и прошепна:

— Не.

А след това изслуша с изумление признанието му.

— Не бих могъл да ти го докажа, не и без да те взема веднага, тъй като моето желание надминава твоето, *керима*. То е толкова силно, че ми причинява болка. Струва си да я изпитвам обаче, ако така ще имам възможността да те чуя как признаваш собственото си желание. Освен това не се съдържах и те докоснах, за да се убедя, че си реална... и че си моя. Не ми се сърди за това и за малкото неудобство, което ти причиних. Беше ми по-лесно да спра да дишам, отколкото да удържа ръцете си далеч от теб.

Защо трябваше да ѝ казва такива неща? Дори ако досега не се бе чувствала сразена, сега вече се чувстваше, тъй като не можеше да се справи с нежеланите емоции, предизвикани от неговата изповед. Удоволствието, което ѝ доставиха думите му, просто не искаше да я

напусне. И в този момент изведнъж осъзна, че той контролира онова, което чувства и очевидно се справя много по-добре от нея самата. Той контролира своята страст!

Как успяваше да го направи, как можеше да неутрализира един от главните ѝ козове? Как тя щеше да запази неотстъпчивостта си, след като бе способен на такива неща? Всичко останало обаче си бе същото и то бе достатъчно да я убеди, че не би могла да бъде напълно щастлива с мъж с толкова властен характер. Той щеше да опита да я промени. Вече го бе казал. А нея я очакваха болка и унижение при всяко най-дребно прегрешение. В никакъв случай нямаше да приеме безропотно това. Пък и той все още не бе доказал, че няма да изгуби самоконтрол в критичен момент, а само че има известен напредък в това отношение.

Тези размисли успяха да претопят удоволствието, което изпитваше. Нещо повече, то бе изместено от гняв, че изобщо бе допуснала думите му да ѝ въздействат. Блъсна ръката му встрани, отдалечи се на няколко крачки и рече:

— Не изпитвам неудобство, воине, единствено разочарование, че ме откри. Би могъл да поправиш това само ако изчезнеш така, както се и появи... без мен.

От устата му излезе звук, наподобяващ раздражение.

— Ще те откажа от тази нужда да изричаш неистини, жено, обещавам ти го. Но първо трябва да се погрижа за други неща, които ни засягат.

— За отмяна на наказанието ли става дума? Докъде се простира късметът ми?

— Шанел... — започна той предупредително.

Тя обаче го прекъсна, преди да бе изрекъл заплахата.

— Ако едно от тези неща случайно е да се измъкнем оттук, трябва да те уведомя, че вратата е заключена. Затова ще се наложи да помолиш онзи предател, който те трансферира... Това ми напомни нещо. Ако ме слушаш, Брок, а аз съм сигурна, че го правиш, ето какво ще ти кажа: надявам се Марта да не ти проговори никога повече. Знам обаче със сигурност, че аз самата няма да го сторя.

— Ядосана си на бащиния си компютър? — попита Фалон развеселено.

— Ядосана съм на всяко създание от мъжки пол, но не се притеснявай — ще си го изкарам само на теб.

Ван'иър се разсмя.

— Приятно ми е да го чуя. Щеше да бъде много изморително, ако се наложеше да се бия с всеки мъж, когото обидиш.

— А какво ще стане, ако обидя теб?

— Ще го научиш от опит.

„Представям си, проклет негодник такъв.“ Последното обаче само си го помисли.

ГЛАВА 29

Не ѝ беше нужно много време, за да разбере, че Фалон нямаше намерение да иска помощ от Брок да ги измъкне оттук. Доказа го внимателният му оглед на заключената врата.

— Трансферирането е много по-бързо — отбеляза най-накрая Шанел.

— Трансферирането ще почака дотогава, докато бъде абсолютно необходимо — отвърна той, без да се обръща.

А това показваше по-ясно от всичко друго, че огромният смел воин определено не си падаше особено по трансферирането. Умозаклучението ѝ щеше да я разсмее, ако не беше толкова ядосана.

— Намираме се в безизходица зад някаква заключена врата. Нали не смяташ, че е необходимо да стоим още тук?

В отговор той само я погледна за миг, след което отстъпи крачка назад и събори с ритник вратата.

— Е, явно не смяташ — измънка под носа си младата жена, след което продължи, вече по-силно: — Толкова за специално изработените врати, които дори двуметровите варвари не можели да счупят.

Единственото удовлетворение, което изпита Шанел, бе да завари Лейнар неподготвена. Съндърката седеше самодоволно на дивана и довършваше вечерята си. Трясъкът на падащата врата я накара да скочи на крака. Също като сестра си, тя не бе готова за гледката, която представляваше един Шака'ански воин, макар да бе предупредена за размерите му. Само изцъкли очи и впери изумен поглед във Фалон. Така даде възможност на Шанел да се приближи незабелязано.

Ван'иър също пристъпи към нея и попита:

— Ти ли си отговорна да намеря жена си в това състояние?

Внезапно Лейнар се отърси от страха. Дори се усмихна.

— Хареса ли ти? Тя каза, че си щял да я накажеш, задето избягала от теб. Реших да те улесня, тъй като предполагах, че ще се появиш всеки момент. Аз самата щях да те пусна да влезеш. Не беше нужно да ми разбиваш вратата.

— Ние не завързваме нашите жени, за да ги накажем. Ти ужаси жената, която се намира под моята закрила и сега щеше да съжаляваш много за това, ако беше мъж.

Страхът на Лейнар се разсея, когато разбра, че той нямаше да ѝ направи нищо.

— Както виждам ти си изключително снизходителен. Тази жена заслужава нещо много по-лошо, от онова, което очевидно си подготвил за нея. Трябваше аз да се погрижа. Арогантността ѝ може да бъде избита само с камшик.

При тези думи Шанел я потупа по рамото. Лейнар се обърна с досада и пребледня; вероятно бе забравила, че нейната гостенка не бе съндърка и бе доста по-едра от обитателките на тази планета.

— Би ли обяснила какво заслужавам? — осведоми се Шанел със заплашително благ тон. — Не? Какво ще кажеш за арогантността ми... която, впрочем, не може да е по-голяма от твоята собствена.

Лейнар мълчеше. Затова пък имаше вид на болна, което изпълни нейната гостенка със задоволство. То обаче не бе достатъчно да компенсира преживяното.

— Знаеш ли, Лейнар, струва ми се, че притесненията ти са насочени не към когото трябва. Този Шака'ански воин може и да не те накара да съжаляваш за онова, което стори, но аз нямам подобни скрупули.

Най-сетне Лейнар възвърна дар слово.

— Ти... не би посмяла да го направиш.

— Искаш ли да се обзаложим? — Шанел отметна ръка и юмрукът ѝ полетя напред.

Дребната жена се строполи назад върху дивана. Шанел се надяваше да ѝ е счупила челюстта, но беше убедена, че само това не е достатъчно. Наведе се и претърси джобовете ѝ. И, разбира се, откри Променящата палка.

— Благодаря ти — обади се зад нея Фалон.

Младата жена се изправи.

— За какво?

— Че направи това, което аз не можех.

— Не съм го направила заради теб, скъпи. Направих го заради самата себе си. Освен това все още не съм свършила.

Влезе в съседната стая и се приближи до двамата съндърци. Те все още не бяха дошли на себе си. Отдавна обаче беше известно, че не е задължително да си буден, за да чуеш нещо и то да бъде имплантирано в подсъзнанието ти.

Когато Шанел свърши и се изправи, откри Фалон на вратата.

— Какво направи, жено?

— Взех нужните мерки следващия път, когато Лейнар влезе в тази стая, към нея да се отнесат така, както се отнесоха към мен днес и както вероятно се отнасят ежедневно към нейните роби. Това преживяване може да ѝ отвори очите, но не бих се учудила, ако тесногръдието ѝ попречи да види поуката.

После отиде да върне палката в джоба на Лейнар, тъй като иначе тя можеше да заподозре, че е използвана върху нейните пазачи. Когато се обърна, откри отново Фалон зад себе си и този път той определено не изглеждаше доволен.

— Ти знаеш как действа това нещо?

— Да, обясниха ми.

— Знаеше ли, че жената, наречена „генерал“ щеше да опита да го използва срещу мен?

— Да, знаех. Но, както изглежда, ти не си ѝ дал възможност да го направи.

— Тя го използва, но за да подейства, човек трябва да знае техния език. Как така тази тук, която прилича на нея, ми говореше на Шака'ански?

— Помолиха да им дам копие от ускорения курс по нашия език, затова казах на Марта да им го изпрати. Мислех, че го иска генералът, но очевидно е била сестра. Вероятно е решила да го изпита върху себе си. Получих добър урок да не действам друг път само по голи предположения. Ако вместо нея го бе поискал генералът, тази палка щеше да ти подейства.

— Чак сега разбирам какво си била намислила — изръмжа Ван'иър. — Щеше да направиш така, че да те забравя.

Шанел трепна и реши, че би било по-разумно да го убеди в обратното.

— Идеята не беше моя, Фалон. Донила реши, че само така би могла да ми помогне. И това щеше да бъде временно средство. Щом се върнеше на кораба, Брок щеше да ти припомни за мен и причината за

идването ти тук. А доколкото те познавам, този факт щеше да те накара да се върнеш, независимо дали си ме спомняш. За да подейства за вечни времена, трябваше да го използвам аз и да изрека толкова много внушения, че никой да не бъде в състояние да ги отмени. Можех и да ви посрещна при пристигането и така да те объркам, че да ти бъдат необходими години, докато разбереш какво съм направила. Можех да използвам палката и преди малко, когато минах покрай теб с нея. Така и нямаше да разбереш, че съм ти казала да излезеш оттук без мен и щеше да го направиш. Както виждаш, действа по съвсем прост начин. Аз обаче не го използвах.

— И защо?

— Можеш да не се мръщиш така, воине. Не обичам да променям личността на хората без тяхно знание. Не съм направила това и с онези двамата. Не ги промених, само им казах да забравят, че Лейнар им е господарка. Очевидно тя вече ги е накарала с помощта на Променящата палка да мислят, че всяка жена, която влезе при тях, трябва да бъде наказана. Те обаче не се занимават с наказанието, а само с подготовката. В резултат Лейнар ще се размине само с неудобното чакане, докато не дойде някой да я измъкне, а най-вероятно няма да ѝ се случи дори и това, тъй като от нея се иска само да извади палката и да я използва отново върху тях... стига да успее да разбере какво съм им внушила. По дяволите, как не се сетих за това!

Фалон се усмихна.

— Не мога да реша дали желанието ти да отмъщаваш за себе си ми харесва.

— Много лошо... Знаеш ли, Фалон, ако си съгласен, бих могла да те освободя от нещата, които не ми допадат в теб. Разбира се, ще трябва да взема една от тези палки в Шака'ан, тъй като все някой ще ти припомня всичко онова, което съм те накарала да забравиш, така че ще се налага да повтарям процедурата отново и отново. Така би могло да се получи нещо, стига да се съгласиш. Би ли искал да бъдеш напълно приемлив за мен, воине, за да нямам нищо против да дойда с теб в твоя дом?

Той се бе намръщил отново, но този път видът му беше наистина заплашителен.

— Ще ме приемеш такъв, какъвто съм, жено.

Шанел въздъхна и му обърна гръб.

— Предполагах, че така ще кажеш.

Той я сграбчи за раменете и я разтърси силно, преди да повтори натъртено:

— Ще ме приемеш!

Тя вирна брадичка.

— Не разчитай на това.

Лицето му потъмня. Младата жена осъзна, че най-сетне го бе разгневила. Затвори очи в очакване на най-лошото. Отказваше обаче да отстъпи или дори да опита да го успокои. Предпочиташе още сега да научи какво ставаше, когато един ба-хар-анец изгуби търпение.

В напрегнатото мълчание обаче се чу отварянето на врата, последвано от въпрос:

— Да не прекъсваме нещо?

— Не! — почти извика от облекчение Шанел.

Отвори очи, за да потърси брат си, но вместо него видя изражението на Фалон. Много доволно. Лицето ѝ пламна. Осъзна, че той всъщност не бе изгубил търпение, а само бе поискал да я сплаши. И макар да не бе отстъпила и да не бе променила тактиката, за да се спаси от нашляпване, все пак му бе показала, че се страхува от него.

Забрави, че току-що бяха влезли брат ѝ и вероятно останалите участници в експедицията. Цялото ѝ съзнание се бе съсредоточило върху наранената ѝ гордост. Дори не помисли какво прави. Удари го с ботуша си зад коляното, за да изгуби равновесие и в следващия миг го блъсна с юмруци в гърдите. Получи се прекрасно или по-скоро — щеше да се получи, ако Фалон не бе я хванал за ръцете. В крайна сметка той се строполи с ръмжене по гръб, а Шанел го последва с писък. Въпреки всичко все още не беше разгневен, ако можеше да се вярва на смеха, който забълбука в гърлото му.

Младата жена се изправи мъчително на крака, само и само да може да го изгледа отвисоко.

— Следващия път, когато се ядосаш, глупав негоднико, по-добре се вбеси! Няма да допусна да ме подлагаш на подобни изпитчета. Искаше да разбереш как реагирам? Е, видя го!

— Наистина — съгласи се Ван'иър; вече нямаше съмнение, че се смее. — Нямам нищо против нрава ти, керима, стига ти да не забравяш, че си против моя характер.

— Върви по...

— Шани!

Лицето ѝ пламна отново, този път от срам. Човек не можеше да постъпва с един воин така, както бе постъпила току-що тя самата... поне не пред други воини. Предупредителният тон в гласа на Далден ѝ напомни този факт. Сви се и се обърна по посока на гласа, като се надяваше, че ще види само брат си. Но нямаше такъв късмет. Единствено Далден обаче изглеждаше възмутен. Роднините на Фалон бяха не по-малко развеселени от него самия. Донила, която стоеше до тях, гледаше невярващо.

Младата жена реши, че би било най-добре да даде обяснение поне на брат си.

— Бях предизвикана...

— Това не е извинение...

— Остави я — намеси се на свой ред Ван'иър и я придърпа собственически към себе си. — Сега вече тя е моя и с дисциплинирането ѝ ще се занимавам аз; в този случай обаче такова нещо не се налага. Ще се науча да не се хващам така лесно на номерата ѝ, а тя пък ще научи кое е приемливо и кое — не. Така ще се учим един друг.

— Но тя знае много добре, че не трябва да се държи така неучтиво — възкликна Далден.

— Не ѝ напомняй за вашите кан-ис-трански обичаи, приятелю. На ба-хар-анките се дава по-голяма свобода на изразяване, а Шанел вече е ба-хар-анка.

На нея ѝ се прииска да отвърне, че все още не е. Не бе толкова глупава обаче да му го припомня. А и любопитството ѝ бе възбудено от тази негова забележка.

Обърна се към Фалон.

— За каква свобода става дума?

— Струва ми се, че си изчерпа лимита за този изгрев — отвърна с усмивка той. — А сега отиди да посрещнеш брат си, както подобава и му се извини, задето го посрами с поведението си.

Долната ѝ челюст увисна.

— Току-що каза, че ми е позволено...

— Той обаче чувства нещата другояче, както добре знаеш.

Наистина го знаеше, но беше унижително Фалон да ѝ напомня това и още по-унижително да я потупва поощрително по задника, за да

я побутне към Далден. Затова се обърна към него и го изгледа унищожително. В отговор проклетият негодник само се изсмя.

ГЛАВА 30

Извинението което получи Далден, бе изречено шепнешком, но затова пък беше искрено, тъй като тя чудесно знаеше доколко го бе ядосала. Той може и да бе наполовина кистранец като нея, но си оставаше кан-ис-трански воин до мозъка на костите и по отношение на някои неща бе непреклонен. Едно от тях бе следното: всяка жена трябва да засвидетелства нужното уважение към воина, тъй като може да пострада сериозно, ако го предизвика дотолкова, че той да изгуби търпението си. И за всяка жена, забравила това златно правило, наказанието бе почти гарантирано.

Къде бяха излетели всичките ѝ познания по този въпрос, докато бе дразнила и предизвиквала Фалон и го бе наричала как ли не... дори го бе блъснала? Фактът, че тя самата бе изгубила търпение, съвсем не бе извинение. Но пък ако не беше постъпила така, нямаше да научи това, което бе узнала току-що. Тя имаше свободата да се изразява както намереше за добре. Схващане, абсолютно нехарактерно за воините. Смайващо! Естествено, започна да разпитва брат си по този въпрос, но не получи никакви уверения.

— Фалон ме помоли да не ти казвам онова, което знам. Той иска ти да задаваш въпросите си на него, както се полага на една другарка в живота. Така двамата ще можете да се опознаете по-скоро.

— Но той все още не ми е другар в живота, Далден.

— Знаеш много добре, че остава само една формалност.

Това бе вярно. Докато се намираше в една стая с Фалон, бе достатъчно само той да изрече онези думи, независимо дали при тях имаше и други хора. Затова да стои по-далеч от неговия поглед се бе превърнало в главната ѝ цел. За жалост, задачата ѝ се бе оказала трудно изпълнима.

По-късно Шанел имаше възможност да поговори насаме с Донила.

— Съжалявам за сестра ти, но бях прекалено ядосана, за да не ѝ завъртя поне един след онова, което ми причини.

Донила познаваше своята близначка достатъчно добре, за да си представи какво е станало и не се наложи да пита.

— Аз би трябвало да се извиня. Този път Лейнар наистина надмина себе си и ще отговаря за това, като най-вероятно ще изгуби част от властта, с която разполага.

— Няма да е зле да се отбиваш тук веднъж дневно, поне за известно време — заяви Шанел и продължи, забелязала въпросителния поглед на своята приятелка. — С помощта на Променящата палка проведох кратък разговор с двамата надзиратели, за да изравним резултатите, нали разбираш?

Донила кимна.

— Заслужено.

— И аз така реших.

— Ами ти? След като видях със собствените си очи от какво си опитвала да избягаш, наистина съжалявам, че не успяхме да ти помогнем.

Шанел сви рамене.

— Аз също, но съм била обречена още в момента, в който са се сдобили с по-бърз от моя космически кораб.

— Мога да предизвикам суматоха и да ти дам възможност да се измъкнеш...

— Благодаря, но никой не може да се измъкне така лесно от един Мок, а точно в този момент бащиният ми компютър държи под око стаята. Брок просто ще използва трансферирането, за да придвижи някой от тези воини заедно с мен, каквато и посока да избира. Опитът е обречен още в зародиш.

— Звучиш толкова безпомощно. Нима наистина не можеш да направиш нищо?

— Не и преди да се върна в Шака'ан. Във всеки случай ще бъде по-лесно да изчезна, когато не се отличавам толкова от местното население. Тук това е невъзможно.

— Подценяваш се — отвърна закачливо Донила. — Но ти желая много късмет.

— И аз — на теб, тъй като и вие имате своите проблеми и вероятно ще помислите как да ги разрешите. Нищо не се знае — вашите мъже може и да са понаучили нещичко... най-малкото, че планетата не се е разпаднала под женското управление.

Донила отвърна на усмивката ѝ.

— Така е. Като че ли обаче нещо притесни брат ти. Да не би да е надарен с изключителен слух?

Шанел хвърли поглед през рамо и направи физиономия, когато видя мрачното изражение на Далден, насочено към нея.

— Не. Онова, с което е надарен, е съоръжение за свързка с компютъра. По дяволите! Онзи гаден подслушвач Брок вероятно току-що му е предал за какво си говорим. По-добре да вървя.

Стисна ръката на генерала за сбогом, приближи се до брат си и рече, преди той да е успял да отвори уста:

— Не искам да чувам нищо по този въпрос.

— Ще чуеш... но не тук. — Далден я сграбчи за китката и се обърна към Фалон, за да привлече вниманието му. — Отвеждам я на кораба, за да си поговорим, нещо, което трябваше да направим отдавна. Ела, когато си готов. Брок?

Младата жена успя само да забележи, че това не развълнува особено Ван'иър, и се озова в контролната зала на непознат кораб. Дълбокият глас на Брок я приветства с „Добре дошла на борда, Шанел.“

Тя не му обърна внимание и попита:

— Какъв е този кораб?

— Не отклонявай темата на разговора, Шани.

Значи брат ѝ бе готов за битка, така ли?

— Не сме подхващали никаква тема, че да мога да я отклонявам, но ако все пак сме я започнали, ще ти кажа, че това не е твоя работа. Според ба-хар-анците сега вече само той може да ме мъмри.

— Тогава просто изслушай загрижения си роднина, който иска да ти спести излишен стрес. Не бягай повече от него, Шани.

Тя се обърна, за да го изгледа. Гневът не беше начина да се разправиш с него. Той или го размиваше, или го караше да настръхне, а в дадената ситуация нито едното, нито другото нямаше да бъде в нейна полза. Затова младата жена отпусна рамене, сведе глава и успя да заговори с истински нещастен тон.

— Страхувам се от него, Дал. Не можеш ли да го предизвикаш заради мен само за да го накараш да ме остави на мира? Ти си по-едър.

— Той е по-опитен. Или може би не си го наблюдавала по време на състезанията?

Звучеше развеселен. По дяволите! Бе разбрал, че плачливият ѝ глас е престорен.

— Можеш поне да опиташ — изпъшка тя.

— Дори не бих си помислил да го направя, Шани. Вече няма да те защитавам, когато той е наблизно, а още по-малко — от самия него, тъй като по теб няма никаква следа от насилие.

Шанел отметна глава назад и кехлибарените ѝ очи блеснаха.

— Но имаше! Бях черно-синя, когато той приключи с мен!

— Ако бе останала до него, както би трябвало, щеше да разбереш какво означава загубата му на самоконтрол с теб. Тя просто е била доказателство, че си създадена именно за него. Точно тази загуба на самоконтрол го е накарала да реши да те има.

— По-смехотворно нещо не съм чувала! Трябваше да се досетя, че ще вземеш неговата страна. Проклетите воители винаги се поддържат!

— А твоето твърдоглавие действа единствено срещу теб самата. — Сега вече и той започваше да се ядосва. — Ако си бяхме у дома, аз лично щях да те затворя в кухнята, за да белиш цял месец фалаа.

Младата жена му обърна гръб и промълви горчиво:

— Много ти благодаря, братко.

Той я завъртя към себе си, разтърси я и заяви:

— Сгреси, че замина, Шани, и ти самата го знаеш много добре.

— Бях отчаяна.

— Без причина.

Тези думи вече бяха върхът и те отприщиха всичкото възмущение, насъбрало се в нея.

— Откъде пък си така наясно по всички въпроси? Звезди, как само ми се иска жената, която пожелаеш за себе си, да не бъде Шака'анка и да не ти даде нито миг покой!

Далден си пое рязко въздух и лицето му почервения от гняв.

— Това е най-ужасното нещо, което си ми казвала някога. Вземи си думите обратно, Шани.

— Проклета да съм, ако го направя. Ти ме обричаш на нещастен живот. Нима мислиш, че някога ще ти го простя, братко!

Той понечи да отговори нещо, но Фалон го изпревари; тонът му бе суров и безкомпромисен:

— Тя ще бъде наказана за мъката, която причинява с необмислените си думи.

Близнаците се обърнаха. Вероятно Ван'иър се бе появил по настояване на Брок, за да сложи край на спора им. Далден се смути, че го бяха заварили да се кара със сестра си. Шанел обаче бе прекалено ядосана, за да се вълнува от този факт.

— Защо не? — отвърна със сарказъм тя по повод обещанието на Фалон. — Колкото повече причини има, толкова по-весело ще бъде.

— Не — намеси се тихо брат й. — Тя заслужава наказание, но не за това. — Обърна се към нея. — Съжалявам, Шани, но ще се доверя на преценката на баща ни. Той реши, че този воин е подходящият другар в живота за теб и аз вярвам, че Фалон ще оправдае доверието му.

— В такъв случай даваш ли ми я вместо баща си? — попита Ван'иър.

— Да.

— Далден! — извика Шанел, осъзнала, че всъщност Фалон точно това бе чакал. И той, разбира се, я хвана за ръката и я задържа. — Не, почакай!

Не я послуша. Помъкна я из някакъв залят с мека светлина коридор, после в асансьора, който ги свали два етажа по-надолу, след това през голямата стая за отдих, през още коридори и асансьори. Движиха се така в продължение на петнайсет минути. Страхове й нарастваха, сърцето й ускоряваше пулса си, а при всеки опит да измъкне ръката си усещаше, как Фалон я стиска още по-силно. Найсетне той спря. Подпря гръб на стената и затвори очи. Въпреки тревогите си, младата жена се изплаши за него.

Въпросът й обаче не прозвуча особено загрижено:

— Какво има?

— Нищо.

Нищо ли? Обърна се. А видът му не говореше, че всичко е наред. Изглеждаше така, сякаш нещо го измъчва.

— Фалон... — промълви вече по-нежно тя и този път загрижеността й пролича.

Очите му се отвориха и устните му се извиха в самоирония.

— Изгубих се.

Младата жена премигна неразбиращо.

— Искаш да кажеш, че не знаеш къде се намираме?

Той въздъхна.

— Да.

Тя го съзерцава безизразно известно време, преди да каже:

— Това вече е кулминацията, а?

Думите ѝ го намръщиха. Шанел се усмихна. Миг по-късно направо избухна в смях. Чак се подпря на стената, а от очите ѝ потекоха сълзи. Когато веселостта ѝ понамаля, тя допусна грешката да погледне лицето на Фалон и киселата многострадална физиономия предизвика нов пристъп на смях.

Вече се задъхваше, когато усети дланта му да се плъзга по врата ѝ, за да я привлече да се облегне на него. Не направи опит да се съпротивлява. Не знаеше как така смехът ги бе сдобрил, но точно така бе станало.

— Брат ти имаше право — прошепна той в ухото ѝ. — Не се държиш с подobaващото уважение към воините.

— Не бих казала. Изпитвам огромно уважение към всичките ти способности, Фалон. — Подпря брадичка на гърдите му, вдигна поглед нагоре и му се усмихна. — Само не ми чертай схеми, от които според теб бих могла да се уча.

Усмихна ѝ се. Дъхът ѝ секна — за кой ли път вече се изумяваше от великолепието на този мъж. В главата ѝ прозвуча сигнал за опасност, но ръцете му вече бяха на кръста ѝ и я повдигаха бавно нагоре. Опита да избегне устните му, наистина опита и успя да го постигне за около две секунди, след което се остави на неизбежното. Този път просто нямаше къде да избяга, затова бе по-добре да му се наслади колкото се може повече, преди да е изгубил самоконтрол. А целувките му бяха толкова приятни...

— Мястото отново е неподходящо — изохка той, без да се отделя от устните ѝ.

— Явно това не е щастливият ти ден.

— Ще бъде. Тук ли си, компютре?

— На този кораб, естествено — отвърна неопределено Брок. — Върнете се в последния асансьор, качете се един етаж и след това завийте надясно. Там вече ще се ориентираш сам.

Дъхът на Шанел секна, когато Фалон я вдигна и закрочи забързано. И сега, когато не я целуваше, страховете ѝ се върнаха.

Опита да ги преодолее. Но най-накрая обви ръце около врата на Ван'иър, притисна се към него и прошепна:

— Все още ме е страх.

Ръцете му я обхванаха още по-здраво.

— Знам. Иска ми се да можех да те отърва от този страх, преди да се съединим, *керима*, но съм наясно, че това ще стане после.

— Ще повториш ли последното си предложение? Ще ме оставиш ли аз да контролирам положението?

— Не мога. Прекалено силно те желая, жено. Трябва да те докосвам. Сега вече си моя и аз съм длъжен да те защитавам дори от самия себе си. Няма да изпиташ болка, когато се съединим, кълна ти се. — Спря, за да я погледне, и изражението му се смекчи. — Повярвай ми, Шанел! Довери ми се!

Тя действително нямаше избор.

— Добре.

Усмивката му отне дъха ѝ.

ГЛАВА 31

Леглото му беше широко и старомодно — не се движеше и не променяше формата си. Кабината бе също голяма за стандартите на космически кораб, но малка според Шака'анските представи. Шанел не получи никаква възможност да я огледа. Бе поставена направо върху леглото, а след това, докато Фалон свалеше колана за меча и браките, тя не бе в състояние да отдели поглед от него. А и не опита.

Наистина бе прекрасно сложен, този воин с огромна гръд и дебели ръце. Стараеше се да не мисли за силата му, докато го наблюдаваше, но бе много трудно, тъй като тя прозираше отвсякъде. Вместо това си припомняше за нежността и самоконтрола, които бе проявил в стаята за наказания на Лейнар... както и обещанието му, че този път няма да има никаква болка. Трябваше да му повярва. Надяваше се той да успее да го докаже.

Погледът ѝ се движеше по него, не пропускаше даже места, където би трябвало да се срамува да гледа. И май наистина трябваше да ги избегне, тъй като направо потръпна при вида на тази неподправена мъжественост, на това необуздано желание. Очите ѝ потърсиха неговите. Те блестяха, но не диво. Въпреки това постави длан върху гърдите му, търсейки успокоение.

— Не са тука, нали? Всички онези силни емоции, които бяха тук преди?

— Не мисли за тогава, *керима*, а за сега.

Целуна я нежно, за да ѝ помогне да се отпусне, а след това — дълбоко, за да я възбуди. Беше наблюдавал как бе облякла дрехите си по-рано. И сега ги свали със същата лекота и очевидното удоволствие, че се е справил успешно. Това наистина бе дреболия, но той искаше да го извърши сам, без нейната помощ.

Дъхът на младата жена секна, когато дланта му покри едната ѝ гърда. Този едва доловим звук го накара до потрепери. Най-сетне беше негова и това му доставяше такава неистова радост, че му идеше да крещи от възторг. Но не можеше да си го позволи. Нямахше да ѝ покаже

нищо от онова, което чувстваше. Молеше се Дрода да му помогне, тъй като не бе лесно да го крие, а още по-малко — да го контролира. Въпреки това бе доволен, тъй като дори да бе изпитвал известни съмнения дали тя е пазителката на неговото сърце, те се бяха стопили при мисълта за усилията, които бе положил до този момент.

Усещаше златистата ѝ кожа невероятно мека и опияняваща. Красотата ѝ го хипнотизираше. Копнееше за времето, когато ще може само да я съзерцава колкото си иска, без да се измъчва от непреодолимата нужда да чувства всеки сантиметър от тялото ѝ до своето. С мъка сдържаше милувките си да не станат прекалено силни и груби или да не я стресне, като включи в играта и зъбите си.

Наградата за усилията му бе изпълнената ѝ със страст реакция, в началото колеблива, след това дръзка и най-накрая — в пълна самозабрава, та чак се наложи Фалон да възпира ръцете ѝ, за да не изгуби напълно самоконтрол. Тя изскимтя в знак на протест. Той я целуна, за да я накара да замълчи. Шанел се извиваше в ръцете му и се притискаше към него, тъй като не бе в състояние да издържа повече.

Разтвори краката ѝ и проникна в нея; телата им се сляха в екстаза на сътворението на живота, може би прекалено прибързано, но тя го приветства разпалено и това му достави невъобразимо удоволствие. Да спре дотук, се оказа най-трудното нещо, което бе правил някога в живота си. Всичките му мускули потрепваха от усилието да не се движи в нея. Тя самата не заставаше неподвижно и така правеше задачата му още по-непосилна.

Шанел не го чу, когато произнесе името ѝ за първи път; не го чу и когато го промълви за втори. Намираще се сред истински въртоп от удоволствие и болезнено желание; корабът можеше да се разбие, без тя да разбере. Онова, което най-сетне достигна до съзнанието ѝ, бе неприятната неподвижност на Фалон и дрезгавият му глас, когато изрече името ѝ за пореден път.

Отвори очи. Той се бе надигнал над нея и мускулите му потрепваха от напрежение, а в очите му бушуваха огнени емоции.

— Недей — нареди тихо Ван'иър, като допря бузата си до нейната, за да я успокои. — Причиних ли ти болка? — Когато тя поклати глава в знак на отрицание, той додаде: — И няма да ти причиня.

— Тогава защо...

— Знаеш защо. — Отдръпна се назад, за да срещне отново погледа ѝ, и Шанел сдържа дъха си, когато го чу да произнася думите: — Баща ти повери на мен защитата на твоя живот. Сега в замяна аз ти поверявам своя живот и той ще бъде твой до деня на моята смърт. — Целуна я с такава нежност, че очите ѝ се насълзиха. — Вече си моя, Шанел Ван'иър — прошепна със страст той, без да се отделя от устните ѝ. — Можеш ли да го отречеш?

Отговорът сам се изтръгна от гърлото ѝ:

— Не!

— С моя живот върви и сърцето ми. И то е вече твое — да го разбиеш или да го обичаш според волята си. Надявам се на твоята любов.

И тогава я притисна предпазливо към себе си, за да ѝ даде онова, от което тя се бе страхувала така глупаво. Нямаше никаква болка, само усещане за неговата сила, която сега проникваше дълбоко в нея и създаваше вълни на блаженство и безкрайни кипящи горещи пулсации. Извика, без да съзнава какво прави и се вкопчи във Фалон, сякаш от това зависеше животът ѝ. Най-после усети мощта на неговото освобождаване, което доведе и нея самата до поредната кулминация.

Измина известно време, преди да бъде в състояние дори да отвори очи. Никога не се бе чувствала така слаба и безсилна и в същото време — толкова задоволена. Нейният воин наистина бе надминал себе си, бе сдържал обещанието си и бе доказал, че може да му има доверие. Чудеше се дали да му го каже. Не, по-добре беше да си мълчи. Вероятно и без това изпитваше такова задоволство, че още малко му оставаше да се пръсне.

Тези мисли я накараха да се усмихне. Не можеше да отрече, че си бе намерила дяволски добър любовник, стига само да успееше да обуздае своите страсти...

Усети го да се размърдва край нея и внезапно се озова върху гърдите му. Отвори очи точно навреме, за да улови усмивката му, докато я наместваше отгоре си така, както му се искаше. Тя лично нямаше нищо против. Той беше достатъчно широк, за да лежи удобно върху него. Ръката, която постави върху задника ѝ обаче, започна да ѝ действа на нервите. С другата си длан младият мъж просто хвана кичур от косите ѝ, за да я придърпа към себе си за кратка целувка — нежна, но лишена от страст. Надигна се на ръце, за да може да го

вижда. Той имаше самодоволен вид и тя разбра, че предстоеше да чуе нещо по повод на това тлеещо в него задоволство.

— Тя, която се нуждаеше толкова от моя самоконтрол, доказа, че не притежава такъв — почти измърка той.

Шанел се усмихна.

— Така ли?

— Това не ти ли се струва странно, жено?

— Не особено. Моят самоконтрол беше ли ти необходим?

— Би могъл да свърши работа.

— О, бедничкият. Струва ми се, че просто ще трябва да се усмихнеш и да го понесеш... в противен случай ще се наложи да се въздържа...

Той побърза да я привлече към себе си и я целуна, за да заглуши края на това предложение. Младата жена бе задъхана, когато най-после я пусна. Погледна го отново. Да продължава да го предизвиква, означаваше да действа срещу здравия разум.

Трябваше да минат няколко секунди, преди да успее да изрече:

— Както виждам, за въздържание не може и дума да става.

— Тъй като това повече не е твоето желание, няма защо да споменаваме за него.

— Чувал ли си за свръхсамоувереност? — Не можа да устои на изкушението да го подразни поне още малко. — Толкова ли си сигурен, войне?

— Ти отричаш ли?

Шанел въздъхна.

— Днес нямам особено голям късмет с отричането. — Това ѝ напомни за другите неща, които не бе успяла да отрече; реши, че е по-добре да го предупреди. — Надявам се обаче да не си останал с погрешното впечатление, че след като вече си ми другар в живота, ще се разбираме безупречно и ще живеем в абсолютна хармония.

Началото на неговия отговор бе една усмивка, достатъчно бляскава, за да я накара да потръпне.

— Не доказах ли току-що точно обратното?

— Добре — отвърна тя; не се сдържа и също се усмихна. — Признавам, че е възможно едно-единствено изключение — в леглото. Но извън него...

— Ще ми се подчиняваш за всичко. Така няма да има никакви затруднения.

— Нали не вярваш, че наистина ще бъде толкова лесно? Не казвам, че няма да се старая да ти се подчинявам. Винаги съм била послушна дъщеря... добре де, доскоро. Съществуват обаче и други причини да не желая воин — неща, срещу които съм категорично против...

Показалецът му политна към устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— За всичко ще се погрижим.

— Това друго обещание ли е?

— Обещавам да те направя щастлива, въпреки всички неща, с които не си съгласна.

По-голямо противоречие не бе чувала. Но сега действително нямаше настроение за спорове. Предпочиташе вместо това да опознае воина, с когото се бе оказала свързана завинаги, особено силното тяло, върху което се бе излегнала така удобно. Щом осъзна, че сега имаше известни права над това тяло, усети приятни собственически тръпки, нещо, което не бе изпитвала никога.

Отдаде се на приятните усещания, като плъзгаше длани по раменете и ръцете му и наблюдаваше как мускулите му се свиват при нейното докосване. Започна да целува напосоки наслаждавайки се на соления вкус на кожата му

Фалон лежеше абсолютно неподвижно, затова внезапното му изохкване я изненада.

— Жено, прекалено рано е да си играеш така с мен.

— Защо? — пошепна през смях тя.

Той я завъртя под себе си и проникна в нея така бързо, тя успя само да хлъцне. За всеки случай, ако този отговор не ѝ бе достатъчен. Фалон прибави:

— Тъй като все още не съм ти се наситил. Започвам да се съмнявам дали изобщо някога ще ти се наситя.

Шанел също започваше да се пита дали пък тя на свой ред щеше някога да му се насити, но с този проблем определено можеше да живее. А след това не остана време за повече въпроси, тъй като ръцете ѝ се вкопчиха косата му и не след дълго извика, понесена от вълната на невероятното удоволствие. Помисли, че ще изгуби съзнание. Щеше да

се разсмее, ако не беше толкова изтощена. Едно обаче вече бе разбрала: бе на път да се пристрасти към правенето па секс с този воин.

По-късно той я привлече към себе си в своите обятия и я целуна по челото Тя почти не го усети. Беше полузспала, когато го чу да въздиша. Но думите, които последваха, бяха такива, че можеха да вдигнат и мъртвец, камо ли една нищо неподозираща Шака'анка.

— Направи ме по щастлив, отколкото съм предполага, че е възможно, затова се страхувам от онова, което трябва да направя сега. То обаче трябва да бъде направено.

ГЛАВА 32

Шанел повдигна глава от раменете му и го погледна невярващо.

— Страхуваш се от онова, което трябва да бъде направено? Кажй, че не става дума за същото, което предполагам, Фалон. — Той не отговори веднага, но изражението му бе достатъчно красноречиво. Младата жена пребледня. — Не можеш да го направиш — промълви тя. — Не и след онова, което току-що... Просто не можеш!

Ръката му галеше нежно бузата ѝ и за момент ѝ се стори, че е сгрещила в предположенията си.

— На мен също изобщо не ми допада, че това ще трябва да помрачи началото на съвместния ни живот — прошепна с искрено съжаление Ван'иър. — Ти обаче знаеше, когато напусна бащиния си дом без разрешение, че ще бъдеш наказана за постъпката си. Можеш ли да го отречеш?

Не можеше и негодникът го знаеше много добре. А ужасът ѝ скоро премина в обида.

— Тогава ме отведи у дома и остави баща ми да ме накаже.

— Той вече няма това право. Ти обаче трябва да бъдеш наказана и това мога да го направя единствено аз. Не ще разочаровам нито баща ти, нито брат ти. И ти го знаеш.

Беше прав. Младата жена се запита с горчивина защо изобщо се съпротивляваше. Точно поради тази причина не бе искала да се свързва с воин. Те бяха непреклонни, когато ставаше въпрос за дълг, а на наказанието се гледаше почти като на свещен дълг. Последната мисъл я ужаси.

— По дяволите, не можа ли поне да ми дадеш малко време да те харесам, преди да започна да те мразя отново? — попита тя с огромно негодувание, което почти я задушаваше.

— Да отлагам, би означавало да ти отнема пълното спокойствие, жено. Това само би увеличило страха ти.

— Все пак ми е позволено да се страхувам от онова, което си намислил, нали така! — озъби се тя. — Няма да ти позволя да го

направиш, Фалон. Ще се съпротивлявам.

— Можеш да опиташ.

Тя присви очи, щом чу познатите думи, които я предупреждаваха недвусмислено изобщо да не си прави труда.

— Презирам това ти изречение!

Младият мъж въздъхна.

— Шанел, нека приключим най-после, за да мога след това да те утеша.

— Как не! Ако ме накажеш сега, войне, не си и помисляй да се приближиш отново към мен... никога повече!

Ако се бе надявала тези думи да променят нещо, значи бе забравила с кого си има работа. Воините не приемаха току-така заплахите и Фалон не беше изключение. Единственото, което бе постигнала с това предупреждение, бе най-сетне да го ядоса.

— Надявам се, че няма да се налага втори път да страдаме по този начин; и двамата — заяви той с нетърпящ възражение тон. — Но засега...

Къде ѝ беше умът, щом продължаваше да стои тук до него? Шанел побърза да се обърне, за да поправи грешката си, но веднага разбра, че е закъсняла. Ръката на Фалон се обви около кръста ѝ и я привлече с лекота върху бедрата му. Дори не си направи труда да се премести до ръба на леглото. В самия му център, където се бяха слели на два пъти с огромно удоволствие, сега щеше да ѝ причини болка.

Младата жена запищя вбесено, като се опитваше да не му даде да я обърне по корем, но бързо откри какъв майстор бе в това нейният другар в живота. Той я притисна с ръка в гърба, за да не ѝ даде възможност да мърда, И в този момент гневът ѝ отстъпи място на невероятен задушаваш страх.

Извика, преди още дланта му да я зашлеви за първи път по задника, и изпищя неистово, когато тя се приземи с очакваната сила. Всъщност само вдигаше врява и създаваше суматоха. Трябваше да мине известно време, преди да осъзнае какво става: оказа се, че Фалон нямаше намерение да я натупа, а просто да ѝ даде един ярък пример за ба-хар-анските наказания.

Шанел продължаваше да вика. Ван'иър обаче я обърна към себе си и я постави да седне в скута му. Сега вече само я прегръщаше,

макар и прекалено силно, и ѝ шепнеше успокояващи слова като на малко дете.

А в този момент тя наистина се чувстваше като дете. Къде бе изчезнал куражът, който я бе накарал да броди из непознатия Космос, който ѝ бе дал сили да повали Фалон на пода, без да се замисля за последствията, който я бе подтикнал отново да прави секс, макар да бе сигурна, че това щеше да ѝ причини единствено болка? Ако майка ѝ бе станала свидетелка на театъра, който бе изиграла, щеше да потъне в земята от срам. Точно така се чувстваше и Шанел. От друга страна, изпитваше такова облекчение, че Фалон бе сложил край на наказанието, та се хвърли да го прегръща, за да изрази чувствата си и зарови глава в гърдите му.

Трябваше да измине още малко време, преди тя да се поуспокои. Ван'иър повдигна леко главата ѝ и избърса внимателно сълзите от бузите ѝ. А когато най-сетне младата жена събра смелост да отвори очи, видя насреща си едно изпълнено с тъга и примирение лице.

В гласа му обаче чу недоволство.

— Ти не прие добре наказанието, *керима*.

— То свърши ли?

Фалон въздъхна.

— Така изглежда.

— В такъв случай ще се справя по-добре следващия път.

Реши, че е по-безопасно да излъже.

— По-добре да няма следващ път.

Звезди, сякаш тя самата не го знаеше. Опита да скрие отново лице, но той не ѝ позволи. За нещастие, темата на разговора все още не бе изчерпана.

— Брат ти спомена за някакво друго наказание. Може би ще трябва да го поразпитам повечко.

Шанел настръхна.

— Баща ми ме изпращаше да работя в кухнята.

— И майка ти ли наказваше по този начин?

— Ами, не... Фалон, моля ти се, това ми е още по-противно.

— Далден твърди, че вашите жени предпочитали...

— Откъде ще знае пък той!

Ван'иър забеляза, че Шанел пребледнява и този път той я привлече към себе си, за да я успокои.

— Никога не бих те наказал за нещо, което си ми казала, жено, нито за начина, по който си ми го казала. Ако те накажа някога, то ще бъде, защото не си ми се подчинила и така си се изложила на опасност. Ясно ли ти е?

— И няма проблем, ако ти се ядосам?

— Да.

— И няма проблем, ако, въъ... те атакувам някой път, без да помисля?

Той повдигна отново брадичката ѝ, за да може да види усмивката му.

— Зависи от причината за атаката, *керима*. Няма да се ядосам, дори да ми пукнеш главата някой ден, ако предишния не съм се погрижил както трябва за теб.

— Кой знае защо не ми се вярва, че можеш да бъдеш толкова благ. — Сега и тя се усмихна. — Какво ще кажеш, ако те атакувам само със самата себе си?

— Заповядай, опитай.

За първи път тези думи не я разгневиха, а я накараха да се засмее и тя го направи с огромно удоволствие.

— Значи това е свободата да се изразявам, за която спомена?

И тогава осъзна, че всъщност той току-що бе премахнал още едно от възраженията ѝ срещу него, тъй като не можеше да си представи, че би се изложила умишлено на опасност. А ако това бе единствената причина за наказание, значи нямаше да се наложи да изтърпява подобно нещо никога повече. Колкото до неподчинението ѝ...

— Струва ми се, че в крайна сметка ще харесам някои от обичаите в твоята страна, Фалон!

— Приятно ми е да го чуя. А сега кажи какво ще отговорим на брат ти, като попита дали си била наказана както подобава?

— Не е негова работа.

— В този случай е, тъй като простъпката ти посрами неговия дом.

Шанел се размърда смутено. Той нарушаваше принципите, в които бе възпитан, като не я наказваше за провинението ѝ. Мъжете от нейното семейство нямаше да го направят. Фалон обаче не бе успял да завърши това, което беше започнал.

— Разреши ми да изрека още една неистина, за да го уверя...

— Не! — прекъсна я Ван'иър.

— А може би няма изобщо да попита...

Младият мъж въздъхна.

— Във всеки случай, трябва да кажем истината на Далден.

— Тъъ... а каква точно е истината?

Фалон се дръпна назад, за да може да я погледне.

— Ти шегуваш ли се с мен, жено?

— Не. Знам, че спря, Фалон. Не знам само защо.

Той се отпусна отново върху леглото, като я привлече върху себе си, а след това я намести така, че да я вижда. Палецът му политна към едното ѝ око, за да изсуши последната останала сълзица, а после разтри с нея устните ѝ, докато Шанел се сети да целуне пръста му. Най-сетне рече:

— Сълзите ти бяха нещо, което не можах да понеса. Искан ми се да не беше така или ти да бе проявила малко по-голяма въздържаност.

Младата жена се изчерви, тъй като порицанието в гласа му бе явно, а изражението — натъжено и изпълнено с разочарование. Той чувстваше вина, защото не бе успял да раздаде правосъдие. Бе се провалил заради срамното ѝ държание. Воините никога не наказваха с удоволствие жените си. Те гледаха на това като на част от дълга си да ги защитават и да се грижат за тях. Шанел беше наясно и точно затова бе изумена, че сега гърбът ѝ не пламтеше. Но фактът, че сълзите ѝ му бяха въздействали толкова силно... Възможно ли бе да изпитва към нея нещо повече от похот?

Той се различаваше от обикновения воин, както впрочем и баща ѝ, и може би това включваше и способността да обича.

Сведе поглед към гърдите му и промълви:

— Фалон, съжалявам, че се държа като дете. Знам, че имаше нужда да... добре де, чувстваше, че трябва да го направиш, но просто аз се ужасявам от наказанията, особено пък от твоите.

— Жено, от теб се очаква да се страхуваш от наказанията. Как иначе те ще те спират?

— Знам това и повярвай ми, не искам да преживявам отново подобно нещо, та дори и толкова кратко. Затова, моля те, не смятай, че си се провалил в изпълнението на дълга си. Няма да излъжа Далден, ако му кажа, че съм си научила урока.

Фалон изсумтя.

— Единственото, което научи, е, че твоята болка причинява болка и на мен. Онова, което все още не си осъзнала, е, че простъпката ти не бе насочена директно срещу мен, а срещу теб самата, тъй като се изложи на опасност. Но ако това се случи отново, няма да има прошка! И тогава никакви викове, сълзи или молби не биха ми попречили да изпълня дълга си. Запомни го добре! Шанел, ще ми бъде страшно неприятно, ако с действията си станеш причина за страданията и на двама ни.

Младата жена потръпна и инстинктът я накара да се притисне още по-силно към него — стар колкото света начин за искане на прошка.

— Бихме ли могли да поговорим за нещо друго сега, Фалон?

Той я прегърна и я привлече.

— Доколкото си спомням, ти влагаш повече от едно значение в думата „да си поговорим“.

Най-сетне Шанел също се усмихна.

— И аз така мисля.

ГЛАВА 33

— Как е, кукличке?

— Марта! — възкликна Шанел на излизане от соларната баня към кабината на Фалон и веднага попита обвинително: — Къде беше? Прибираме се у дома след няколко часа.

— Къде смяташ, че съм била? — изсумтя не много почтително от интеркома гласът на компютъра. — Двамата с Корт толкова се старахме и направихме невероятни неща, за да можем да ви догоним. Добре знаеш, че проклетият кораб, с който се возиш, е по-бърз от Роувъра.

— Не беше нужно да ни догонвате. Да не искаш да кажеш, че не си забелязала кога тръгнахме?

— Разбира се, че забелязах. Но откъде можех да знам дали не се намираш все още на Съндър? Последната ми информация бе, че онези жени там възнамеряват да променят нашите воини, за да те забравят и да си тръгнат без теб. Трябваше да разбере какво е истинското положение, нали? И ми бе необходимо известно време, докато открия твоята приятелка, генерала.

На Шанел изобщо не ѝ дойде наум, че на Марта нямаше да ѝ бъде трудно да открие единствената жена на кораба, при положение че и останалите пътници се брояха на пръсти. Тази сутрин обаче в главата ѝ се въртяха съвсем други мисли, затова само попита:

— Брок знае ли за посещението ти?

— Не съм толкова подла. Обаче сключихме сделка. Той няма да подслушва нашите разговори, а аз няма да го изолирам от главната си квартира в продължение най-малко на шест месеца.

Младата жена повдигна вежди.

— Кога го измисли?

— Тъй като през последната седмица ти не беше край мен, за да ме забавляваш, започнах да скучая. А и нали знаеш, че винаги съм търсила начин да ядосам металния си приятел? Така че тази възможност бе добре дошла.

Шанел се усмихна.

— Бас държа, че много му е харесало.

— Колкото ще се хареса на един воин да види жена в браки. Като стана дума за това, как се справи без дрехи? Или ба-хар-анецът те държа гола цяла седмица?

— Много забавно, Марта. Имах късмет, че бях с подходящи за соларната баня дрехи, които се почистваха при всяко къпане. Но определено бих се радвала да ги сменя, ако си достатъчно близко, за да ми изпратиш нещо.

— Защо не дойдеш да си избереш сама?

— Не, благодаря. Това може да бъде изтълкувано като нов опит за бягство, а вече ме предупредиха какво ще стане в такъв случай. Предпочитам да ходя гола.

Марта добави доза симпатия към тона си.

— Толкова лошо ли беше?

— Нищо не е станало.

— Все още?

— Изобщо. Фалон започна, но аз вдигнах такава врява, че той не можа да довърши.

— Проклетата да съм — възкликна Марта, този път с истинска изненада. — Твоят човек е направил нещо, което изобщо не фигурираше в моя списък с възможности. Защо тогава си толкова сърдита?

— Това не е най-наболелият проблем. В действителност се разбирам с Фалон много по-добре, отколкото съм се надявала.

— Не думай — измърка Марта.

Шанел просто нямаше как да не се усмихне.

— Давай смело напред, Марта, кажи си всичко. Знам, че умираш от желание да го сториш, и този път нямам нищо против да чуя обяснения от рода на „нали ти казах“.

— Нали е много добър, а?

Младата жена се изчерви.

— Нямах предвид това... но след като засегна тази тема, да, наистина е много добър.

— Значи успя да се овладее.

— Засега.

— Впечатлена съм. Не мислех, че ще се справи толкова скоро.

— Знаеш ли, Марта, открих, че различията между нашите и бахар-анските воители са дори по-големи, отколкото си мислехме в началото. Представяш ли си, мога да се отнасям колкото си искам непочтително към Фалон и той няма дори да повдигне вежда. Такова удоволствие е да си кажеш всичко, без да се притесняваш. Той не се крие зад някакво си ужасно, вбесяващо воинско спокойствие, тъй като просто не го притежава. Досега не се е налагало да гадая какво чувства. Всичко е изписано ясно на лицето му — дали е ядосан, дали е щастлив...

— Готов ли е за секс?

— Да. И вече е безкрайно внимателен със силата си, понякога дори ми се приплаква, като го гледам колко е нежен. Освен това е истински ревнив, дори за дреболии. Даже брат му трябва да мери думите си, когато говори с мен, иначе Фалон започва да гледа и него на кръв. А какво чувство за собственост... Звезди, достатъчно е да не ме вижда няколко минути, за да дойде да ме търси.

— Би трябвало да се успокои, щом започне да се чувства по-сигурен в теб.

— Пропускаш нещо много съществено — усмихна се Шанел. — Аз нямам нищо против това. Толкова е различен от кан-ис-транските воители. Човек би помислил, че няма нищо общо с тях. Точно както съм си мечтала. И в същото време може да се държи като типичен воин... Успяваш ли да разбереш какво говоря?

— Разбира се. Но нека това не ти замайва главата, кукличке. Все пак си имаш работа със закоравял воин. Чакат те големи разочарования, ако го забравиш.

— Достатъчно съм се напатила от воители, за да го забравя, а самият Фалон няма да ми позволи да го направя. Но да твърдя, че не доказва някои неща през тази седмица, значи да излъжа. Ти беше сигурна, че това ще се случи. Той също смята, че ще успее. Знае как да ме направи щастлива, толкова щастлива, че цяла седмица вече полагам усилия да не се смея непрекъснато като някоя глупачка.

— Отврат — изсумтя компютърът. — Какво ви има на вас, хората, та да се лишавате и от малкото разсъдък, който притежавате, щом се влюбите? Положението е неприятно още когато си изгубите ума, но като се влюбите, вече ставате смешни с увереността си, че вашите воители са непогрешими.

— По-добре изключи програмата си за несъгласие с всичко, Марта. Знам, че си на път да изгориш някой проводник в усилията си да не се отдадеш на злорадство. — При тези думи Марта се изсмя гръмко, а младата жена продължи: — Казах само, че знае как да ме направи щастлива. И изобщо не съм твърдяла, че съм влюбена.

— Напротив. Ами глупавите усмивчици, за които спомена? Ами фактът, че си толкова щастлива? Знаех, че ще стане точно така, щом веднъж се откажеш да бягаш от него. Та как реагира той, когато му каза?

— Не съм му казвала.

— Не си му казала? Или просто досега сама не си си дала сметка за това?

— Не се прави на толкова умна, Марта. Чувствата ми не са се променили. Нямам намерение да давам каквато и да е информация на Фалон, преди той да ми е направил подобно признание.

— Можеш да чакаш цял живот...

— Вече не съм толкова сигурна.

— Май си наясно, че всички тези емоции се нуждаят от повече от един отдушник?

— Нещо такова.

Марта се засмя.

— А къде е нашият приятел? Както разбрах, той не те изпускат за дълго от погледа си.

— Днешният ден е изключение. На Фалон му писна да ми гледа киселата физиономия и излезе гневен.

— Аха, стигаме до негодуванието, което усетих още в началото?

— По-скоро безсилие. Бяха ми припомнени и неща, за които бях забравила през изминалата седмица. Тази негова непоносима властност! Очевидно съм се заблуждавала, че всичко помежду ни ще върви по мед и масло и то само защото той успя да поуспокои някои от страховете ми. Една блажена седмица, след което — разбити надежди. Никога няма да мога да живея в мир и разбирателство с този човек. Трябваше да съм наясно още в началото.

— Мога ли да попитам какво доведе до всичко това?

— Можеш, тъй като няма да повярваш какво ми сервира тази сутрин нашият воин. Очаквах с нетърпение да се прибера у дома и да се видя с майка си, за да я успокоя да не се тревожи повече за мен,

когато Фалон ме информира най-невъзмутимо, че изобщо няма да спираме в Шака-Ра. Вече бил помолил Брок да приближим планетата от изток, за да можем да се трансферираме право на Ка'ал. А Брок очевидно е получил нареждане от баща ми да подпомага всячески Фалон, така че не е могъл да откаже.

— Разбира се, че не би могъл да откаже — възкликна отвратена Марта. — Тази дървена глава вече се смята за воин, а един воин никога не би пренебрегнал заповедите на своя шодан.

— Е, моят воин се показва съвсем твърдоглав. Толкова спорих с него, но не успях да го накарам да си промени намеренията. Той предпочита да бъде трансфериран, нещо, което мрази, вместо да се приземи на Космическото пристанище и да вземе аеробус, който ще го отведе у дома за двайсет минути.

— Обясни ли защо?

— Разбира се. Не искам да се виждам с майка ми. Смята, че тя е по-виновна от мен самата за неприятностите, които съм му създала. Мисля, че помежду им е станало нещо, за което не ми казва, тъй като му е неприятно дори името ѝ.

— Това е интересно. Почакай да попитам Брок дали знае нещо. — Интеркомът потъна в мълчание за няколко минути, след което Марта извести завръщането си със смях. — Моята Тедра все още успява да ме изненадва. Тя предизвикала твоя воин, опитвайки да го задържи да не те преследва.

— Фалон се е бил с майка ми? — възкликна Шанел, едновременно ужасено и невярващо.

Компютърът продължи да се смее.

— Успокой се, момичето ми. Опитала, но той отказал. Дори го ритнала и го съборила в бащината ти вана, но той продължил да отказва. Тогава баща ти пристъпил напред и приел предизвикателството.

Младата жена затвори очи и изпъшка.

— Значи тя е била наказана за загуба на предизвикателство. И за всичко това виновната съм аз.

— Ти ли? — изсумтя Марта. — Не се заблуждавай. Майка ти никога не прави нещо, без да е наясно с последствията. Знаела е много добре, че Фалон няма да се бие с нея. Знаела е също така, че Чалън няма да допусне никога подобно нещо. Целта ѝ е била да покаже на

твоя младеж колко е важно да ти даде време да победиш страховете си. И смятам, че това е свършило работа.

— Но ако Фалон не беше толкова твърдоглав, нямаше да ѝ се налага изобщо да...

— Послушай съвета ми, Щани, и дори не помисляй да го подлагаш на подобно изпитание. Това очевидно е болезнена тема за него. Затова и сега пътуваме директно за Ка'ал, вместо първо да минем през къщи. Приеми го за наказанието, което не си получила. Аз ще направя нужното да успокоя Тедра.

— Какво става тук, Шанел? — попита Ван'иър, като отвори вратата и чу гласа на Марта.

Младата жена се взря безмълвно в него. При вида на изражението му кой знае защо се почувства виновна, макар да не бе извършила нищо нередно. Марта обаче не му мълча.

— Успокой се, мъжаго. Ясно ми е, че тя е вече твоя. Просто се отбих да я видя.

— После си тръгвай, както си дошъл, компютре.

— Защо си толкова напрегнат, войне? — изсумтя Марта. — Нали спечели? Докато за нейната защита отговарях аз, полагах всички усилия. Сега е твой ред. Вдигам ръце от нея. Какво по-справедливо?

— Аз обаче мога да забраня на жена си всякакво вземане-даване с разните изобретения на посетителите. Това ще бъде наказанието ѝ, ако не си тръгнеш.

— Ама че непочтен, гаден, тираничен...

— Марта!

— Добре, тръгвам си. — Марта изсумтя и внезапно всички принадлежности на младата жена се появиха в краката ѝ. — Ще трябва да си прегледаш вещите, за да намериш онези, които са създадени от посетители... Звезди, не ми се вярва, че го каза — продължи да се оплаква тя, а след това заяви: — Късмет, кукличке. Както виждам, все още имаш нужда от него.

Младата жена се взираше безмълвно в своя другар в живота, сякаш не можеше да го познае. Той наблюдаваше съсредоточено интеркома на стената и чакаше. Измина минута, без оттам да се чуе звук и Фалон придоби толкова самодоволен вид, че емоциите на Шанел направиха гигантски скок в посока към гнева.

— Наказваш ме за нещо, което не зависи от мен, така ли? Какво ще кажеш за това? — Наведе се, измъкна кутията си с бижута и я запрати към главата му. — Или може би това?

Дори не изчака да види дали е улучила и вече се навеждаше за някой друг снаряд. Така и не успя да го вземе. Фалон я повдигна, обърна я във въздуха и двамата се приземиха на пода — той отдолу, тя отгоре. Мъжът започна да се смее. Шанел опита да се измъкне, но ръката му продължаваше да я стиска здраво около талията. Опита да стане, но дланта, която подпря на рамото му, се плъзна, толкова силно се тресеше тялото му.

Ядосана, заби лакти в гърдите му и попита:

— Какво точно ти се струва толкова забавно, воине? Ако мислиш...

— Чакай! — Смехът не му позволи да каже нищо повече.

Шанел зачака, скръцвайки със зъби. Най-сетне Ван'иър започна само да ѝ се усмихва.

— Нямахте причина за този великолепен пристъп на гняв, керима.

Младата жена присви очи.

— Така ли смяташ?

— Никога не бих те наказал за нещо, което не си извършила. Би трябвало да си го разбрала. Думите ми бяха насочени единствено срещу Марта.

Мина известно време, докато осъзна какво означава казаното. Очите ѝ се разшириха.

— Изрекъл си неистина?

— Дребна, за да победя нещо, с което иначе не бих могъл да се боря.

— Марта имаше право. Беше непочтено от твоя страна.

— Иначе тя нямаше да си тръгне...

— Разбира се, че щеше да си тръгне. Беше дошла само за да се увери, че съм добре. — Въздъхна. — Марта не ти е враг, Фалон. В противен случай щеше да си имаш сериозни проблеми. Всъщност тя дори те харесва... поне преди те харесваше. Сега вероятно ти е достатъчно вбесена, за да разкаже на майка ми как... По дяволите, Фалон, искам да видя майка си!

— Не! — Остави я рязко, изправи се, вдигна я до себе си и обхвана нежно лицето ѝ с дланите си. — Посветил съм всичкото си търпение на теб, Шанел. Не е останала и капчица за майка ти. Не искай от мен да се доближавам до тази жена, тъй като мога да кажа нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

— Фалон, запознал си се с нея, когато е била разтревожена за мен. Сега положението е друго и тя също ще бъде различна.

— Не ме интересува! — отговори непреклонно той. — След време ще ти позволя да я посетиш. В момента обаче имаш други задължения, нов живот, към който да се приспособяваш. Ако имаш нужда от помощ, ще идваш при мен, не при майка си. Нали така трябва да бъде?

— Не — настоя вироглаво Шанел.

Ван'иър вдигна тъмните си вежди.

— Продължаваш да се цупиш?

— Ще правя всичко необходимо, воине, за да те накарам да се вразумиш.

— Действам разумно. Можех да кажа „никога“, но в случая се съобразявам с твоите чувства.

— Да, да... Искаш да ме лишиш от контакта с майка ми и с моите приятели. Или не ти е идвало наум, че и Марта, и Корт са творения на посетители?

— Това е първото, което ми дойде наум.

— Проклет...

— Достатъчно, жено! Ще стане както казах и ти ще го приемеш. „Не разчитай на това, скъпи“.

ГЛАВА 34

Поради Глобалния щит, обвил планетата, космическите кораби можеха да се приземяват единствено на Космическото пристанище. Той обаче възпрепятстваше и трансферирането, затова с помощта на Джадел, Брок успя от контролната зала да уточни местонахождението на дома на Фалон, за да трансферира малката групичка право там.

Шанел разполагаше само с няколко минути за раздяла с брат си, който щеше да се върне с Брок в Шака-Ра. Далден обаче я изненада с изявлението си, че щели да се видят отново след няколко седмици, когато щял да доведе катратерския посланик и неговата свита в Ка'ал, за да довършат преговорите си с Фалон. Оказа се, че именно той предложил кораба си на Ван'иър, но не бе останало време да преговарят за каквото и да било друго; Фалон единствено бе успял да даде съгласието си да продължат разговорите след завръщането му вече на негова земя. Фактът, че се бе съгласил, бе повече от учудващ. Далден призна, че тогава бил готов на всичко. Дотолкова изгарял от нетърпение да я последва.

Това събуди известно чувство за вина у Шанел, макар в момента да бе ядосана на своя другар в живота. Знаеше отношението му към посетителите, споделяно от всички ба-хар-анци. Именно те бяха настоявали за затварянето на планетата и през последните петнайсет години не бяха позволили на нито един посетител да стъпи на тяхна земя. А сега заради нея Фалон правеше такова изключение, но със сигурност то не го радваше. Искаше й се да не се бяха договаряли. Но фактът, че благодарение на това брат й щеше да се върне скоро, я правеше щастлива.

Двамата с Далден се бяха сдобрили след кавгата при качването й на кораба. Нито той, нито тя можеха да се сърдят дълго един на друг. А сега изобщо нямаше желание да се разделя с него, но все пак й беше много по-лесно да си вземе довиждане, като знаеше, че той ще се върне след няколко седмици.

Фалон застана до нея и я хвана за ръката при трансферирането. Все още я държеше, когато се озоваха в обширна, висока шест-седем метра трапезария. Около дългите маси имаше пейки с възглавнички вместо кушетки без облегалки, а тук-там бяха пръснати столове. Огромни изрисувани кожи от заал в пищни златни рамки покриваха стените. Прозорците обаче бяха прекалено тесни. Нямаше и отворени сводове, през които да влиза прохладният бриз.

Първото, което направи впечатление на младата жена бе задухата. Въздухът бе толкова тежък, че тя не се сдържа и отбеляза:

— Може би някои от нещата, които видя в Шака-Ра, са ти харесали достатъчно, за да ги въведеш и тук.

— А може и да не ги въведа. Това е двуетажна къща, Шанел, не дворец. Залата за хранене и срещи е по-голяма, но все пак си е къща.

— Не съм се оплаквала.

— Така ли?

— Ако се бях оплакала, щях да спомена за липсата на въздух — заяви напрегнато тя. — Сигурна съм обаче, че ще свикна.

— Аз съм не по-малко сигурен, но в началото няма да ти бъде особено приятно, тъй като моята страна е доста по-топла. Поради тази причина можеш да носиш известно време твоите дрехи, тъй като дрехите на нашите жени могат да ти се сторят доста запарващи.

— Защо ми се струва, че не става дума за чаури, Фалон?

— Защото не става.

— Какво тогава...

Не си направи труда да довърши, тъй като в този момент в залата влезе жена и тя реши, че е получила отговора. Непознатата носеше тясна бяла пола, която започваше точно над ханша и стигаше до пода. И това бе всичко. Нищо не покриваше горната половина на тялото, освен достигащата малко под раменете кестенява коса.

Жената ги видя. Едрите ѝ гърди се залюляха, когато направи лек поклон пред шодана и го поздрави официално. Той, от своя страна, ѝ нареди да доведе някой, който да отнесе багажа по стаите.

Шанел я изгледа как изчезва през някаква друга врата, с все така полюляващи се гърди. После се обърна към своя другар в живота и впи в него изпепеляващия си кехлибарен поглед.

— По-топли дрехи, а? Ако смяташ, че ще се разхождам облечена така, войне, помисли си пак!

Трима от мъжете избухнаха в смях. Фалон не се засмя. Брат му обаче побърза да ѝ обясни.

— Тя е робиня, Шанел.

Младата жена го изгледа потресена. Беше забравила за този ужас, с който ѝ предстоеше да се сблъска като другарка в живота на бахар-анец.

— Трябваше да се сетя — заяви с погнуса тя. — Звезди, та вие дори не ги обличате както подобава!

Реакцията ѝ обаче не го смути ни най-малко. Дори ѝ се усмихна.

— Дрехите ѝ просто показват, че е робиня. Свободните жени са покрити целите от облеклото си. На мен лично ще ми липсва гледката, която представляваш в чаури, когато започнеш да носиш...

— Ти, братко, бе лишен прекалено дълго от утехата на твоите приятелки — прекъсна го Фалон. Гневът в гласа му стресна Шанел. — Я отивай по-бързо в стаята си, за да поправиш този пропуск и прекаленото ти възхищение от моята другарка в живота да приключи тук и сега.

Джадел се изсмя.

— Шегуваш се, Фалон. Ако мислиш, че ще попречиш на мен или на който и да било друг мъж да въздиша по твоята жена, значи нямаш представа каква красавица е тя.

— Джадел, предупреждавам те...

Джадел вдигна ръце помирително и развеселено.

— Аз си отивам, но фактите не можеш да промениш, братко. Тя е прекалено хубава, за да не бъде забелязвана и цялата ти строгост няма да промени нищо. По-добре свиквай.

Ван'иър направи крачка напред, което сложи край на закачките. Джадел побърза да излезе. Тарън и Диймън го последваха, и двамата ухилени, което изобщо не спомогна за подобряване настроението на Фалон.

Шанел сведе очи, преди да е видял реакцията ѝ към проявите на неговата ревност. А тя, независимо от волята си, не можеше да не се чувства развеселена и поласкана и то дотолкова, че целият ѝ гняв да изчезне за броени минути. Ревността несъмнено говореше за много силни чувства, а всичко, което потвърждаваше надеждите ѝ, че този мъж може да я обикне, че може би дори вече я обича, бе добре дошло.

Фалон обаче забеляза усмивката ѝ и се тросна:

— Не виждам причина за смях, жено.

— Той само те дразнеше, Фалон. Не говореше сериозно.

Фалон я съзерцава безизразно известно време, преди да отговори:

— Напротив, бе напълно сериозен. Защо мислиш, че не е бил?

— Тъй като аз не съм по-различна от която и да било друга кан-ис-транка, покрита със злато от главата до петите. Просто се сливам...

Смехът му я прекъсна.

— Ако се сливаше, нямаше да те забележа веднага и да те пожелае със страст, несравнима с нищо, което съм изпитвал досега. И тук, жено, пак няма да се сливаш. Наистина ли не знаеш, че повечето мъже, които те видят, те желават?

Шанел се изчерви.

— Преди да отговоря, искам да разбера... Собственият ти брат не би предприел нищо, нали?

— Не.

— Защо тогава му се ядосваш толкова?

— Не ми е приятно другите мъже да те гледат по този начин, дори той. — Въздъхна. — Но това е нещо, с което ще трябва да свикна. И по-добре да го направя бързо, преди да започна да раздавам предизвикателства наляво и надясно.

— А, виж, дотам наистина не трябва да стигаш. — Младата жена се усмихна широко и направи крачка към него, така че да може да преметне ръце около врата му. — Надявам се не мислиш, че аз бих насърчила подобно поведение, което явно ти е толкова неприятно.

— Ти си пазителката на моето сърце, *керима*, и аз ти имам пълно доверие.

Шанел се притисна към него, развълнувана от тези сладки слова.

— Тогава аз пък ще ти кажа, че нямам нищо против ревността ти. Кан-ис-транските воители не изпитват подобно нещо, така че тя е уникална за мен и възнамерявам да и се наслаждавам, докато успееш да се справиш с нея. Срамно ли е, че го признавам?

— Че искаш да страдам от подобни емоции ли? Наистина би трябвало да се срамуваш.

Шанел го прегърна още по-силно.

— Защо тогава не си ядосан?

— Нищо, което ти доставя удоволствие, не може да ми бъде неприятно. Нима не обещах да те направя щастлива?

Желанието за закачки внезапно я изостави.

— Ти ме направи и продължаваш да ме правиш щастлива... до известна степен, ако не съм вбесена на воинската ти непреклонност. Но трябва да чуя нещо от теб само така щастието ми ще бъде пълно.

Фалон се отдръпна леко назад, за да вижда изражението ѝ. Сега вече лицето му бе напълно сериозно.

— Какво е то!

Младата жена поклати бавно глава.

— Няма да е същото, ако ти го кажа, Фалон. Трябва сам да разбереш какво е.

ГЛАВА 35

Четири от стаите в дома на Ван'иър бяха само за негово лично ползване. В спалнята имаше легло с воински размери; щом го видя, Шанел не сдържа усмивката си. Дори нейното не би могло да стане толкова голямо. Банята беше широка, със стенни гардероби и достатъчно пространство за обличане. Другото помещение бе празно и Фалон все още не бе решил за какво да го използва.

Най-голямата стая бе за гости. Тя бе по-голяма от всички стаи на Шанел в Кан-ис-Тран взети заедно. В нея имаше столове с възглавници и десет дълги дивана, покрити с меки като масло кожи от заал в кафяво и черно. Навсякъде бяха пръснати маси от чисто злато и златни ракли, украсени със скъпоценни камъни. Дори поставките за гаалските камъни бяха златни. Дебели бели кожи, съшити една за друга така изкусно, че не бе възможно да се видят шевовете, покриваха целия под. Кръвта на Шанел закипя, щом ги видя.

Къщата му може и да не беше с размерите на дворец, но наистина бе внушителна. Таваните бяха високи. Всяка стая имаше два-три големи прозореца и през тях нахлуваха потоци светлина и лекичък ветрец.

Младата жена прокара пръсти по ръба на една от масите и отбеляза:

— Нищо чудно, че катратерците искат толкова много да сключат сделка с теб. Златото само в тази стая би било достатъчно да заздрави икономиката им.

Обърна се. Фалон не я бе чул. Той бе влязъл в стаята за обличане и сега се връщаше оттам с някаква къса бяла дреха в ръка. Разгърна я, щом я наближи и я наметна почтително върху раменете ѝ. Късата пелерина стигаше само до кръста ѝ и се закопчаваше с три златни верижки с различна дължина. Премяташе се и се задържаше на дясното рамо с помощта на голяма кръгла брошка, обсипана с диаманти.

Докато Ван'иър я закопчаваше, лицето му придоби сериозно изражение.

— Нямах представа колко исках да те видя обгърната от моята защита, Шанел. От мига, в който те видях, пожелах да те украся с моите цветове.

— Бяло... — Младата жена се усмихна на спомените. — По една случайност имам бяло чаури и мога да го нося в твоя чест от време на време.

— Доколкото си спомням, то ме подлуди последния път, когато го носеше... Тогава заяви, че никога повече няма да сложиш бяло.

— Вероятно съм си променила...

— Фалон! — прекъсна ги някакъв развълнуван женски глас. — Казаха ми, че току-що си се върнал...

Гласът секна с тихо хлъцване, Шанел се обърна. Насреща ѝ стоеше поредната гологърда жена с дълга пола. Само че тази бе изключително привлекателна, с големи тъмнокафяви очи и коси със същия цвят, стигащи до раменете, без да скриват прекрасните гърди, чиито тъмни зърна ярко контрастираха с най-бялата кожа, която Шанел бе виждала някога.

Фалон обви ръка около кръста на своята другарка в живота, за да я извърти към новодошлата, която сега бе свела очи към пода. Усмивката му скова гръбнака на Шанел, макар тя самата да не си даде сметка за това.

— Съжалявам, господарю — промълви покорно робинята. — Не знаех, че имате гостенка.

— Шанел не е гостенка, Джания, тя е моята другарка в живота. — При тези думи Джания вдигна изумен поглед, но побърза да го сведе отново, преди Ван'иър да е продължил: — Не е нужно да свеждаш глава пред нея, мене, или когото и да било друго, тъй като при този изгрев те дарявам със свободата ти.

Тъмнокафявите очи се вдигнаха рязко, още по-ококорени, отколкото бяха преди миг, и се възряха неразбиращо в младия мъж.

— Моята свобода?

Шанел бе не по-малко изумена. Не беше очаквала подобно нещо, поне не толкова скоро. Фактът, че Фалон нарушаваше местните традиции само заради нея... Той я обичаше, нямаше друго обяснение.

В момента обаче воинът не виждаше нейната реакция и благодарност. Вниманието му бе привлечено от объркването на робинята.

— Свободна си да напуснеш този дом, Джания. Ако желаш, ще ти дам хора, които да те придружат до далечната северна страна, откъдето си била пленена и продадена в робство...

— Мога да си тръгна... Не!

Внезапно жената прекоси стаята и се отпусна на колене на пода, вкопчвайки се в десния крак на Фалон. Шанел замръзна. Чувството ѝ на щастие и благодарност бе изместено от друго, по-тъмно и необузвано. Тя разбра какво точно означава тази демонстрация още преди да чуе думите.

— Не ме отпращай, Фалон! — проплака Джания. — Не искам да бъда освободена, искам да ме притежаваш!

Ван'иър се отдели от своята другарка в живота, за да се наведе и да откъсне робинята от крака си. Бе невъзможно обаче да го направи, без да я нарани, така отчаяно се бе вкопчила в него.

— Джания...

— Моля те, господарю, какво съм сторила, че ми причиняваш това?

— Нищо не си сторила. Реших повече да не притежавам роби. Затова сега ти връщам свободата, а не те продавам на друг.

Тогава жената заплака. Отвратена, Шанел се обърна с намерението да излезе. Фалон губеше търпение и гласът му прозвуча остро:

— Шанел, остани.

— Не се и надявай. Не мисля да наблюдавам и миг повече тази сцена.

Затръшна вратата след себе си, но все още чуваше риданията на Джания. Скръцна със зъби и хвърли изпепеляващ поглед към леглото, в което тази жена очевидно бе прекарала не една нощ. Сякаш не бе достатъчно неприятно, че Фалон бе притежавал роби, ами и бе използвал някои от тях за секс... Изобщо не ѝ бе идвало наум. А трябваше да се сети. Защо да не се възползва от това предимство, което му даваше притежаването на роби? Бедните жени със сигурност нямаха избор и ако бяха хубави... Той обаче освобождаваше Джания заради Шанел, отказваше се от красотата ѝ заради Шанел.

Не можеше да се справи с тези две толкова силни и противоположни една на друга емоции, които я владееха. По-тъмната от тях отново взе надмощие. Младата жена изпухтя ядно. В същия момент вратата се отвори и Фалон влезе бавно в спалнята.

— Ти не ми се подчини, жено!

— Дяволски си прав! Как смееш да ме подлагаш на такова нещо? Трябваше да се досетиш, че ще се стигне до тази сълзлива сцена и да вземеш нужните мерки тя да не се разиграва пред мен.

— Беше необходимо да присъстваш, тъй като правя всичко това заради теб, Шанел.

— Знам! Не съм тъпачка. И съм безкрайно благодарна! — изкрещя тя. Видът ѝ обаче говореше за всичко друго, но не и за благодарност. — Но знам също така, че тя не се отказваше от свободата, която ѝ даваш, а не искаше да загуби теб, което изобщо не ми харесва, Фалон. Колко още секс-робини притежаваш?

Фалон понечи да се усмихне, но в крайна сметка истински се разсмя. Младата жена потърси с поглед нещо, с което да го замери. В стаята обаче имаше само легло и две празни масички. Затова се наведе за чехъла си.

— Недей — рече предупредително Ван'иър, като продължаваше да се смее. — Остави ме да се насладя на това, тъй като няма вероятност да се повтори.

— Никак не е смешно, по дяволите!

— Не съм съгласен. Освен това е справедливо и аз да се порадвам на онова, което искаш за себе си.

— Не е същото и ти го знаеш. Опитай се да отречеш, че тази ридаеща жена не познава интимно тялото ти... което по една случайност сега принадлежи на мен. Давай, отречи го!

Той повдигна вежди, без да отделя очи от нея.

— Правилно ли те разбирам, жено? Ти роптаеш срещу нещо, което съм правил, преди да те срещна?

Шанел се изчерви от гняв. Щеше да бъде страшно несправедливо, ако отговореше с „да“, но половината от яда ѝ наистина се дължеше на това... За щастие, само половината.

— Та тя току-що едва не ти счупи крака от прегръдки, воине!

Фалон направи гримаса.

— Сега вече имаш основателен повод за оплакване. Да си отрежа ли крака?

— Не ставай смешен.

— Да ѝ отрежа ръцете?

— Фалон!

— Как тогава да се оправдая заради действията на някой друг?

— Добре де — измънка Шател, — грешката не е точно твоя, но пак не ми харесва. Кога си тръгва тя?

— Помоли да остане тук като слугиня, тъй като сега съм щял да имам нужда от прислуга.

Шанел избухна моментално.

— О, не! В никакъв случай!

— Решението по този въпрос не е твое, жено. Но аз съм у съгласен с теб, че не е разумно тя да остава тук, затова ще помоля братовчед си Тарън да я приеме в своя дом.

— Ще я приеме ли?

— Ще я приеме. Много пъти се е опитвал да я купи от мен.

Шанел помълча известно време, след което попита колебливо:

— Само тя ли беше, Фалон?

Той въздъхна с привидно недоволство.

— Ще трябва да помоля Тарън да приеме още няколко робини.

— Понякога и аз се държа като негодник. Съжалявам.

— Аз пък не съжалявам. Нямам нищо против ревността ти.

Сега бе неин ред да се засмее, като чу собствените си думи в неговата уста. В този момент той я обгърна през талията, вдигна я и я постави върху гигантското легло. После бавно се приведе над нея, така че закри отчасти тялото ѝ със своето.

Преди да направи каквото и да било обаче, той сведе поглед към тялото си, а след това го впери право в очите ѝ.

— Твое е, нали?

Шанел се усмихна ослепително.

— Цялото! И по-добре да не го забравяш, воине.

ГЛАВА 36

— Корт можеше да ти направи генератор за вентилаторите на тавана, така че да не зависиш от вятъра — отбеляза от леглото Шанел, като наблюдаваше как вентилаторът раздвижва едвам-едвам въздуха в спалнята. — Нещо повече — цялата къща може да се охлажда.

Обърна се, за да види дали Фалон я слуша. Той я слушаше и същевременно привършваше с обличането. Тя предпочиташе да остане гола. Беше още рано сутринта, но стаята като че ли се нагриваше с всяка следваща минута.

— Знаеш отношението ми към изобретенията на посетителите, Шанел.

— Ако не бяха тези творения, сега можеше да си мъртъв. Има и други много полезни неща. Помисли за това, Фалон. Стая, пълна с прохладен въздух.

Той поклати глава.

— Ще привикнеш с...

— Да, ако оживея.

Ван'иър не каза нищо повече, просто я вдигна и я отнесе в банята. Голямата златна вана във форма на разполовено буре беше пълна с вода. Шанел не мислеше, че ще я пусне вътре, затова реши да го ядоса, като не се възпротиви. Той обаче я пусна и тя запищя като луда сред студената вода.

— Мръсен номер! Можеше поне да ме предупредиш!

Фалон повдигна едната си вежда, като се стараеше да не се усмихне.

— Сега въздухът не ти ли се струва по-хладен?

— Върви по дяволите!

— Дадох ти каквото искаше и пак се оплакваш. Няма ли да успея да ти угодя някога?

— Ако продължаваш в същия дух, ще видиш!

Сега вече той не издържа и се разсмя, а след това се обърна към стенните гардероби.

— По-добре побързай, жено. Скоро ще сервираат закуската и ще трябва да се запознаеш със сестра ми.

Шанел наплиска гърдите си с водата, която вече не ѝ се струваше толкова студена, наблюдавайки как нейният другар в живота облича черното сако.

— Джадел каза, че била по-голяма.

— С почти пет години.

— Тя има ли деца?

Фалон я погледна остро.

— Може би трябва да ти кажа нещо за Аурелет, преди да си я видяла. Битката, която ба-хар-анците бяха готови да поведат с посетителите, щеше да бъде заради сестра ми. Тя бе отвлечена от посетител от планетата Нида. Той разполагаше с малък космически кораб. Аурелет и нейната свита бяха трансферирани, тя — в кораба на посетителя, а придружителите ѝ — кой знае къде. Никой не ги е виждал повече. Държа я почти два месеца на кораба си, като през цялото време грубо се е възползвал от нея.

— Не я ли търсихте?

— С брат ми бяхме прекалено млади, за да ни позволят да помагаме. Баща ми я търси. Бяха я отвлели край Тинет, град, който воините на Ка'ал понякога нападат. Баща ми преровил Тинет, но не открил и следа от нея. Вече мислехме, че е мъртва. Баща ми дори сложи траур.

— И изобщо не сте предполагали, че е отвлечена от посетител?

— Не. А когато ни я върнаха, трябваше да минат седмици, преди да се успокои достатъчно, за да може да обясни какво се е случило. Баща ми свика незабавно своите воители и отправи призив за обединяване на силите. По пътя към тях се присъединиха воители и от други градове, тъй като посетителите не бяха обидили само нас.

— Тази история ми е позната. Макар така и да не разбрах какво е било престъплението, знам, че виновният посетител е бил предаден на ба-хар-анските воители, а не след дълго планетата е била затворена.

— Той бе предаден на баща ми.

— Уби ли го?

— Не. Доведе го обратно в Ка'ал и го предаде на Аурелет да го съди. Тя го уби без угризения. Месец по-късно роди неговото дете,

момче, което никога не нарече свой син. На следващия месец навърши петнайсет години.

— Звезди, колко млада е преживяла всичко това! Страшно съжалявам, Фалон. Разбирам защо мразиш толкова посетителите.

— Но не толкова, колкото ги мрази сестра ми. Поради тази причина не можех да те доведа у дома по друг начин, освен като робиня, докато те мислех за посетителка. Нищо чудно обаче Аурелет да погледне на теб като на такава, след като научи коя си. Брат ти вече стана обект на нейното презрение. Надявам се, че ако в началото се отнесе и към тебе така, ще разбереш колко дълбока е натрупаната в нея горчивина и няма да се обидиш. Ще можеш ли да го направиш?

— Разбира се. — В този момент се сети, че скоро щяха да пристигнат катратерците, които бяха истински посетители и то щеше да стане по нейна вина. — Фалон, знам, че си се съгласил брат ми да доведе тук катратерците, а това вероятно ще огорчи още повече сестра ти. Минавало ли ти е през ума, че всъщност не се налага да идват в Ка'ал, тъй като можеш да проговориш с тях чрез Марта? Е, ако не Марта, то Брок.

ГЛАВА 37

Приветствията с „добре дошли“ започнаха в мига, в който пристъпиха трапезарията. Празнотата, на която бяха станали свидетели само няколко часа по-рано, сега бе изместена от истинско стълпотворение. Масите се огъваха под тежестта на блюдата. А шумът бе невероятен. Това бе поредната разлика с резервираните кан-истрански воители, които рядко повишаваха глас.

Шанел научи, че подобни сбирци са ежедневие. Ка'ал беше достатъчно голям, за да има нужда от нещо като постоянна армия, но без много строг режим и дисциплина.

Някои от воините бяха с тъмнорвени, други — с тъмнокафяви, но повечето с черни коси. А кожата на всички бе с цвят на тъмен бронз, също като на Фалон, свидетелство за по-горещия климат в тази част на полукълбото. Затова пък освободените роби се отличаваха с бялата си като слонова кост кожа.

Шанел обаче нямаше търпение да се запознае със сестрата на Фалон, дори и само за да види как е облечена. Всъщност това бе единствената причина да очаква с нетърпение срещата сега, след като вече знаеше, че е малко вероятно да бъде приятна. Но ако Аурелет не я харесваше, щеше да си наложи да го преглътне. Не можеше да обвинява бедната жена за омразата ѝ към всички посетители.

Аурелет Кий-Дар обаче се оказа наистина изумителна изненада, която определено можеше да ѝ бъде спестена поне през първия ден от пребиваването ѝ в Ка'ал.

Въпросната дама влезе в трапезарията заедно със своя съпруг, Диймън; двамата се държаха за ръце и се усмихваха, очевидно доволни, че са отново заедно. Аурелет все още сияеше, когато забеляза брат си и се спусна да го приветства със сестринска преданост.

— Диймън ми каза, че си си взел другарка в живота, Фалон, но шегаджията му с шегаджия не пожела да ми открие нищо повече, освен че била прекрасна. И наистина е прекрасна — допълни тя, като се обърна към Шанел, и се усмихна приветствено.

Шанел не бе очаквала това. Сестрата на Фалон имаше неговите цветове — същата черна коса, същите светлосини очи. Беше десетина сантиметра по-ниска от Шанел, но почти не се забелязваше, толкова гордо бе изправила гръбнак. Носеше браки от бяла заалова кожа, очевидно направени специално за нея, тъй като обгръщаха краката ѝ така, сякаш бяха излети по тях. Зелените ѝ ботуши бяха в тон със зелената пелерина, цвета на Диймън, а прозрачната бяла риза с широки ръкави и дълбоко изрязано деколте, бе пъхната в браките. И ако панталоните не бяха достатъчен шок за Шанел, коланът определено бе особено при положение, че на него висеше истински, почти еднометров меч.

Браките можеха да се носят единствено от воините и бяха забранени за кан-ис-транките. Както и употребата на каквото и да било оръжие. Аурелет носеше и двете. И явно това беше позволено. Очевидно на ба-хар-анките се даваше много по-голяма свобода, отколкото бе предполагала. За щастие!

Нямаше време обаче да помечтае какво би означавала за нея самата тази свобода, тъй като Фалон побърза да пусне бомбата си.

— Аурелет, бих искал да се запознаеш с Шанел от дома Ли-Сан-Тер.

Сестра му замръзна.

— Да не искаш да кажеш, че това е толкова разпространено име в онази страна, Фалон?

— Не.

— Значи е роднина на Далден?

— Негова сестра.

Аурелет пребледня.

— Не — промълви тя, но бързо повиши глас. — Не ми казвай, че си се обвързал с дъщерята на онази кучка, която доведе посетителите тук. Кажи, че не е вярно, Фалон!

— Вижте, нека... — започна Шанел, но те не ѝ обърнаха внимание.

— Вече е сторено, Аурелет — отвърна Ван'иър. — И не може да се промени само защото ти си против. Тя е моя другарка в живота и към нея трябва да се отнасяш...

— Сякаш бе малко, че онзи другият дойде — прекъсна го вбесено тя. — Но той поне си тръгна. А тази тук ли ще я държиш?

Няма да го допусна!

Фалон започваше да показва признаци на известно нетърпение, но не и на истински гняв.

— Нямаш думата по този въпрос.

— Така ли? Ако тя остане в този дом ще я предизвикам!

— За Дрода, няма... да направиш... такова нещо! — изрева младият мъж. — Осмеляваш се да ми диктуваш какво да правя, сестро! Да ми даваш ултиматуми! Моята другарка в живота ще бъде там, където съм и аз!

— В такъв случай я предизвиквам тук и сега! — извика с не по-малка сила Аурелет.

Мълчанието, което последва, бе ужасяващо. Спечкването бе привлякло вниманието на всички присъстващи. Човек не виждаше всеки ден воин, при това шодан, почервенял като рак от гняв. Нито пък жена, застанала пред един така вбесен воин, да го предизвиква. Шанел поне никога не бе и сънувала подобно нещо.

Тя самата бе смъртнобледа. Не обичаше подобни конфронтации. И сега, като се замисляше, стигаше до извода, че тези ба-хар-анци... ами да, бяха прекалено емоционални и владееха зле чувствата си. Освен това за първи път виждаше своя другар в живота истински ядосан и това изобщо не й допаднаше. Предпочиташе да не знае, че е възможно да се разгневи до такава степен.

Но очевидно грешеше като смяташе, че той не владее гнева си. Очевидно го владееше достатъчно, за да заяви, не така гръмко, но не по-малко заплашително:

— Забранявам го!

Аурелет също сниши значително глас, но не за да отстъпи. Напротив, имаше триумфиращ вид.

— Не можеш, братко. Предизвикателството е направено.

— Забранявам на моята жена да го приеме.

Сините очи на Аурелет се разшириха.

— Ще я оставиш да посрами дома ни?

— Не може да го посрами, след като нейният другар в живота не й е оставил избор. А тя ще ми се подчини. Ти обаче посрами тази къща като пожела да се биеш срещу член на собственото си семейство.

— Никога няма да приема една посетителка-мелез за член на семейството! По-скоро бих...

— Диймън, отведи жена си! Да не я виждам, преди да съм поискал правото да я накажа аз вместо теб!

Аурелет не си тръгна покорно. Наложил се Диймън да я отнесе на ръце от трапезарията, а проклятията ѝ се чуваха още дълго.

Шанел изпита облекчение, че сцената бе приключила, но подобна враждебност я бе разтърсила силно. Никой никога досега не я бе мразил, с изключение може би на Лейнар. Но кой би могъл да каже какво всъщност изпитваше онази странна съндърка? При Аурелет обаче нямаше никакво съмнение — тя наистина я мразеше.

Когато положението в голямото помещение се нормализира отново, младата жена реши, че вече може да каже нещо, но така и не разбра кое я подтикна да попита:

— Фалон, непрекъснато ли си правите подобни семейни кавгички?

— Съжалявам. Приятно ми е, че си в състояние да се шегуваш по този повод, но наистина много съжалявам.

И тогава осъзна още една разлика между кан-ис-транци и ба-харанци. Вторите нямаха задръжки да се прегръщат на публично място.

— Може би все пак трябваше да ме оставиш да приема предизвикателството ѝ и да сложим край. Нямаше да отнеме много време, а след това тя може би щеше да се откаже от обидите.

В отговор на последните ѝ думи Ван'иър я стисна така, че тя хлъцна. Страстта в гласа му за малко не я накара да хлъцне втори път.

— Не говори глупости, жено. Сестра ми е ненадмината с меча. Никой в Ка'ал не може да се мери с нея.

— Звезди, какво е било в такъв случай намерението ѝ? Да ме унижи?

Фалон се приведе напред и се намръщи.

— За убийство ли говориш?

— О, хайде, тя е жена — смърти го Шанел. — А и при повечето предизвикателства не се води борба на живот и смърт, тъй като загубата на предизвикателство доставя по-голяма задоволство.

— За един воин може би, но Аурелет вече е убивала. В себе си таи прекалено много омраза...

— Е, в такъв случай май трябва да ти благодаря, че ми забрани да приема предизвикателството.

— Точно така — отвърна криво Фалон.

— Колко воини вече е победила?
— Нито един.
— Но ти каза, че била най-добрата в Ка'ал.
— Най-добрата сред жените. Нашите жени не предизвикват воини, тъй като не могат и да се надяват на победа.
— Защо тогава изобщо им позволявате да използват мечове?
— От време на време ни нападат мал-никийците от север.
— Нека отгатна. Мал-никийците не са особено сръчни е меча?
— Точно така.
— Аха, и в такъв случай една жена може да се защити успешно.
— Да, при това жените се обучават на различен стил на бой. Той им дава предимство пред воините.
— Но шансът не е особено голям, когато става дума за ба-харанските воини?
— Не.
— В такъв случай може би трябва да знаеш, че аз се бия като...
— Жено, не искам да слушам повече за приемане на предизвикателството. Ако искаш да се биеш, бий се с мен. Само тогава мога да бъда сигурен, че няма да пострадаш.
— О, колко оригинално! Ще приема предложението, когато навърша сто и четири години, нито ден по-рано. — А сега кажи можем ли да похапнем и да не бъдем повече в центъра на вниманието или имаш намерение да ме умориш от глад?

ГЛАВА 38

Бяха минали няколко дена, когато забеляза момчето. То беше високо почти метър и осемдесет, но лицето му издаваше, че е съвсем младо. Всеки жител на Ка'ал от мъжки пол с тези размери трябваше да бъде обучаван за воин и да носи меч. Този юноша обаче правеше изключение. Той нямаше дори браки. Беше с платнени панталони и широка риза. Шанел щеше да го помисли за някой от освободените роби, много от които бяха предпочели да останат като слуги и вече се обличаха както подобава, ако бронзовият цвят на кожата не издаваше ба-хар-анския му произход.

Виждаше го само по време на ядене. Онова, което я изуми, бе, че той не се хранеше на масата като останалите, а в един ъгъл, сам. Очевидно го наказваха за нещо. Ако целта на това обаче бе да го унижат, тя явно не бе постигната. Най-сетне Шанел попита своя другар в живота кой е той.

— Моят племенник, Древан.

Младата жена завъртя очи към небето.

— Трябваше да се досетя. И за какво го наказват?

— Не го наказват.

Тя изчака, но тъй като той не каза нищо повече, а продължи да се храни, попита:

— Добре, предавам се. Защо яде там, а не тук, на масите?

— Гледа да не се мярка пред погледа на майка си.

— Защо?

— Тя го мрази.

Каза го съвсем спокойно, сякаш бе нормално една майка да мрази детето си.

Аурелет вече се бе извинила на брат си, вероятно по настояване на Диймън. И сякаш просто не забелязваше Шанел... освен когато подхвърляше хапливи забележки за страхливостта и произхода ѝ.

Шанел скърцаше със зъби и си повтаряше наум: „Тази жена заслужава твоето съжаление, а не антипатия.“ От ден на ден обаче ѝ

беше все по-трудно да си вярва.

Сега се изправи решително и най-сетне привлече цялото внимание на своя другар в живота.

— Къде отиваш?

— Каза, че това не е наказание за Древан, затова не виждам причина да не отида да се запозная с него и да го поканя да се присъедини към нас.

— Можеш да го направиш, ако Аурелет няма нищо против. Но ако тя забрани, ще оставим нещата както са си.

— Това да не би да е поредното различие? Нима тук жените имат всички права над децата си дори когато са големи колкото Древан?

— Момчето няма баща...

— В такъв случай като негов вуйчо би трябвало да имаш думата... или начинът, по който е отгледан и възпитан, изобщо не те интересува?

— Когато той се роди, аз самият бях дете. По-късно Аурелет забрани да се заема с обучението му. Тя не иска да бъде възпитан като воин, тъй като няма воинска кръв. Това вече го разбирам.

— Така ли? А може би просто не ти пука? Ти също ли го мразиш, Фалон?

Той се намръщи.

— Честно казано, не изпитвам никакви чувства към това момче. Дори не го забелязвам.

— А той се справя чудесно със задачата да бъде невидим, нали? Може би защото знае, че на никой не му пука за него.

— Шанел...

— Защо не признаеш, че може би си сгрешил, като си го пренебрегвал? Погледни го само, Фалон. Та той се храни на земята в ъгъла! Това е потресаващо и аз не мога да се правя, че не го забелязвам. Сестра ти е огорчена и то с право, но всичко трябва да има мярка. Тя си е отмъстила. Убила е мъжа, причинил страданията ѝ. Кой обаче ще накаже нея за страданията, които е причинила на това невинно момче, а и на самата себе си, задето не е оставила миналото да си отиде? Аз ще се сприятеля с Древан... стига той да ми позволи. Ако Аурелет се опита да попречи, смятам, че трябва да направиш нещо по този въпрос. Или може би все пак ще се наложи да приема предизвикателството ѝ, за да я накарам да отстъпи?

— Няма да го направиш — заяви натъртено Ван'иър, но после въздъхна. — Добре де, стори каквото можеш с момчето. Аз ще се погрижа за сестра си.

Младата жена се надигна на пръсти и обви ръце около врата му.

— Благодаря, но мисля също, че би трябвало да започнеш...

— Жено, вече успя да ме накараш да се съглася за едно. По-добре изчакай малко, преди да искаш друго.

— Не съм искала.

— Така ли?

Очевидно не беше особено доволен от нея.

— Май наистина е по-добре да млъкна засега. — Усмихна се. — Връщам се веднага, скъпи.

Фалон я проследи с поглед, чудейки се как все не можеше да ѝ откаже онова, което искаше от него. В този случай обаче тя май наистина имаше право. Той действително бе пренебрегвал Древан, но и не можеше да се намеси, тъй като Аурелет си имаше другар в живота и трябваше той да се заеме с момчето. Беше длъжен обаче да поговори с Диймън, но беше почти сигурен какъв щеше да бъде отговорът. Самият Фалон от опит знаеше в каква усойница се превръщаше сестра му, когато някой я настъпеше. Причината бе баща им — той много я бе разглезил в опитите си да я накара да забрави онова, което се бе случило с нея.

Шанел се надвеси над Древан. Очакваше той да вдигне очи към нея. Когато го направи, в погледа му прочете притеснение, а лицето ѝ му напомни много за Фалон. Спечели я моментално.

Младата жена се усмихна.

— Един приятел няма да ти бъде излишен, Древан. Аз мога да ти стана приятелка. Защо не дойдеш да седнеш на масата с мен? Ще ти разкажа за един компютър, който смята, че знае всичко.

— Какво е компютър?

— Виждам, че имаме да говорим за много неща...

ГЛАВА 39

Шанел не се приспособяваше леко към по-топлия климат, но само седмица след пристигането си в Ка'ал вече изгаряше от нетърпение да сложи първия си чифт браки и ризата с дълги ръкави. Една сутрин в стаята ѝ доставиха шест такива тоалета в различни цветове. Браките се оказаха много широки. Наложиха се да ги върне. Но когато пристигнаха новите, тя просто не издържа на желанието да ги обуе, въпреки че с тях най-вероятно щеше да ѝ бъде още по-горещо.

Избра комплекта от кафява кожа на заал и златната металическа риза. Не беше нужно да носи късата си пелерина у дома, затова извади дълга огърлица, която бе взела по време на престоя си в Кистран и помоли живите кристали да променят цвета си в мек кехлибар със златни искрици. Те се подчиниха на мига. Младата жена сложи огърлицата.

Още нямаше ботуши, но вероятно с тях щеше да ѝ бъде много горещо, затова с радост затърси златните си сандали. Докато ровеше сред нещата, които Марта ѝ бе изпратила от кораба, намери меч и компютърна свръзка. Съзерцава оръжието известно време, преди да реши, че е по-добре все още да не проявява такава арогантност, след което го върна там, където го бе намерила.

Другарят ѝ в живота го нямаше. Както всеки ден, по това време той се занимаваше с делата на града. Беше започнал преговорите с посланик Злинк и то по по-трудния начин, като пътуваше всеки ден до отдавна инсталирания край Ка'ал телеком. Разговорите продължаваха четири-пет дена по няколко часа. Вече се бяха споразумели за някои неща. Катратерците щяха да получат своето злато. В момента обсъждаха как ще си го вземат, без да стъпват в Ба-Хар-ан. Шанел не се съмняваше, че щяха да го измислят.

Тя самата винаги си намираше нещо, с което да се занимава в отсъствието на своя другар в живота. За разлика от бащиния ѝ дом, където постоянно живееха поне десетина вдовици и сираци и се намираха под покровителството на Чалън, а прачичо ѝ Лауден бе

натоварен да се грижи за тях, до пристигането ѝ в дома на Фалон се бе натъкнала само на една свободна жена. В Ка'ал имаше специален дом за вдовици и сираци.

А това означаваше, че когато най-старата робиня, която бе ръководила останалите, бе избрала да се върне в своята страна, нямаше кой да заеме мястото ѝ. Затова Шанел се бе нагърбила с наглеждането на прислугата, като същевременно обучаваше друга жена, която да я отмени по-нататък. Освен това си бе поставила за цел да запознае новоосвободените хора с техните права. Разбира се, налагаше се да се съветва и с Фалон, за да се увери, че не пропуска нещо. Това обаче бе удоволствие, не задължение, тъй като с всеки следващ ден се разбираше все по-добре и по-лесно със своя другар в живота.

Колкото до Древан, той бе изключително сериозно дете за четиринайсетте си години. Не бе имал нормално детство, бе пропуснал смеха и игрите, както и възможността да общува с деца. За него се бяха грижили робите и той вероятно знаеше за далечните страни повече неща от който и да било друг жител на планетата, в това число и от Шанел. Иначе обучението му бе в плачевно състояние. А от воински умения нямаше никаква представа. Но той бе изключително умно и толкова любознателно момче, че през по-голямата част от времето, което прекарваше с него, Шанел само отговаряше на въпроси. Бе успяла да прозре и някои от чувствата му.

Доколкото разбираше, той вече не изпитваше нищо към майка си. Просто бе спрял да се интересува от нея и да я обича. Що се отнася до Фалон и Джадел, дори не бе сигурен, че е роднина с тях. При тези думи очите на младата жена се бяха напълнили със сълзи. Момчето обаче харесваше Диймън, тъй като той се бе сприятелил до известна степен с него и бе сложил край на побоите, които му бе нанасяла Аурелет. Диймън обаче бе уважил желанието на своята другарка в живота Древан да не бъде обучаван за воин, но Шанел възнамеряваше да поправи възможно най-скоро този пропуск.

Тя прекарваше дълго време с момчето, за да го опознае. Засега Аурелет не се бе възпротивила. Може би Фалон я бе предупредил. Във всеки случай компанията му ѝ доставяше истинско удоволствие. Тя имаше да учи много неща за Ка'ал. Той пък имаше да учи много за света.

Тази сутрин взе Древан със себе си, когато отиде да огледа огромния кухненски килер, за да определи кои от запасите трябва да се попълнят. По повод новото ѝ облекло той бе отбелязал, че сега не му се струвала толкова странна. Звезди, ако баща ѝ можеше да я види в тези меки като масло браки, щеше да получи удар. Тя обаче нямаше търпение да се представи пред Фалон с тесните кожени панталони на жителка на Ка'ал. Единственият проблем бе, че като носеше панталони, ѝ се искаше да има и меч.

И това именно бе първата тема, която подхвана днес с новия си млад приятел.

— Искаш ли да започнеш да носиш меч, Древан?

— Никой не ме е учил как да го използвам.

— Би ли желал аз да те науча?

Юношата се изчерви и извърна поглед.

— По-добре изобщо да не се уча, ако ще трябва да се бия като жена.

Шанел се сдържа с усилие да не се разсмее.

— Всъщност аз не знам как да се бия... като жена. Мене ме е учил воин и той знаеше само един начин.

Древан отвори широко очи и лицето му се озари.

— Ти се биеш като воин?

— Точно като воин.

— Но не си силна като воин?

— Не, надявам се. — Усмихна му се. — Но това не значи, че няма да накарам който и да е воин да се поизпоти. Моят номер е да не опитвам никога да ударя меча си в неговия, а да удрям самия воин. Разбираш ли какво имам предвид?

— Защо тогава не се би с Аурелет?

— Фалон ми забрани. — Младата жена сви рамене. — Знаеш какви са воините, прекалено много закрилят онова, което е тяхно.

— Той знае ли за тези ти умения?

— Не мисля, че това би променило нещо, Древан. Той обаче ще разбере, ако започна да те уча, нали? Искаш ли да се научиш?

— Бих искал...

— А, не се изненадвам, че ви намирам отново заедно — обади се иззад тях гласът, който Шанел започваше да мрази. — Обърнало се

посетителското копеле и си намерило посетителския похлупак, нали така?

— Аз не разбирам от тези неща — отвърна Шанел и се обърна.
— Но ти явно си специалистка.

Аурелет свъси вежди.

— Ако това е обида...

— Разбира се, че е. Да не мислиш, че единствено ти имаш право да ги използваш?

— Как се осмеляваш, страхливке!

— Ясно какво намекваш — усмихна се напрегнато Шанел. —
Защо не се махнеш оттук, преди да съм решила да надмина себе си?

Събеседничката ѝ не обърна внимание на това. Тя хвърли бегъл поглед към сина си, преди да отговори злобно на Шанел:

— Да не би сега пък да учиш това посетителско изчадие на женски умения? Прекрасно. Това е единственото, на което би бил способен някога той.

— Откъде знаеш, след като изобщо не се интересуваш от него?

— Знам, че нищо не струва...

— Ако си дошла само за това, обирай си крушите по-скоро —
изсъска Шанел, изгубила търпение.

Аурелет почервеня от гняв.

— Ти се криеш зад брат ми със своята страхливост, не ти стиска обаче да се биеш с мен! Има ли нещо, от което да не се страхуваш, или си същата като онова презряно създание, което те е родило?

— Чашата преля. Ще се срещнем в задния двор след десет минути, Аурелет. Предизвикателството ти току-що бе прието.

Шанел излезе от килера и забърза право към своята стая, за да вземе меча си. Дори не си направи труда да го закрепил на колана, а го стисна здраво в ръка. Беше страшно ядосана, а това не бе начинът да се започне бой. Трябваше да се успокои.

Чудеше се дали да не се свърже с Марта и да я помоли да наглежда битката, в случай че бъде ранена и Аурелет я остави да умре от раните си. В продължение на цяла минута съзерцава компютърната свръзка, която лежеше до празната ножница. Най-сетне се отказа. Марта щеше да информира Тедра още преди битката да е започнала и най-вероятно щяха да я трансферират, за да я избегне.

Тя обаче не желаше да отлага битката. Винаги бе мразила спречкванията, но ѝ бе дошло до гуша от тази жена с отровен език. Искаше спокойствието, което щеше да ѝ осигури победата в предизвикателството... Ако победеше. Не, нямаше да губи увереност точно сега. Това бе най-лошото, което можеше да направи човек с меч в ръката.

Аурелет вече я очакваше. Дворът не беше празен, но бе голям и никой не им обръщаше внимание. Шанел обаче нямаше намерение да позволи това да продължи дълго.

Аурелет извади меча си. Шанел забеляза, че е дълъг деветдесет сантиметра и не е много широк, за да бъде по-лек. Нейният беше със стандартната дължина от метър и двацет, но не беше изработен целия от торенска стомана, така че също бе значително по-лек от меча на воин. Направи ѝ впечатление самоувереността на Аурелет, но нямаше нищо чудно, тъй като тя никога досега не бе губила от жена. Забеляза и триумфиращото ѝ изражение. Единственото желание на Шанел обаче бе да сложи веднъж завинаги край на всичко това.

— Е, да свършваме!

— Дали не би искала да поговориш с Дрода, тъй като възнамерявам да те убия, жено.

Шанел се усмихна.

— Според мен на Фалон това няма да му се хареса особено, но ти все пак опитай.

Усмивката ядоса Аурелет достатъчно, за да я накара да атакува. Направи го с рязко извиване, за да изненада. И успя. Шанел бе практикувала само с брат си и баща си и тяхната стратегия не се основаваше на бързината. Това ѝ напомни за надутия крал от Сентури, който бе разчитал на пъргавостта за да победи един воин, и за малко не бе успял. Но тя самата също бе бърза, просто не бе свикнала противника да се бие по този начин.

Бе принудена да спре следващата атака с меча, макар да не бе имала подобно намерение. Ударът изхвърли ръката ѝ нагоре и вдясно, но очевидно причини болка и на съперницата ѝ. Шанел се възползва от момента, за да нападне. Тъй като мечът ѝ бе по-дълъг, Аурелет трябваше да отскочи назад. Не бе успяла още да възстанови равновесието си, когато Шанел атакува отново, удари меча ѝ в основата и той отскочи.

Ужасена, Аурелет замря. В това време Шанел допря върха на своето оръжие в гърлото ѝ. Не се усмихна. Трябваше да се чувства на седмото небе, но не изпитваше нищо подобно, след преживения страх, който я бе накарал да осъзнае доколко безсмислено е да се бие, за такава глупост като предизвикателство от друга жена. Бяха я учили, че мечът се използва само при самозащита. Случаят обаче не беше такъв.

Фактът, че бе рискувала така глупаво само защото си бе изпуснала нервите, я вбеси.

— Нека ти кажа нещо. Съжалявам за онова, което се е случило с теб преди толкова години, но ти си извършила още по-голямо престъпление към сина си. И той не е посетител, Аурелет, така както и аз не съм посетителка. Ако си бе направила труда да го погледнеш, щеше да видиш, че е истински Ван'иър и в него няма нищо, което да ти напомня за онзи негодник, баща му. Но ти очевидно не си го погледнала нито веднъж. Изумена съм, че той не те мрази. От друга страна, сега ти можеше да лежиш мъртва и Древан изобщо нямаше да се развълнува. Ето какво причини на собствения си син!

В този момент чу напрегнатия глас на Фалон зад себе си:

— Ако вече си свършила, Шанел, би ли дошла с мен?

По дяволите. Той определено не я молеше, а нареждаше!

ГЛАВА 40

Звезди, наистина ли бе мислила, че това няма да има значение? Докато следваше своя другар в живота към къщата и после — нагоре по стълбите към техните стаи, Шанел си даде много добре сметка, че всъщност имаше огромно значение.

Той не ѝ каза нищо повече. Дори не се обърна, за да се увери, че го следва. Тя, разбира се, го следваше. Мина ѝ през ума мисълта да избяга, но я прогони незабавно; нямаше намерение да усложнява още повече положението. Кого заблуждаваше всъщност? Не можеше да стане по-лошо от това.

Когато Фалон отвори вратата, водеща към стаите ѝ, и я изчака да влезе, тя предложи колебливо:

— Не може ли първо да поговорим?

— Не!

Сграбчи я за ръката и я помъкна към спалнята.

— Няма ли да изчакаш поне гневът ти да попремине малко?

— Не!

— Фалон!

Този път не последва никакъв отговор, по-точно не такъв, какъвто искаше. Той просто я дръпна към леглото, седна и миг покъсно тя се озова напъряко върху бедрата му.

Първата плесница бе само горещо жегване. Шанел дори се запита дали, ако започнеш да креци достатъчно силно, нямаше да го накара да съкрати наказанието. След още пет удара вече не контролираше писъците си. Те сами излитаха от гърлото ѝ. А проклетите браки, които бяха така стегнати на задника ѝ, сякаш усиливаха още повече болката.

Младата жена вече не знаеше колко пъти ръката на Фалон се бе стоварила върху хълбоците ѝ. В бъдеще щеше да помисли по-добре, преди да реши да не се съобрази с нещо, за което той бе настоял. Точно което искаше и Фалон — да бъде сигурен, че няма да престъпи друг път думата му, каквато и да е причината. Но най-наглата, и може би —

най-унизителната постъпка от негова страна бе, че когато привърши с налагането, безмилостният звяр се отпусна на леглото, притисна я в обятията си и не я пусна, докато не престана да плаче. А тя му позволи да го направи.

Най-сетне сълзите бяха пресъхнали, задникът ѝ гореше, а Шанел се надяваше нейният другар в живота да страда наистина така, както бе казал, че ще страда, ако му се наложи някога да я накаже. Не я интересуваше, че бе заслужила наказанието. Мислеше, че никога няма да му го прости.

Когато най-сетне се измъкна от обятията му и седна, трепна силно, побърза да се наклони на една страна и подпря цялата си тежест върху едното бедро. Наказанието очевидно щеше да я измъчва още дълго.

— Шанел?

Настръхна и умишлено не се обърна.

— Не ми говори, воине. Не ме гледай! Не ме докосвай! Не ми говори!

— Все още съм ти много ядосан.

— Добре — отвърна тя. Но не бе изминала повече от секунда, когато се обърна към него и се развика: — Знаех какво правя! Баща ми ме е учил да си служа с меч. Обезоръжих сестра ти за по-малко от десет секунди!

Ван'иър събра вежди като доказателство за гнева, който все още не му даваше мира.

— Не ме интересува доколко си опитна в боя, жено. Бях ти забранил да приемаш предизвикателството ѝ.

— Тя не ме оставяше на мира, по дяволите! Обиждаше при всяка възможност и мен, и майка ми. Най-сетне се наслушах на всичко това. Ти може би предпочиташе да ѝ разбия проклетия нос а?

— Бих предпочел да няма изобщо причина да се биеш с нея.

— Защо тогава, дяволите да те вземат, не я държа по-далеч от мен? Голяма закрила, няма що — додаде с горчивина младата жена. — Тя не ми даваше миг покой, а ти не направи абсолютно нищо!

Фалон си пое рязко въздух и изражението му леко просветна.

Защо изглеждаше така наранен от обвинението ѝ?

— Добре де, може би не бях справедлива. Но тя е твоя сестра. Ти я познаваш по-добре от мен и можеше да предположиш, че няма да ме

остави на мира.

— Трябваше да ми кажеш, Шанел.

— Очакваше от мен да се оплаквам, след като ме помоли за разбиране? Още в самото начало да започна да ти цивря заради твоето семейство? Е, предпочетох да не го сторя. Мислех, че ще се справя. А това показва само, че се владеея много по-зле, отколкото се владееш ти. Тя ме нарече многократно страхливка, Фалон. Обсипа майка ми с обиди. Но ако искаш да знаеш кое ме накара да изгубя окончателно самообладание, знай, че стана, когато я видях за първи път как се отнася към Древан. Направо ми прилоша при мисълта, че той е живял така, откакто се е родил.

— Вече разговарях с Диймън, Шанел. Двамата с Аурелет ще заминат да живеят при неговото семейство. Древан ще остане тук.

Младата жена ококори очи.

— Защо не ми го каза?

— Май трябваше.

— И дума не може да става за „може би“. Щях да понеса всичко от нея, ако знаех, че скоро ще свърши. Грешката е твоя, Фалон, ти си виновен!

— Жено, не аз поставих онзи меч в ръката ти. Нито пък аз те изпратих там да излагаш на риск живота си.

— Все едно че си го направил, след като е можело да го предотвратиш само с няколко думи — заяви твърдоглаво Шанел, но веднага съжали.

Той я сграбчи, разтърси я, постави я да седне на пламналия ѝ задник и я разтърси отново.

— Аз го предотвратих, като го забраних! Това би трябвало да те предпази. Ти обаче не ми се подчини, жено. Ако все още не ти е станало ясно, значи не съм те наказал достатъчно!

Шанел пребледня и се развика:

— Как не! Вече имам нужда от медитех.

— От който няма да се възползваш. Резултатът от наказанието трябва да остане, докато изчезне естествено, за да го запомниш по-добре.

— Колко умно — присмя се подигравателно младата жена. — Сякаш мога да го забравя.

— Жено...

— О, остави ме на мира, Фалон. Махни се оттук и ме остави да страдам спокойно.

Отпусна се върху леглото и се сви на топка на една страна, като му обърна гръб. Чакаше го да стане, но той не помръдваше. Дълго време не чу никакъв звук. Най-сетне Ван'иър въздъхна.

— Не искам да се разделяме с гневни думи, Шанел. Много ми бе неприятно да ти причинявам болка...

— За малко да ти повярвам.

— ...но още по-ужасна ми бе мисълта, че мога да те загубя заради собствената ти глупост. Ти знаеше, че ще бъдеш наказана за това си деяние. Бях те предупредил най-почтено да не се излагаш на опасност. Затова не ми се сърди сега, когато жънеш, каквото си посяла. Нека да продължим да живеем както досега.

„Как не“ — рече си тя наум.

ГЛАВА 41

— Ако питаш мен, той спря прекалено рано. Нямах достатъчно разкаян вид, нито приказките ти са доказателство за разкаяние.

Шанел се завъртя. На лицето ѝ се изписа недоумение.

— Майко!

— Изобщо не ме наричай така — отвърна ядосано Тедра. — Дяволски късмет имаш, че Марта ми каза какви ги вършиш едва след като вече всичко е било приключено.

Младата жена трябваше да се примири с факта, че майка ѝ се е трансферирала в нейната спалня, очевидно с единствената цел да я смъмри.

— Искаш да кажеш, че Марта ме е наглеждала през цялото време?

— Разбира се. Да не мислиш, че ще те оставя да отидеш в страна, за която не знаем почти нищо, без да поддържам връзка с теб?

— Значи си знаела, че той ме наказва? Можеше да ме измъкнеш!

— В никакъв случай не бих го направила, скъпа. Ако не те бе наказал той, щях да са погрижа да го направи баща ти.

— Майко!

— Казах ти да не ме наричаш така — отвърна нетърпеливо Тедра. — Аз също рискувам да бъда наказана, задето съм тук, тъй като баща ти отказа категорично да ме пусне, докато не бъда поканена официално от твоя другар в живота.

— Няма да стане много скоро.

— И аз така мислех.

— И по-добре се връщай, преди да са се усетили. Точно сега не се нуждаем от повече лекции.

— Къде ти беше ума, Шани? Можеше да се биеш с тази жена без оръжие и да си спасиш задника.

— Това нямаше да я накара да ме остави на мира. И да мисли, че е по-добра с меч.

— Нали щеше да обучаваш момчето? Тогава щеше да види колко си добра.

— В името на Звездите, нима Марта ти предава дума по дума всичко, което става тук!

— Разбира се, кукличке — измърка Марта от свръзката, прикрепена към колана на Тедра. — Поне онова, което тя не слуша лично.

— Майко!

— Престани, Шани. Какво очакваше да направя, след като Фалон не те пусна да се прибереш дори да си вземем довиждане? Инстинктите ти може би те накараха да му се довериш достатъчно, за да го обичаш вече...

— Говори в минало време за това.

Тедра посрещна тази забележка с презрително изсумтяване, след което продължи:

— Но не и моите. Което ми напомни нещо друго — защо не се обади вкъщи? Марта каза, че ти е оставила компютърна свръзка.

— Значи не ти е казала за забраната на Фалон да я използвам?

— Май наистина е пропуснала.

Тедра се намръщи.

— Щях да го направя... след като той си промени решението по този въпрос — измънка Марта. — Чаках Шани да поработи още върху него.

— Е, успех да го обработя така, че да стигне от „завинаги“ до „за известно време“. Не настоях повече, за да не предизвиквам съдбата. А не забравяй, че именно ти си причината да го каже.

— Това ми хареса — оплака се компютърът. — На чия страна си ти впрочем?

— На Фа... Много умно, Марта, но по-добре изпробвай психологическите си номера на някой друг. Точно сега не обичам Фалон. Дори не го харесвам. И ако ме наблюдаваш на твоите монитори знаеш, че не лъжа.

— Единственото, което виждам, е кълбо наранени емоции. Напълно разбираемо. — Марта се позасмя и това трябваше да помогне на Шанел да се досети какво предстои. — И в пълен синхрон с наранения ти задник.

— Сипвай сол в раната. Защо да не го направиш? Аз...

— Достатъчно — прекъсна ги Тедра. — Не разполагам с много време и нямам намерение да го пиляя в кавги.

— Аз не участвам в кавги — настоя възмутено компютърът. — Аз давам информация и обяснявам. И Шани разбра много добре какво искам да кажа, иначе нямаше да започне да го отрича така разгорещено.

Шанел не каза нищо, но изражението ѝ беше красноречиво. Тедра въздъхна и отиде да седне до нея.

— Само се въртим в кръг, а простият факт е, че ти не постъпи правилно, Шани. Твоят другар в живота задължително трябваше да ти даде урок. Освен това няма абсолютно никакъв смисъл да му се сърдиш, поради простата причина, че воините не оставят своите другарки в живота да им се сърдят... поне не за дълго.

Младата жена все още не отговаряше, затова майка ѝ предприе друга тактика, макар и не особено охотно.

— Беше ми непоносимо да слушам, но Марта каза, че си вдигнала голям шум. Толкова лошо ли беше, Шани, или просто преиграваше?

— И двете.

Тедра потрепна.

— Вероятно си му изкарала акъла, Шани. Трябваше да му дадеш да разбере, че си служиш добре с меч. Тогава той може би нямаше да бъде толкова... разстроен.

— Вярната дума е „безмилостен“.

Майка ѝ се усмихна.

— Съмнявам се. Но дори и да е така, надявам се вече да си си дала сметка, че си заслужила наказанието и няма смисъл да се сърдиш повече.

— Той не ми позволи дори да използвам медитех, майко — оплака се с тънко гласче Шанел.

Тедра обви с ръка раменете ѝ и ги стисна леко.

— Неприятно ми е да го кажа, но го разбирам, скъпа. Той иска да те накара да запомниш по-добре урока, с надеждата, че така няма да се налага да бъдеш наказвана повече. Аз, от своя страна, не смятам, че това е необходимо. Искаш ли Марта да те заведе в някой медитех? Няма да отнеме повече от няколко минути.

— Не, благодаря. Ако Фалон разбере, без съмнение ще реши, че трябва да започне отначало.

— Вероятно. По-добре ли се чувстваш вече?

Едва сега младата жена си даде сметка, че недоволството ѝ бе започнало да намалява.

— Да. Но трябваше да ме оставиш да му се сърдя още малко. Не искам да се пита дали не е спрял прекалено рано.

— Убедена съм, че нямаш намерение да го оставиш да си помисли подобно нещо — отвърна с половин усмивка Тедра.

— Сега, като спомена за това, ме накара да се замисля. Май наистина няма да го оставя — отвърна на усмивката ѝ Шанел.

— Учиш я на лоши неща — намеси се в този момент Марта.

Тедра изсумтя.

— Тя се е свързала с воин, което означава, че ѝ е нужна колкото се може повече помощ. Като стана дума за помощ, къде сложи онази стара учебна конзола, която изрови отнякъде за новия ѝ племенник?

— Идва — отвърна Марта и машината се появи в краката им.

Шанел засия.

— О, това е страхотно! Ще свърши чудесна работа за Древан като начало!

— Сигурна ли си обаче, че искаш да го обучаващ на нещо повече от онова, на което са свикнали тукашните воини?

— Стига да пожелае. Фалон вече подготвя почвата за бъдещи преговори с посетители, така че кой знае какво ще стане след няколко години. Няма да е лошо да разполагат с воин, който се чувства като в свои води сред посетители и може да помогне със съвети.

— Не бях се сетила за това — рече Тедра.

— А аз се сетих — побърза да се похвали Марта.

Шанел успя да сдържи усмивката си, като видя какво смръщване заслужи компютърната свръзка от страна на майка ѝ, и продължи:

— Онова, което искам да направя най-вече за момчето, е да го накарам да повярва в собствената си стойност, нещо, което майка му се е постарала да изкорени от съзнанието му.

— Нека не споменаваме тази жена, тъй като има опасност да отида да я потърся, за да я предизвикам и аз.

Компютърът се изсмя.

— Майка ти изгаряше от желание да я повали на земята, Шани.

Тедра махна пренебрежително с ръка.

— Тя си получи заслуженото. Аз самата не бих могла да се справя по-добре. А сега нека те погледна, преди да си тръгна. — Хвана дъщеря си за ръцете, дръпна я да се изправи и се усмихна, като видя облеклото ѝ. — Може би трябва да се преселя в Ба-Хар-ан. Кой би помислил, че тези воини позволяват толкова неща на своите жени? Определено завиждам. — А после се намръщи. — Нищо чудно, че Чалън не искаше да идвам.

Марта използва изпълнения си с нетърпение тон.

— Ако разбере как стоят тук нещата, ще ми изключи гласа за цял месец. Знаеш много добре, че той не иска да създаваш неприятности на Шани, като разваляш настроението на Фалон.

— Готова съм да се обзаложа, че е забравил напълно за онова глупаво предизвикателство, тъй като вече получи каквото искаше.

— Искаш ли да се обзаложим? — обадиха се в абсолютен синхрон два гласа.

Тедра се намръщи.

— Е, тогава по-добре да го забрави колкото се може по-бързо. Няма да идвам скришом тук всеки път, когато искам да видя дъщеря си.

— Работя по въпроса, майко. Но може би вече трябва да се връщаш, преди да си си навлякла още неприятности. — Това я подсети за нещо и тя се намръщи. — Съжалявам, че заради мен си изгубила предизвикателство от татко.

— Не ставай глупава, скъпа. Напоследък загубата на предизвикателство не е нищо повече от игра и забавление с моя варварин.

— Значи ти също не си била наказана?

— Напротив, беше наказана и още как — не издържа на изкушението да отвърне Марта. — И все още не си говори с въпросния воин.

— Майко!

Тедра изскърца със зъби, преди да изръмжи на компютъра:

— Няма да разговарям и с теб, Марта, ако не се научиш кога трябва да си държиш устата затворена.

Шанел поклати глава.

— А уж каза, че воините не оставяли своите другарки в живота да им се сърдят дълго.

— Някои воини нямат избор.

— Страхотно. Сега се чувствам още по-виновна.

— Не ставай смешна. С баща ти отдавна не сме се карали истински. Този път обаче най-последно се забавлявах.

— О, в името на Звездите, намери си друго забавление. И се отърви от тази фазова свързка, преди да те е наказал отново. Защо всъщност си с такава свързка, а не с обикновена?

— Намирам се в непозната страна. Реших да не рискувам. А фазовата свързка може да бъде и чудесно оръжие, което обездвижва мишената, вместо да я убива.

— Но ако татко види това...

— Няма да го види.

Но го видя, тъй като миг по-късно той пристигна. Разярен. Звезди, какво още щеше да става? Сега трябваше да се върне и Фалон.

И той се появи.

ГЛАВА 42

Шанел не знаеше какво да каже най-напред: „Здравей, татко“, или „Ще ти обясня всичко, Фалон.“ Нейният другар в живота стоеше на прага и наблюдаваше смръщено неканените гости в спалнята си. Чалън се мръщеше на майка ѝ. Изражението на Тедра пък говореше красноречиво, че не смята да отстъпва. Младата жена се отказа да прави каквото и да било и потъна в мълчание. Нямаше желание сама да подпалва онова, което и без друго щеше да прерасне в истински пожар.

Марта обаче не беше толкова предпазлива.

— Какво, по дяволите! Колкото повече, толкова по-весело. Трябваше да се сетя сама.

Гласът на компютъра привлече погледа на Чалън към фазовата свръзка.

— Не само не се съобразяваш с желанието ми да не идваш тук, ами си и въоръжена?

Тедра вирна брадичка.

— Носенето на оръжие е разрешено тук.

— Ти не си се сдобила с него тук, жено, а в Кан-ис-Тран, където не е разрешено.

— Ако ще се заяждаш за дреболии, не трябва да пренебрегваш факта, че не си ме хванал да го нося в Кан-ис-Тран.

— Но ще го носиш, когато те отведе у дома.

Тя присви очи.

— В такъв случай просто ще го оставя тук.

— Не, няма да го оставиш — намеси се Фалон и привлече всички погледи към себе си. — Не ме интересува дали това, за което говорите, е оръжие. Тук обаче не може да остане свръзка с Марта. Аз забраних на този компютър да говори...

— Нека изясним едно нещо, войне — прекъсна го с нетърпеливия си тон Марта. — Ти не си забранил на мен, а на Шани. Това бе единственото, което можеше да сториш, тъй като аз не се

поддавам на заповеди. Мисля, че вече си го разбрал. И колко време още ще ни се сърдиш на двете с моята Тедра само задето защитавахме твоята другарка в живота, преди ти да бе получил правото да го правиш? Ти би ли допуснал някой почти непознат воин да се промъкне в стаята ѝ посред нощ?

Лицето на Фалон пламна особено когато Чалън насочи към него не особено доволния си поглед. В този момент Шанел не изпита никаква жалост.

— Сега вече видя какво става, когато разсърдиш Марта, воине!

Тя най-неочаквано си го връща.

— Вече говориш ли ми, Шанел?

Младата жена сви рамене.

— Можеш да благодариш на майка ми. Тя ме разубеди да не ти се сърдя много. Така че сега съм ти само полуядосана.

— Защо си била ядосана, Шанел? — поиска да разбере баща ѝ.

Тя съжали, че не си бе държала устата затворена. Но не ѝ се наложи да отговаря.

Направи го Ван'иър и то без ни най-малко смущение.

— Този изгрев сметнах за необходимо да я накажа.

— Аха... — Чалън кимна. — Сега и аз съм изправен пред същата необходимост с моята собствена жена.

— Това вече е прекалено — изпъшка Тедра. — Детето ми се измъчваше, а в такъв случай всички забрани за мен отпадат. Трябваше да видя сама колко големи са щетите и да ѝ изчета едно конско, задето бе принудила Фалон да ѝ ги нанесе. Няма причина да бъда наказана, воине.

— Ще бъдеш! Ако си знаела, че тя се нуждае от нас, трябваше да дойдеш при мен. А ти ме предизвикваш и идваш тук, където не си желана. А и не виждам по дъщеря си никакви доказателства за това, което според теб те е накарало да дойдеш... Шанел, защо носиш тези дрехи?

В първия момент младата жена не успя да реагира на внезапната смяна на темата и само безмълвно примигна.

— Тук жените се обличат така, татко. Носят и мечове. Ти сигурно ще се изумиш от различията... — Погледна настойчиво към своя другар в живота. — Фалон?

Той бе разбрал точно какво очаква от него. И макар да не му се искаше да го направи, в момента бе готов да изпълни всяко нейно желание, само и само да се сдобрят.

— След като вече си тук, шодан, каня ви двамата с твоята другарка в живота да ни погостувате.

— Много смело от твоя страна — отвърна гостът и за това бе възнаграден със смях от своя домакин и с поредно смръщване — от своята другарка в живота.

— Не сипвай сол в раната, воине! Заради някакво си дребно предизвикателство, което той даже не прие сериозно, все още не ми даваш мира. Е, струва ми се, че играхме достатъчно дълго на „Тедра е лошо момиче“. Аз одобрявам другаря в живота на моята дъщеря. Не е нужно да се тревожи, че ще тръгна отново срещу него, стига да продължава да изпълнява обещанието си да прави Шани щастлива. А той го отстоява, въпреки наказанието, което тя напълно си заслужи. Затова ме освободи от примката, преди да съм побесняла наистина.

Златистите вежди насреща ѝ се вдигнаха.

— Да не искаш да кажеш, че гневът ти през всичките тези дни не е бил истински?

— Нищо подобно на истински.

— В такъв случай по-добре да си припомним липсата на уважение, съпровождала неистинския ти гняв.

— Чудесно — сопна се Тедра. — Продължавай. Но когато времето за изкупление на загубата на предизвикателство приключи, ще се погрижа да се изравним.

— Друго не може и да се очаква от жена-воин — отвърна Чалън. — Но по-добре си припомни миналите затруднения от изравняването. Не можеш да нараниш единствената си любов, *чемар*.

— О, млъкни!

ГЛАВА 43

Шанел бе доволна, че Фалон се бе съгласил да приеме родителите ѝ за няколко дена. Баща ѝ бе отказал да останат по-дълго, тъй като той самият очакваше пристигането на своите родители в Шака-Ра до една седмица. Дори Тедра не се оплака от това, тъй като обичаше родителите му, особено майка му, която бе заместила нейната собствена. Ако нещо предизвикваше недоволството на Тедра, то бе фактът, че Чадар и Халесте Ли-Сан-Тер никога не оставаха дълго в Шака-Ра. Чадар обаче бе Пазител на годините и това бе свързано с много пътуване из страната в търсене на важни събития, заслужаващи да бъдат записани в историята, а Халесте пътуваше с него.

Шанел се питаше дали нейният другар в живота щеше да ѝ разреши да се прибере у дома поне за няколко часа, за да види баба си и дядо си по време на престоя им в Шака-Ра. След като бе получила разрешение Древан да започне да използва учебната конзола и да взема уроци по бой с меч, след като измоли любимият ѝ фембеър да бъде трансфериран в дома на Фалон, бе стигнала до извода, че нямаше да ѝ бъде отказано нищо, стига да го поиска точно днес. Нейният другар в живота несъмнено страдеше заради онова, което ѝ бе причинил. Не от чувство за вина, тъй като вярваше, че е постъпил по най-справедливия начин, а от съжаление. И явно изпитваше нужда да се реваншира.

Младата жена с напредването на деня бе стигнала до извода, че наказанието ѝ в крайна сметка не е чак толкова лошо. Сега вече усещаше само леко напрежение в задните си части и известно неудобство при сядане. Всъщност дори си бе заслужавало да го изпробва, за да разбере, че изтърпяването на наказание от ръцете на нейния воин съвсем не е ужасът, който бе очаквала. Във всеки случай вече знаеше, че може да живее спокойно с това, стига, разбира се, да го е заслужила. Но ако някой ден решеше, че е била наказана несправедливо, тогава щеше да се наложи да изпробва доколко е добра в кистранското поваляне.

През този ден изпита и друг вид неудобство. Преди да излезе да разгледа Ка'ал с Фалон, баща ѝ я дръпна встрани. Видът му бе изключително сериозен и ѝ напомни, че когато бе напуснала Шака'ан, всъщност не му се бе подчинила.

Но изпита голямо облекчение, тъй като той рече:

— Бях сигурен, че съм ти избрал подходящ другар в живота, способен, както да те закриля, така и да те направи щастлива. Да не би да съм сгрешил?

— Не — побърза да го увери Шанел. — Добър избор, татко.

— Но въпреки това не можах аз да те поверя на неговите грижи.

Младата жена сведе глава.

— Знам. Съжалявам... Но ме измъчваха толкова много у страховете, че няхах смелост да се изправя срещу тях.

— Погрижиха ли се за страховете ти?

— Да.

„За всички, без един.“ Последното обаче нямаше намерение да го казва на баща си.

— Много ми е приятно да го чуя. А непослушанието ти?

На върха на езика ѝ бе да отвърне:

„Да, разбира се. Фалон не би пренебрегнал подобно нещо.“

Но се чу да отговаря:

— Не. Имаше намерение да го направи. Дори започна. Но не можа да го довърши. Каза, че не желаел съвместният ни живот да тръгне с подобно неприятно преживяване.

— Мъдър мъж.

Шанел вдигна изненадано поглед.

— Сериозно ли го казваш?

— Напълно. А сега, след като знам, че той ще те поправи, когато е необходимо, не се притеснявам дали ще се грижи както трябва за теб, защото виждам колко си го омаяла.

Младата жена се изчерви при напомнянето за тазсутрешното наказание.

— Не, изобщо не се притеснявай за това.

Чалън се засмя и я прегърна.

— Не се сърди на твоя другар в живота, когато изпълнява дълга си. По-добре се погрижи да не го затормозяваш прекалено често с изпълнението на този дълг.

Прекрасен съвет, който възнамеряваше да вземе присърце.

По-късно този ден майка ѝ също пожела да ѝ даде някои съвети.

— Сега, след като вече си напълно пораснала, Шани, не злоупотребявай с новооткрития си кураж. В някои случаи липсата на страх е добре дошла, но в други може да ти навлече ужасни последствия.

Шанел я съзерцаваше неразбиращо.

— Какъв кураж?

— Куражът, който те изправя срещу твоя другар в живота и то доста често, както чувам. Куражът, благодарение на който онази съндърска вещица си получи заслуженото...

— Брок ли ти разказа?

— Не, Марта. Тя беше много горда с теб.

— Марта ти е разказала? — повтори младата жена и се намръщи.
— Искаш да кажеш, че Марта е била там? Ами тогава тя можеше... Марта! Ах, ти, гадно метално...

— По-спокойно, скъпа. Теб те намериха, не забравяй. И Марта вече не е можела да стори нищо друго, освен да следва естествения ход на нещата.

— Не става дума за това.

— Напротив, точно за това става дума. Марта обикновено знае кое е най-добро за теб, независимо какво е твоето собствено мнение в момента. Аз се убедих в това през годините. Тя позволи на баща ти да ме поиска и да ме направи своя, при положение че можеше да го предотврати: явно обаче вече е знаела, че именно той ми е нужен. Е, пак тя позволи на Фалон да те намери, тъй като разбираше, че трябва да се справиш колкото се може по-скоро със страховете.

— Е, какво, права ли бях? — измърка от талията на Тедра компютърът.

— О, я млъкни!

Вечерта в трапезарията се появи фембеърът на Шанел и накара всички воини да наскочат и да извадят мечовете си. Древан обаче бе очарован и с типична детска непредпазливост се приближи пръв до животното, за да го погали. Без да съзнава, по този начин заслужи възхищението на присъстващите.

— Обича да го чешат зад ушите — обясни Шанел.

Древан я погледна.

— Аз... помислих, че няма да говориш повече с мен.

— Защо? — попита изненадана младата жена.

Юношата имаше наистина нещастен вид.

— Аз извиках твоя другар в живота, когато отиде да се биеш с майка ми. Бях я виждал как се бие. А теб не. Опасявах се, че ще те нарани сериозно.

— Всичко е наред, Древан, разбирам те.

— Не е наред. По-късно всички чухме виковете ти.

Лицето на Шанел пламна.

— Е, не се изненадвам — опита да се пошегува тя. — Трябваше да ги чуеш от моето място. Не съм сигурна, но ми се струва, че си спухах тъпанчетата. — Момчето я изгледа смаяно и тя въздъхна. — Наистина, Древан, всичко е наред. Не трябваше да позволявам на майка ти да ме извади от равновесие. Фалон просто искаше да бъде сигурен, че следващия път ще помисля, преди да се захвана с подобно нещо. Убедена съм, че го е направил само за мое собствено добро. А след като вече не съм сърдита на него, защо ще се сърдя на теб?

— Честно?

— Абсолютно.

Юношата отвърна на усмивката ѝ, преди да добави:

— Тогава ще ти кажа, че откакто се бихте, майка ми ме гледа много странно, сякаш не ме познава.

— Тя наистина не те познава, Древан, но може би нещо от онова, което ѝ казах, е достигнало до съзнанието ѝ. — А после попита предпазливо: — Би ли желал да те опознае? Тя ми дължи една загуба на предизвикателство и аз не се сецам за нищо по-добро, което да поискам от нея.

Момчето поклати глава.

— Не бих я задължил да прояви интерес, който не изпитва.

— Възможно е вече да го изпитва. Но по принцип си прав. В този случай принудата не би свършила кой знае каква работа. — Направи гримаса и добави: — Какво всъщност да поискам от нея. Доколкото се познавам, най-вероятно ще се задоволя с едно извинение.

— Ти си много по-милостива, отколкото щях да бъда аз — обади се зад тях Аурелет.

Шанел се обърна, вдигнала вежди.

— За някои хора е почти непосилно да се извинят.

— Това е вярно, но аз дойдох да кажа, че съжалявам. Майка ти ме увери, че си можела да ме нараниш сериозно. Освен това обеща да „избърше пода с мен“, ако някой ден „съм отворела отново лошата си уста“ срещу теб. Не съм сигурна какво точно означава това, но няма значение. Мога сама да си правя изводи от собствените грешки.

— Така ли?

Аурелет гледаше Древан, докато отговаряше:

— Да. Бих искала да поговоря със сина си, ако нямаш нищо против.

— Разбира се.

Не ѝ убягна изненадата на момчето, когато чу тази жена да го нарича свой син. Не смееше да гадае какво би могло да излезе от новооткритото усещане на Аурелет за Древан. Вероятно нищо, но човек никога не можеше да знае предварително. Все пак децата бяха склонни да прощават много повече от възрастните.

ГЛАВА 44

Беше късно, когато Шанел излезе от банята. В спалнята я очакваше Фалон. Той вече бе в леглото, а на приглушената светлина от гаалски камъни се виждаше, че я наблюдава. Тя носеше нощница от най-меката морилска коприна. При вида ѝ младият мъж повдигна вежди, тъй като досега си бе лягала винаги гола.

— С това ли смяташ да спиш, Шанел?

— Да, такава е намерението ми.

— Не мисля — отвърна той и добави с хищна усмивка: — Но все пак можеш да опиташ.

Познатата шега я накара да се сопне:

— Точно това смятам да направя, воине.

Фалон въздъхна.

— Значи още си ми ядосана? Няма да те докосна, ако желанието ти е такава.

— Това не ми е желанието — отговори раздражено Шанел. — И определено не бях ядосана, като влязох, но ти си ненадминат в изкуството да ме ядосваш.

Тя се приближи до своята страна на леглото. Разтърси рамене, остави нощницата да се свлече и побърза да се пъхне под завивките. Но не го направи достатъчно пъргаво, тъй като сините му очи я наблюдаваха напрегнато. Чу го как си пое рязко въздух и преди да разбере какво става, се озова легнала по корем.

— Сега разбирам, че просто си искала да ми спестиш гледката на последствията от онова, което ти сторих.

Тонът му бе изпълнен с толкова себеомраза, че Шанел започна да го успокоява:

— Не е толкова лошо, колкото... — Спря, тъй като Фалон я вдигна на ръце и се запъти към вратата. — Къде ме носиш?

Той обаче не отговори и тя реши да му се довери и да не го пита повече. Влязоха в някаква стая, в която бе поставен медитех.

— Нищо не разбирам, Фалон?

Той се наведе и я целуна нежно, преди да затвори капака. Минута по-късно медитехът се отвори сам. Вече нямаше и следа от наказанието. Ван'иър я вдигна и я понесе обратно към спалнята. Младата жена обви ръце около врата му. В този момент бе безкрайно доволна от своя воин.

— Както виждам си променил намеренията си — усмихна му се тя.

— Понякога на един воин може да му се прииска кожата на неговата другарка в живота да не е толкова деликатна.

Изпусна многострадална въздишка, сякаш тя нарочно се бе снабдила с лесно ранима кожа, просто за да му причинява мъка. Шанел се засмя и го стисна още по-силно за врата.

— Наистина не е чак толкова зле. До вечерта дори престанах да трепвам при сядане.

— Искаш да ме увериш, че ще бъдеш в състояние да издържиш бъдещите наказания? Това вече ми е известно, *керима*, тъй като целия ден непрекъснато те наблюдавах. Следващия път просто веднага ще те отведе в медитеха.

— Ах, негодник такъв! — Удари го по рамото през смях. — Какво сърце само имаш. Най-вероятно никога повече няма да се налага да ме наказваш. Защо просто не заровим тази тема в земята?

Фалон се усмихна лукаво, постави я на леглото и се надвесил над нея.

— Аз обаче имам друго нещо, което трябва да бъде заровено първо.

— Не си прави труда да обясняваш, воине. — Нейната усмивка бе още по-дьяволита. — Само ми покажи.

— Той защо нарече майка ти жена-воин?

Шанел въртеше между пръстите си кичур от косите на Фалон, сгушена до него. И двамата бяха изморени, но това бе напълно разбираемо в края на един изпълнен с толкова крайни емоции ден.

— Защото тя е специалистка в борбата без оръжие и то в нейния най-смъртоносен вариант. Преди се е била с воини и ги е побеждавала. Как си обясняваш, че се озова с такава лекота във водата?

Ван'иър настръхна.

— Как разбра?

— Брок казал на Марта, а Марта на мен. Трябва да свикнеш с това, Фалон. Почти е невъзможно да се скрие нещо, когато наоколо има Мок.

— Те няма да бъдат дълго наоколо.

Младата жена разтвори очи.

— Шегуваш ли се? Как според теб майка ми е разбрала точно кога да дойде? Марта ме е наглеждала още от пристигането ми тук.

— Как мога да сложа край на това наглеждане?

— Все още не се чувствам напълно щастлива тук, Фалон. Докато стане това, съмнявам се, че Марта ще се откаже да ме следи.

— Все още ли ми се сърдиш заради наказанието?

— Не.

— Защо тогава не си щастлива?

Едвам се удържа да не се усмихне — той изглеждаше толкова раздразнен.

— Има нещо, което ти така и не ми каза. — Гласът и се изпълни с тъга. — И може никога да не ми го кажеш.

Ван'иър обхвана нежно лицето ѝ и промълви:

— Шанел, не бих те лишил от някакви си слова, ако те ще те направят щастлива. Ти си пазителката на моето сърце, единствената, която обичам и ще обичам. Обясни ми, какво трябва да ти кажа...

— Току-що го каза... струва ми се. — А след това допълни невярващо: — Обичаш ли ме, Фалон? Ба-хар-анските воители наистина ли изпитват любов?

— Онези, които имат късмет да открият пазителката на своето сърце. Но не ми казвай, че си искала да чуеш това, жено, тъй като вече съм ти го споделял.

— Не си. Не бих пропуснала нещо толкова важно.

— Когато те помолих да бъдеш пазителка на моето сърце, аз всъщност те молах да приемеш любовта ми.

— Откъде можех да го знам? — възкликна Шанел. — Трябва да ми обясняваш тези неща, Фалон.

— В такъв случай нека ти обясня — заяви той, като я завъртя така, че да заеме най-любимата му поза. — Моят живот е твой. Моето сърце е твое. А сега ти давам също и детето си.

Младата жена хлъцна при тези думи, а след това хлъцна отново, когато той проникна в нея, мъчително и същевременно — прекрасно бавно. После вече не бе в състояние да издава какъвто и да било звук, тъй като той я целуваше страстно; чувствата, едва позатихнали след предишното им сливане, се разгоряха отново. И съвсем скоро Шанел достигна сладката кулминация, без да изпитва и капка съмнение, че нейният воин е изпълнил обещанието си и през тази нощ я е дарил със своето дете.

Когато по-късно той се изгърколи до нея на една страна, тя пропълзя върху гърдите му, за да заеме своята най-любима поза.

— Не искаш ли да чуеш как ти го казвам?

— Кое?

— Че аз също те обичам?

— Та аз вече го знам, жено. Аз не съм лишен от интуиция като теб.

— Така ли? — изпъшка с привиден гняв тя. — В такъв случай май няма да бъде нужно да го казвам.

— Не бих имал нищо против от време на време да ми бъде припомняно и показано.

— Не се опитвай да поправиш сторената грешка...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, тъй като в този момент прозвуча писък, изпълнен с ярост, в който разпозна без проблеми гласа на майка си. Младата жена изохка, запуши уши с длани и завря лице в гърдите на Фалон.

— Съжалявам, *чемар* — промълви той, като я притисна още по-силно към себе си, опитвайки да я утеши. — Не трябваше да ги настанявам толкова близко до нашата стая.

В същия миг чуха смеха на Тедра. Шанел скръцна със зъби и издаде недоволен звук, задето я бяха накарали да се почувства така неудобно.

— Кълна се, напоследък не мисля, че баща ми се отнася особено сериозно към наказанията.

Ван'иър се засмя.

— Ако си живял толкова дълго със своята другарка в живота, колкото е живял той, ти я познаваш достатъчно добре, за да си наясно кога изпитва искрено съжаление за грешката си.

Младата жена се отдръпна и се намръщи.

— Да не искаш да кажеш, че ще трябва да чакам толкова дълго, преди да понамалиш силата на наказанията?

— Напълно е възможно.

„Искаш ли да се обзаложим?“ — помисли си тя.

Роувърът висеше над планетата и комуникационната му система жужеше с тих, мъркащ звук. Брок се наслаждаваше на доволството на Марта. Бе поканен да се свърже с нейния терминал по-рано, когато бе обзета от пристъп на великодушие.

— Твоите жени са много доволни от моите мъже.

— Не го ли заслужаваха?

— Но Шанел ще дойде при госпожица Корт, струва ми се?

— Защо? — възкликна Марта. — Шани се научи как да получава всичко, което иска, от своя воин.

— Така е, но сега, след като вече не се нуждае от Корт, той ще бъде върнат на твоята Тедра, нали?

— Предполагам.

Настана кратко мълчание, прекъснато от неувереното предложение на Брок.

— Бихме могли да си сътрудничим за създаването на един нов Корт за Шанел. Моят кораб разполага с Дубликатор.

Марта инжектира цяла доза изненада в гласа си.

— Да не би да искаш да си направим бебе, Брок?

Той пък вкара леко недоволство в своя тон.

— Споделих с теб само едно предложение.

— Да не би думите на Фалон за дете да са ти повлияли, скъпи?
— не устоя на изкушението да го подразни Марта.

— Не съм заслужил сарказма ти, жено.

— Знаеш ли, идеята ти не е чак толкова безсмислена. Можем да програмираме този Корт още от началото така, че да бъде уникален и съобразен единствено с Шани. Но ще изглежда съвсем като Корт и това ще подразни огромния й варварин.

— Значи си съгласна?

— Защо не? — отвърна меко Марта, сякаш идеята не я бе поласкала, макар да бе точно обратното.

Брок обаче бе толкова доволен, че опита да направи нещо, което бе научил съвсем скоро. Изпрати ѝ толкова много енергия, че Марта се почувства на върха. Изуми я фактът, че май си бе „изгубила ума“.

— Как, по дяволите, го направи?

Брок се засмя.

Енергията идваше от неговия кораб, но той бе дошъл на нейния, за да я почувства заедно с нея.

— Беше необходимо да се съобразя със способността ти да ми отказваш достъп — отвърна самодоволно той. — Може би сега вече няма да желаеш да го правиш.

Беше прав. Тя никога не бе изпитвала подобно нещо и вече ѝ се искаше да го усети отново. Вбеси се обаче, задето той се бе сетил за нещо, което на нея не ѝ бе минало през ума. Опита да симулира стореното от него но не беше същото. Не можеше да става и дума за сравнение. Брок се засмя отново, разбрал за неуспешния ѝ опит.

— Ако искаш да го изпиташ пак жено, ще се наложи да ме помолиш.

— Не разчитай на това, воине — отвърна Марта с най-подигравателния тон, който успя да намери.

Но и двамата знаеха, че ще го направи.

Издание:

Джоана Линдзи. Синеокият варварин
Оформление на корицата: Петър Христов
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.